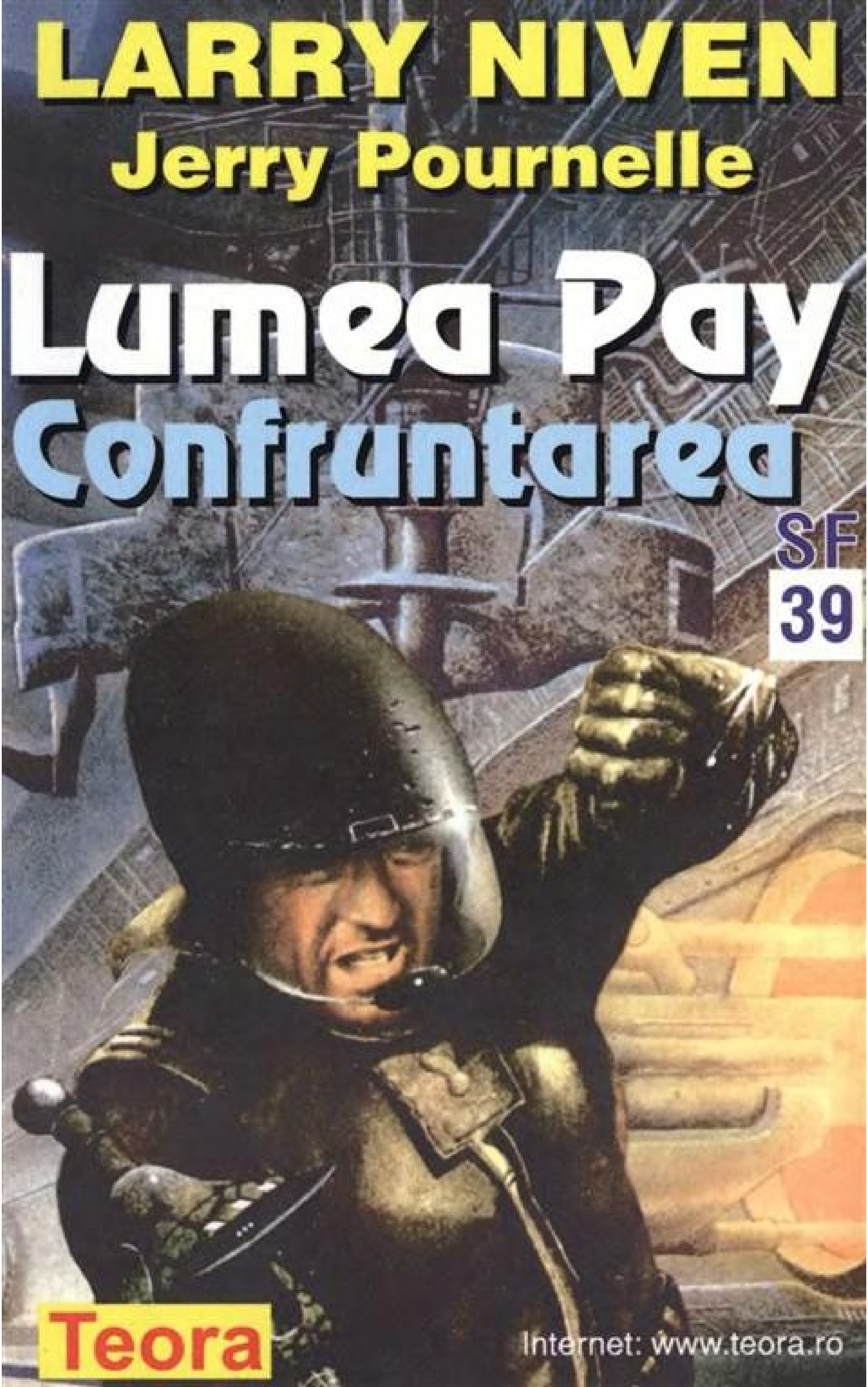
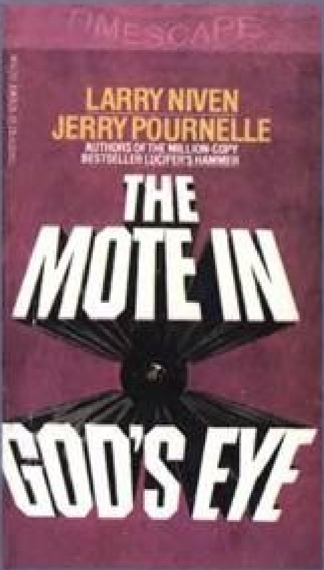

LARRY NIVEN
Jerry Pournelle
Lumea Pay
Confruntarea
SF
39
Teora
Internet: www.teora.ro

Câştigător a 6 premii Hugo şi Nebula, Larry Niven este autorul faimoasei trilogii *Lumea Inelară*.

La sfârşitul volumului *Lumea Pay Contactul*, Staley, Potter şi Whitbread coborau spre planeta Pay-alfa, dar payenii le raportau oamenilor că cei trei sublocotenenţi au murit. Ce secrete aveau de ascuns?

Istoria payenilor este mai stranie şi mai sângeroasă decât bănuise cineva...

„Demonii se adăpostiseră cu toţii după vehicule parcate sau abandonate, în pragurile uşilor ori în nişele din zidurile clădirilor. Treceau de la un ascunziş la altul cu viteza ameţitoare a unor musculiţe. Totuşi de fiecare dată când un războynic trăgea, pe sol rămânea un cadavru. Schimburile de focuri nu fuseseră susţinute, însă două treimi din războynicii care se zăreau erau morţi. Payeana lui Whitbread avusese dreptate în privinţa tirului lor. Era de o precizie non-umană.
Aproape chiar sub fereastra pe care privea Staley, un războynic mort zăcea cu braţele drepte retezate. Un altul viu aşteptă un moment de acalmie, apoi se repezi spre un adăpost mai apropiat... şi cel căzut învie pe neaşteptate. Ceea ce urmă se derulă prea rapid ca să poată fi înţeles pe deplin: armele zburară, cei doi războynici se ciocniră ca două drujbe, apoi se îndepărtară brusc, aidoma unor marionete stricate, continuând să zvâcnească din picioare şi să împroaşte sânge."

„Probabil cel mai bun roman de science-fiction pe care l-am citit vreodată."
Robert Heinlein

ISBN 973-20-0304-9

Editura **Teora**
SF LUMEA PAY - CONFRUNTAREA
Cod: 0304
Lei 38000

9789732003049

Dinspre vagoane venea un iz de carne arsă. Payenele ieşiră din ascunzătoare. Staley se apropie prudent de vagoane şi privi înăuntru.

— Demoni, rosti el.

Examinară corpurile cu interes. Exceptând statuile, până atunci nu întâlniseră subspecia respectivă. Prin comparaţie cu ingynerii şi medyatorii, păreau zvelţi, vânoşi şi agili, la fel ca nişte ogari pe lângă purcei. Braţele drepte erau lungi, cu degete scurte şi groase, şi un singur deget mare; muchia exterioară a palmei era netedă şi cornoasă. Braţul stâng era mai lung, cu degete aidoma unor cârnăciori.

Demonii aveau colţi lungi şi ascuţiţi, ca adevăraţii monştri din cărţile de poveşti şi din legendele pe jumătate uitate.

Larry Niven Jerry Pournelle

LUMEA PAY

- The Mote in God's Eye -

Confruntarea

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

1. **ASOLIZAREA**

Trei conuri mici, îndreptându-se spre planetă. Câte un bărbat cuibărit în fiecare, aidoma unui ou într-un păhărel.

Horst Staley se afla în poziţia cea mai avansată. Pe display-ul mic, pătrat, putea vedea în faţă, dar pentru a şti ce se aflǎ în lateral sau în spate, ajungea să întoarcă privirea. Exceptând costumul presurizat, între el şi spaţiu nu mai exista nimic. Se răsuci uşor şi zări celelalte două conuri cu vârfuri de foc care-l urmau. Undeva, hăt dincolo de orizont, se aflau *MacArthur* şi *Lenin.* Nu există nicio posibilitate ca radioul costumului său să poată fi recepţionat aşa de departe, totuşi îl cuplă pe frecvenţa de salvare şi emise. Nu-i răspunse nimeni.

Totul se petrecuse extrem de rapid. Conurile acţionaseră retrojeturile şi, până să ia legătura cu *Lenin,* fusese prea târziu. Poate că transmisioniştii navei-amiral fuseseră ocupaţi cu altceva, sau poate că el întârziase prea mult... Brusc, Staley se simţi extrem de singur.

Continuau să înainteze. Jeturile se opriră.

— Horst, se auzi glasul lui Whitbread, chestiile astea vor pătrunde în atmosferă?

— Da. Rămâneţi în ele, oricum nu putem face nimic.

Era atât de evident, încât nimeni nu comentă. În tăcere, trei conuri mici se apropiară de planeta verde strălucitoare. Apoi – pătrunderea în atmosferă.

Nu era o noutate pentru niciunul dintre sublocotenenţi. Cunoşteau culorile câmpului de plasmă care se crea în faţa botului unei nave, culori diferite în funcţie de compoziţia chimică a scutului ablativ. De data aceasta însă, erau practic expuşi. Aveau să existe radiaţii? Căldură?

Vocea lui Whitbread răzbătu prin vuietul paraziţilor:

— Încerc să gândesc ca un cafeniu şi nu-i uşor. Ei ştiau de costumele noastre şi câtă radiaţie pot opri ele. Dar ce nivel al radiaţiei cred că putem tolera? Sau ce nivel termic?

— M-am răzgândit, se făcu auzit Potter. Nu mai vreau pe planetă!

Staley încercă să le ignore râsetele. El răspundea de trei vieţi şi privea problema cu toată seriozitatea. Căută să-şi relaxeze muşchii, aşteptând căldura, turbulenţa, radiaţiile ce nu puteau fi

percepute, prăbuşirea din con, durerea şi moartea.

Peisajele goneau pe sub el prin distorsiunile plasmei. Mări circulare şi arce de râuri. Oraşe întinse. Munţi încastraţi în gheaţă şi clădiri - oraşul se căţăra pe pante, până la piscurile înzăpezite. Un ocean aparent nesfârşit; oare blestematele de conuri aveau să plutească? Iarăşi continent. Conurile încetiniră şi imaginile crescură. Se simţeau acum curenţii de aer. Staley zări sute de punctuleţe pe un lac - ambarcaţiuni. O întindere de pădure verde, precis delimitată, brăzdată de o reţea de drumuri.

Baza conului se deschise brusc, eliberând un inel de paraşute. Staley fu afundat de şoc în scaunul modelat şi pentru o clipă văzu doar cerul azuriu. Urmă apoi o zgâlţâitură care-i deplasă toate măruntaiele şi tânărul blestemă în gând. Conul oscilă şi căzu pe o parte.

În urechile lui Staley răsună vocea lui Potter:

— Am găsit comenzile de plutire! Căutaţi un cursor central – dacă toate bestiile alea au procedat la fel. Este comanda jeturilor, iar înclinarea pupitrului pe suport le orientează direcţia.

„Păcat că nu le-a găsit mai devreme”, se gândi Staley după care vorbi:

— Apropie-te de sol, dar nu coborî, ca să te putem vedea. Ai găsit şi un mecanism de eliberare a paraşutei?

— Nu, atârnă sub mine. Probabil că pe a ta ţi-a ars-o deja jetul. Unde eşti?

— Pe sol. Staţi, să ies de-aici...

Desfăcu centurile de acceleraţie şi căzu pe spate. Scaunul se afundase cu treizeci de centimetri în con. Staley scoase arma şi trase în podea, găurind-o şi examinând spaţiul de dedesubt. Compartimentul era umplut cu o spumă compresibilă.

— Când asolizaţi, *asiguraţi-vă* că n-aţi adus niciun cafeniu, ordonă el imediat.

— La naiba, era să mă răstorn! exclamă Whitbread. Chestiile astea-s sensibile...

— Te văd, Jonathon, anunţă Potter. Stai pe loc şi vin spre tine.

— După aceea, căutaţi-mi paraşuta!

— Nu te văd, răspunse Whitbread. S-ar putea să ne găsim la peste douăzeci de kilometri depărtare. Nici semnalul tău nu-i puternic.

Staley izbuti să se ridice în picioare.

— S-o luăm metodic, murmură el şi-şi cercetă atent vehiculul.

Nu exista niciun loc în care un payen micuţ s-ar fi putut ascunde şi supravieţui intrării în atmosferă, totuşi inspecta minuţios peste tot, ca să se asigure. După aceea, comută pe frecvenţa de salvare şi încercă să apeleze pe *Lenin,* nu se aştepta la vreun răspuns şi nu primi niciunul. Aparatele de radio ale costumelor operau numai în linie dreaptă şi în mod deliberat nu erau dotate cu putere prea mare de emisie, altfel spaţiul ar fi fost ticsit de pălăvrăgelile astronauţilor. Bărcile de salvare modificate de cafenii nu aveau nimic care să semene cu un aparat de radio. Oare cum solicitau ajutor naufragiaţii lor?

Sublocotenentul rămase locului, nesigur, încă neadaptat la gravitaţie. De jur împrejur se zăreau câmpuri cultivate, alternând şiruri de tufişuri purpurii de înălţimea pieptului unui om, având fructe ca vinetele şi coroane de frunze închise la culoare, cu alte tufişuri, mai scunde, de culori deschise, care purtau un soi de grăunţe. Şirurile se întindeau la nesfârşit în toate direcţiile.

— Tot nu te-am găsit, Horst, îi comunică Whitbread. Aşa n-ajungem nicăieri. Vezi cumva o clădire mare şi joasă, care străluceşte ca o oglindă? Este singura clădire din raza mea vizuală.

Staley o zări şi el – o construcţie sclipind metalic la orizont. Era mult de mers până acolo, însă reprezenta singurul semn distinctiv vizibil.

— Am văzut-o!

— Pornim şi noi într-acolo, ca să ne întâlnim toţi.

— Perfect. Aşteptaţi-mă.

— Dă-i drumul, Gavin, zise Whitbread.

— Am şi plecat, se auzi răspunsul lui Potter şi cei doi începură să flecărească.

Staley se simţi extrem de singur.

* * *

— Hopa, mi s-a terminat jetul! Făcu Potter.

Whitbread văzu cum conul celuilalt cădea spre sol. Îl atinse cu vârful, rămase puţin în poziţia respectivă, apoi se răsturnă peste plantele din jur.

— Ai păţit ceva? Strigă el.

Auzi mai întâi o mulţime de foşnete, după care Potter vorbi:

— Simt câteodată un junghi în cotul drept, când se schimbă vremea... de la o accidentare mai veche la fotbal. Mergi cât poţi de departe, Jonathon. Ne-ntâlnim la clădire.

Whitbread îşi înclină conul înainte şi îşi continuă drumul spre clădirea care creştea în faţa lui.

Era *cu adevărat mare.* Iniţial, nu avusese o scară de comparaţie; de acum, trecuseră mai bine de zece minute de când zbura spre ea.

Era un dom cu laturi verticale ce se transformau lin într-un acoperiş rotund, turtit. Nu existau ferestre şi nici alte particularităţi exterioare, exceptând un dreptunghi care putea fi o uşă, ridicol de mică în structura enormă. Scânteierea razelor de soare pe acoperiş nu era doar metalică - acolo exista o oglindă.

Whitbread se menţinu la înălţime mică faţă de sol, înaintând lent. Clădirea care se ridica în mijlocul unor plantaţii nesfârşite îi inspira respect. Acesta, mai mult decât teama că i s-ar fi putut termina combustibilul, îl opri să se repeadă într-acolo.

Poate însă că „musafirii" lor cafenii modificaseră şi natura elementelor din motorul cu combustibil solid; două lucruri construite de payeni nu erau niciodată perfect identice. Whitbread ajunse lângă dreptunghi şi analiză. Din apropiere, uşa îl domina prin înălţime – până atunci, păruse neînsemnată în ansamblul clădirii.

— Am ajuns, şopti el, apoi izbucni în râs. Există o uşă, mare şi închisă. Ciudat... nu văd niciun drum de acces spre ea, iar culturile cresc până la marginea domului.

— Poate că se aterizează pe acoperiş, sugeră Staley.

— Nu cred. Acoperişul este *rotund.* Senzaţia mea este că nu-i un loc prea vizitat. Poate că-i un fel de siloz sau un complex automatizat.

— Vezi să nu faci vreo prostie! Gavin, la tine cum stă treaba?

— Cred c-o s-ajung peste vreo jumătate de oră. Ne-ntâlnim acolo.

* * *

Staley se pregăti pentru un drum lung. În barca de salvare nu găsise nici urmă de raţii alimentare. Se gândise o vreme, apoi îşi scosese costumul blindat şi pe cel presurizat de dedesubt. Niciunul nu ascundea vreun secret. Luă casca, o prinse pe gulerul costumului mulat şi o reglă ca filtru de aer. După aceea, demontă aparatul de radio al costumului şi-l prinse la centură, mai întâi încercând pentru ultima dată s-o contacteze pe *Lenin.* Nu primi niciun răspuns. Ce ar mai fi rămas? Aparatul de radio, recipientul cu apă, arma... Trebuia să se descurce cu atât.

Se întoarse şi scrută orizontul de jur împrejur. Nu exista altă clădire, deci nu putea să se îndrepte într-o direcţie greşită. Porni spre ea, bucurându-se de gravitaţia redusă, şi în scurt timp găsi lungimea optimă a paşilor.

Peste o jumătate de oră, văzu primul payen. Practic, îl observă abia când ajunse lângă el: o creatură diferită de toate cele văzute anterior, care avea înălţimea plantelor. Muncea între şiruri, netezind solul cu palmele, smulgând buruienile şi aşezându-le în făgaşele regulate. Payenul îl privi apropiindu-se, dar când ajunse lângă el, reveni la treabă.

Nu era tocmai un cafeniu. Avea o blană mai deasă, acoperind şi cele trei braţe, şi picioarele. Mâna stângă semăna cu a unui cafeniu, însă cele drepte aveau fiecare cinci degete scurte şi bondoace, plus un fel de mugure. Picioarele erau groase, cu tălpi late şi mari. Craniul era de cafeniu, cu fruntea mult teşită.

Dacă Sally Fowler avea dreptate, însemna că regiunea parietală era aproape inexistentă.

— Salut, spuse oricum Staley.

Payenul îi aruncă o privire, apoi smulse o rădăcină.

Sublocotenentul întâlni după aceea mulţi alţi payeni. Îl priveau doar cât să se asigure că nu distrugea plante, după care îşi pierdeau interesul faţă de persoana lui. Staley continuă să meargă sub soarele arzător spre clădirea sclipitoare. Era mult mai departe decât crezuse.

* * *

Whitbread aştepta. De când se înrolase în Marină, petrecuse mult timp pur şi simplu aşteptând; totuşi, avea numai şaptesprezece ani standard, iar la vârsta respectivă aşteptarea

nu-i niciodată uşoară.

Se aşeză pe con, aproape de vârful acestuia, atât cât să fie cu ochii deasupra plantelor. În oraş, clădirile îi blocaseră orice panoramă a planetei, pe când aici putea zări întregul orizont. Cerul era peste tot brun, căpătând nuanţe vag albăstrui chiar deasupra lui. Norii se rostogoleau în pâlcuri dese spre est, iar câţiva cumuluşi de un alb-murdar trecură peste dom.

Soarele se găsea tot deasupra. Staley decise că trebuia să se afle undeva în zona ecuatorului şi-şi aminti că oraşul Castelului era mult spre nord. Nu putea observa impunătorul disc solar, fiindcă nu era în stare să-l privească direct; prin comparaţie cu soarele micuţ al Noii Scoţii, era mai confortabil să privească *pe lângă* el.

Se simţea apăsat de senzaţia unei lumi străine; ochii îi erau întruna atraşi de clădirea acoperită cu oglinzi. În cele din urmă, se sculă, ca să examineze uşa.

Avea cu siguranţă zece metri în înălţime. Impresionant de înaltă pentru Whitbread, şi gigantică pentru un payen. Se putea însă spune că pe payeni îi impresionau dimensiunile? Tânărul n-o credea. Uşa trebuia să fie strict funcţională... oare ce era înalt de zece metri? O maşinărie? Îşi lipi microfonul captator de suprafaţa metalică, dar nu auzi nimic.

Într-o parte a nişei ce conţinea uşa se afla un panou montat pe un arc rigid, înapoia căruia se găsea ceva semănând cu încuietoarea cu cifru a unui seif. Atât... numai că payenii rezolvau dintr-o privire asemenea enigme. O încuietoare cu cifru ar fi fost un indicator de tipul „Acces interzis”. Nu şi aceasta însă.

Probabil că funcţia ei era de a nu-i lăsa să intre... pe cine? Pe cafenii? Pe albi? Pe muncytori şi subspeciile lipsite de raţiune? Probabil că pe toţi. O încuietoare cu cifru putea fi considerată un tip de comunicare.

Potter apăru gâfâind cu casca plină de transpiraţie şi cu un rezervor de apă atârnat la centură. Îşi decuplă microfonul căştii, activă un microdifuzor şi-şi deconectă radioul.

— A trebuit să testez aerul de pe Pay-alfa, rosti el, dar acum ştiu. Ce-ai găsit?

Whitbread îi arătă. Îşi decuplase şi el microfonul; nu avea rost să-şi transmită conversaţia în eter.

— Mda... îmi pare rău că nu-i Buckman aici. Alea-s cifre payene... da, şi sistemul solar Pay, cu cadranul în locul soarelui. Ia să văd...

Whitbread îl privi examinând cadranul. Ţuguind buzele, Potter rosti:

— Mda... Planeta-gigant gazoasă este faţă de Pay de 3,72 ori mai departe decât Pay-alfa. Hm-m-m... — Scotoci într-un buzunar şi scoase omniprezentul minicomp. — Deci 3,88 în bază 12. Acum... în ce direcţie se răsuceşte cadranul?

— Pe de altă parte, cifrul poate fi ziua de naştere a cuiva, comentă Whitbread.

Se bucura că-l avea lângă el pe Potter; de fapt, se bucura că avea lângă el orice fiinţă omenească, totuşi felul în care celălalt răsucea cadranul era... neliniştitor. Stânga, dreapta, stânga, dreapta.

— Dacă ţin bine minte, Horst ne-a dat nişte ordine privind clădirea asta, se foi el, lăsându-se de pe un picior pe celălalt.

— „Vezi să nu faci vreo prostie!” Ce fel de ordin e ăsta? Am venit ca să învăţăm despre payeni, nu?

— Sigur... (Enigma era interesantă.) Mai încearcă o dată la stânga. Stop! — Whitbread apăsă simbolul care reprezenta pe Pay-alfa şi acesta clicăi, afundându-se. — Învârte tot la stânga.

— M-am prins! Hărţile astronomice payene arată că planetele se rotesc în sens invers acelor de ceasornic.

La a treia cifră a numărului, uşa începu să gliseze în sus.

— Merge! strigă Whitbread.

Uşa se opri cam la un metru şi jumătate distanţă de sol. Potter îşi privi tovarăşul.

— Ce facem acum?

— Râzi de mine?

— Am primit un ordin, şopti Potter.

Se aşezară între plante şi se uitară unul la celălalt, apoi priviră către dom. Înăuntru era lumină şi pe sub uşă se puteau întrevedea destule. În dom existau clădiri...

* * *

Staley mergea de trei ore, când zări avionul. Era sus şi se deplasa rapid; flutură din braţ, neaşteptând să fie zărit, şi-şi

continuă drumul.

Brusc, văzu din nou avionul. Se afla înapoia sa, mult mai jos, şi avu senzaţia că-şi depliase aripile. Cobora întruna şi dispăru în spatele colinelor joase, unde asolizase sublocotenentul. Staley ridică din umeri. Aveau să-i găsească paraşuta şi barca de salvare, apoi aveau să-i vadă urmele. Direcţia trebuia să fie evidentă. Nu exista un alt obiectiv.

După câteva minute, avionul apăru, venind direct spre el. Înainta lent acum, cercetând în mod evident terenul. Staley flutură iarăşi din braţe, deşi încercase impulsul de moment de a se piti, ceea ce era pur şi simplu o prostie. *Trebuia* să fie găsit, deşi nu era deloc clar ce anume avea să-i spună unui payen.

Avionul trecu peste el şi se opri în aer. Jeturi direcţionale se curbară în jos şi în faţă, apoi aparatul coborî periculos de rapid, asolizând între plante. Înăuntru se aflau trei payeni, iar o alb-cafenie ieşi grăbită.

— Horst! strigă ea cu glasul lui Whitbread. Unde sunt ceilalţi? Staley arătă cu braţul spre domul de care-l mai despărţea cel puţin o oră de mers.

Payeana lui Whitbread păru că se gârboveşte.

— S-a terminat... Horst, au ajun*s acol*o?

— Sigur că da. Mă aşteaptă. Trebuie să fi ajuns de vreo trei ore.

— Dumnezeule! Poate că n-au izbutit să intre. Whitbread n-ar fi izbutit să intre. *Haide,* Horst! — Îi făcu semn spre vehicul. — Trebuie să te-nghesui cumva.

În aparat se mai găsea o alb-cafenie, iar pilotul era o cafenie. Payeana lui Whitbread emise un ciripit melodios care acoperea cinci octave şi utiliza cel puţin nouă tonalităţi diferite. Cealaltă alb-cafenie gesticula frenetic. Îi făcură loc lui Staley între scaunele lor conturate, iar cafenia meşteri ceva la comenzi. Avionul decola şi ţâşni spre clădirea din faţă.

— Poate că n-au intrat, repetă payeana lui Whitbread. Poate... Staley se ghemui inconfortabil şi se încruntă. Nu-i plăcea deloc reacţia aceea.

— S-a-ntâmplat ceva rău? întrebă el. Payeana lui Whitbread îl privi straniu.

— Poate că nu.

Ceilalţi doi payeni nu spuseră nimic.

2. CONTRAVENIENŢI

Whitbread şi Potter stăteau singuri în interiorul domului. Priveau uluiţi. Domul nu era decât o cochilie. O singură sursă de lumină, având intensitatea soarelui de după-amiază, strălucea cam la jumătatea curburii plafonului. Payenii foloseau genul acela de iluminare în multe dintre clădirile văzute de Whitbread.

Sub dom se găsea ceva aidoma unui orăşel... deşi era altceva. Nu era populat. Nu se auzea niciun sunet, nu se zărea nicio mişcare sau lumină la vreo fereastră. Iar clădirile...

Oraşul era lipsit de coerenţă. Clădirile contrastau oribil între ele. Whitbread se strâmbă văzând două turnuri cu multe ferestre, încadrând un fel de catedrală medievală imensă, cu ornamente rococo şi mii de cornişe, vegheate de ceea ce payenul lui Bury spusese că erau demoni.

Se zăreau o sută de stiluri arhitecturale şi cel puţin o duzină de niveluri tehnologice, totuşi formele geodezice nu putuseră fi clădite fără beton pretensionat sau fără materiale mult mai sofisticate, pentru a nu mai aminti de calculele matematice pe care le implicau. Pe de altă parte, clădirea cea mai apropiată de uşă era din cărămizi de lut ars la soare. Ici, un paralelipiped avea pereţii din sticlă parţial argintată, iar colo, pereţii erau din piatră cenuşie şi ferestrele minuscule nu aveau geamuri, ci doar obloane.

— Obloanele alea-s pentru ploaie, comentă Potter. Clădirea exista probabil înainte de construirea domului.

— Asta-i cât se poate de clar. Domul pare destul de nou. Catedrala – să-i zicem catedrală – din centru este atât de veche încât stă gata să se năruiască.

— Priveşte acolo! Structura aceea parabolic-hiperboloidă a fost desprinsă dintr-un zid. Dar fii atent la zid!

— Da, trebuie să fi făcut parte din altă clădire. Dumnezeu ştie cât de veche era *aceea.*

Zidul avea mai mult de un metru în grosime, cu muchii şi creastă neregulate. Fusese construit din blocuri de piatră, care trebuie să fi avut fiecare mai mult de jumătate de tonă. Un soi de liane îl invadaseră, îl înconjuraseră şi-l penetraseră în aşa măsură, încât actualmente ele îl susţineau.

Whitbread se aplecă şi le examină de aproape.

— Nu-i ciment, Gavin. Au potrivit perfect blocurile laolaltă şi continuă să susţină restul clădirii – care-i din beton. Au construit ca să dăinuie în timp.

— Mai ţii minte ce spunea Horst despre Stup?

— Că i s-a *părut* foarte, foarte vechi. Aşa-i. Aşa-i!

— Probabil că locul ăsta înglobează mai multe epoci. Cred că vom descoperi că-i un muzeu, probabil de arhitectură, pe care l-au completat secol după secol. În cele din urmă, au ridicat domul, ca să protejeze totul de elementele naturii.

— Mda...

— Nu prea eşti de acord.

— Domul este din metal gros de doi metri. Ce fel de elemente ale naturii...

— Poate nişte ploi meteoritice. Nu, asta-i o prostie! Asteroizii au fost deplasaţi cu foarte mult timp în urmă.

— Eu zic să cercetăm catedrala aia. Oricum, pare clădirea cea mai veche.

* * *

Catedrala era cu adevărat un muzeu. Orice individ civilizat din Imperiu l-ar fi identificat ca atare. Toate muzeele seamănă între ele.

Existau vitrine din sticlă, conţinând obiecte străvechi, etichetate cu plăcuţe acoperite de semne payene.

— Eu pot descifra numerele, zise Potter. Uite, sunt de câte patru şi cinci cifre, iar asta-nseamnă baza doisprezece!

— Odată, payeana mea m-a întrebat cât de vechi sunt primele noastre mărturii ale unei civilizaţii. În cazul lor, care-i vechimea?

— Păi, în primul rând, anul lor este mai scurt... Cinci cifre... Numărate înapoi de la un eveniment necunoscut – asta pentru că au în faţă semnul echivalent lui minus, la să vedem... — Scoase minicompul. — Ar fi vorba despre vreo 74 000 de ani. Pentru civilizaţia lor, practic plăcuţele sunt noi.

— Se mai schimbă şi graiurile. Poate că, la anumite intervale, retranscriu plăcuţele.

— Mda. Uite... ştiu semnul ăsta – „aproximativ. — Potter trecu

repede de la un exponat la altul. — Uite-l din nou! Nu aici... dar aici. Jonathon, vino s-o vezi p-asta!

Era o maşinărie foarte veche din metal, mâncată aproape complet de rugină. Alături exista o schiţă, prezentând-o cum fusese cândva. Un obuzier.

— Uite pe placă! De două ori semnul „aproximativ”, ceea ce înseamnă pură ghiceală. Mă-ntreb de câte ori a fost tradusă legenda *asta.*

Străbătură sală după sală. Urcară o scară largă cu trepte foarte scunde, dar suficient de late pentru tălpile oamenilor. La etaj existau alte săli, alte exponate. Plafoanele erau joase. Lumină provenea de la nişte şiruri de becuri cu filamente incandescente, care se aprinseră automat la intrarea lor şi se stinseră după ce ieşiră. Becurile fuseseră astfel montate încât să nu afume plafonul. Muzeul în sine constituia probabil un exponat.

Plăcile erau identice, însă vitrinele difereau. Lui Whitbread nu i se păru ciudat. Nu existau două artefacte payene care să fie perfect identice. Însă unul dintre ele... văzându-l, aproape că izbucni în hohote de râs.

O bulă de sticlă, lungă de câţiva metri şi lată de doi metri, era montată pe o ramă asimetrică dintr-un metal de culoarea piersicii. Ambele obiecte păreau nou-nouţe. Pe ramă se afla o plăcuţă, iar în interiorul bulei un container de lemn migălos sculptat, decolorat de vreme, având mărimea unui coşciug. Din capacul său mai rămăsese doar o plasă de sârmă ruginită. Şi el avea o plăcuţă. Sub sârma ruginită existau o mulţime de vase cu forme minunate, subţiri cât coajă de ou, unele sparte, alte intacte. Fiecare piesă era la rândul ei însoţită de o plăcuţă.

— Pare un ansamblu de tipul Maruştelor[1] ruse, zise Whitbread. Potter nici măcar nu surâse.

— Exact asta şi este. Vezi aici? Învelişul de sticlă are vreo două mii de ani vechime... nu se poate asta, crezi aşa ceva?

— Nu, doar dacă... — Whitbread frecă bula cu piatra inelului. — Vezi? Amândouă s-au zgâriat. E safir artificial. — Testă piatra pe o suprafaţă metalică şi metalul o zgârie. — Sunt de acord cu două mii de ani vechime.

---

[1] Păpuşi din lemn de diverse dimensiuni, introduse unele în interiorul altora (n. Trad.).

— Totuşi, containerul are vreo două mii patru sute de ani vechime, iar vasele peste trei mii de ani. Vezi cum se modifică stilul? Este dovada clară a creşterii şi decăderii unei anumite şcoli de olărit.

— Crezi că această cutie de lemn provine din alt muzeu?

— Da.

Whitbread nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs. Trecură mai departe.

— Uite, indică el, nu ţi se pare că-i acelaşi metal?

Arma micuţă, destinată a fi ţinută cu două mâini – probabil un fel de pistol –, purta aceeaşi dată ca şi bula din safir.

Dincolo de ea, chiar lângă peretele domului, se afla o structură stranie, alcătuită dintr-o reţea verticală de hexagoane, fiecare format din bare metalice lungi de doi metri. În unele hexagoane existau rame groase de plastic, iar în altele fragmente şi cioburi.

Potter arătă spre curbă lină a construcţiei.

— Cred c-a fost alt dom. O sferă cu rigidizări geodezice. N-a mai rămas mare lucru din el... şi, oricum, nu cred că acoperea toată suprafaţa asta.

— Aşa-i. Totuşi, a rezistat. Vezi cum sunt răsucite barele de lângă margini? S-ar putea să fi fost afectate de tornade. Regiunea asta a planetei pare un şes întins.

Potter avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă că ce se referea; pe Noua Scoţie terraformată, nu existau tornade. După aceea, îşi aminti cursul de meteorologie şi încuviinţă din cap.

— Mda, poate. Poate...

Dincolo de fragmentele vechiului dom, descoperi o ramă metalică aflată pe punctul dezintegrării, în interiorul unui înveliş de plastic ce părea uzat şi corodat. Pe plăcuţa însoţitoare se găseau două date din câte cinci cifre. Schiţa de lângă plăcuţă prezenta un vehicul îngust, cu aspect primitiv, având trei locuri dispuse în şir. Motorul nu era acoperit de capotă.

— Combustie internă, comentă Potter. Crezusem că Pay-alfa era deficitară la capitolul combustibililor fosili.

— Aşa gândea şi Sally. Poate că civilizaţia payenilor a început să decadă după ce s-au epuizat rezervele de combustibili fosili. Nu ştiu...

Adevărata descoperire se afla însă după o vitrină imensă

încastrată într-un perete. Exponatul se găsea înapoia unei plăci vechi de bronz iscusit ornată, pe care era montată o plăcuţă.

Era o navă spaţială. În ciuda găurilor ce-i ciuruiau fuzelajul şi a numeroaselor semne de coroziune, continua să-şi păstreze forma – un rezervor lung şi cilindric, cu pereţi foarte subţiri; cabina se zărea înapoia botului ascuţit.

Se repeziră către scări. Trebuia să mai fie o altă vitrină la parter... Exista, într-adevăr. Îngenunchează, ca să examineze motorul.

— Nu prea bun..., începu Potter.

— Model NERVA, şopti Whitbread. Motor atomic dintre cele mai vechi. Un combustibil inert este trimis printr-un miez de uraniu, plutoniu sau alte materiale similare. Pilă de fisiune, prefuziune...

— Eşti sigur?

Tânărul tăcu câteva clipe, privind atent, apoi încuviinţă din cap.

— Da.

Tehnica fisiunii se dezvoltase după cea a combustiei interne, totuşi în Imperiu mai existau locuri unde se utilizau motoarele cu combustie internă. Energia de fisiune era aproape un mit şi, privind exponatul acela, vechimea locului în care se aflau păru să se desprindă de pe pereţi ca o mantie, învăluindu-i în tăcere.

* * *

Avionul coborî lângă resturile portocalii ale unei paraşute şi lângă conul răsturnat. Ceva mai departe, uşa deschisă părea o gură acuzatoare.

Payeana lui Whitbread sări din avion şi se repezi către con. Ciripi ceva şi pilotul alien i se alătură.

— Au deschis-o, rosti payeana lui Whitbread. N-aş fi crezut niciodată că Jonathon va rezolva problema încuietorii. Probabil că ideea i-a aparţinut lui Potter. Horst, există cea mai mică şansă ca ei să nu fi intrat?

Staley clătină din cap.

Payeana discută din nou cu cafenia.

— Rămâi aici, Horst, i se adresă ea apoi lui Staley.

Vorbi cu cealaltă alb-cafenie, care ieşise din avion şi examină

cerul.

Cafenia luă costumul presurizat şi pe cel blindat abandonate de Whitbread. Lucră rapid, meşterind ceva care să substituie casca lipsă şi închise partea superioară *a* costumului. După aceea, cu uneltele pe care le scosese din geanta de la brâu, aborda regeneratorul de aer. Costumul se umflă şi fu ridicat în picioare. Cafenia închise panoul regeneratorului şi costumul rămase rigid, asemenea unui om în spaţiul cosmic. Aliena legă umerii cu nişte fire, după care făcu câte o gaură în fiecare încheietură a mânecilor.

Costumul gol ridică braţele în şuierul aerului care ieşea prin găuri. Presiunea scăzu şi braţele coborâră. Un alt şuierat şi se înălţară din nou...

— Asta ar trebui să meargă, încuviinţă payeana lui Whitbread. Ţi-am aranjat costumul în acelaşi fel şi i-am ridicat temperatura la cea specifică unui corp omenesc viu. Cu niţel noroc, s-ar putea să-l distrugă fără să mai verifice dacă te afli înăuntru.

— Să-l *distrugă?*

— Evident, nu putem garanta asta. Nu cred că există vreo modalitate de a-l face să tragă asupra unui aparat de zbor...

Staley scutură umărul payenei. Cafenia îl privea cu acel semisurâs minuscul care nu însemna absolut nimic. Soarele ecuatorial se afla sus deasupra capului.

— De ce ar dori cineva să ne ucidă? Întrebă tânărul.

— Cu toţii aţi fost condamnaţi la moarte, Horst.

— Dar *de ce?* Din cauza domului? Este un tabu?

— Da, cauza este domul, dar nu-i un tabu. Ce, ne crezi, sălbatici? Chestia este că ştiţi prea multe. Morţii nu vorbesc. Haide, trebuie să-i găsim pe ceilalţi şi s-o ştergem de-aici.

Payeana lui Whitbread se aplecă pentru a se strecura pe sub uşă. Gestul fusese inutil, dar tânărul s-ar fi aplecat. Cealaltă alb-cafenie îi urmă fără un cuvânt, lăsând-o pe cafenie afară, cu veşnicul ei surâs întipărit pe chip.

3. FUGI, IEPURAŞULE

Îi zăriră pe ceilalţi sublocotenenţi lângă catedrală. Cizmele lui Staley răsunară sonor când se apropiau.’ Whitbread ridică privirea, observă mersul payenei şi întrebă:

— Fyunch (clic)?

— Fyunch (clic).

— Tocmai vă exploram...

— Jonathon, rosti aliena, n-avem timp.

Cealaltă alb-cafenie îi privea cu o expresie preocupată şi nerăbdătoare.

— Se pare c-am fost condamnaţi la moarte, pentru că am ajuns aici fără aprobare, declară sec Staley. Nu cunosc motivul.

După câteva clipe de tăcere, Whitbread spuse:

— Nu-nţeleg! Ăsta nu-i decât un muzeu...

— Da, încuviinţă payeana sa. *Aici* trebuia să asolizaţi. Nu-i nici măcar vorba despre un ghinion. Creaturile alea mici şi idioate trebuie să fi programat conurile în aşa fel încât să nu coboare în apă, în oraşe, sau pe piscuri muntoase. În mod inevitabil, trebuia să ajungeţi pe terenuri agricole cultivate, adică tocmai zonele în care avem muzee.

— Aici? De ce? întrebă Potter pe un ton ce sună ca şi cum ar fi cunoscut deja răspunsul. Aici nu există locuitori...

— Şi de aceea nu sunt bombardate.

Tăcerea păru la fel de profundă ca şi vechimea locului.

— Gavin, spuse payeana, nu pari tocmai surprins. Potter încercă să-şi scarpine bărbia, dar casca îl împiedică.

— Bănuiesc că nu v-am putea convinge că n-am descoperit nimic.

— Nu prea. Sunteţi aici de trei ore.

— Mai degrabă de vreo două, preciza Whitbread. Horst, locul ăsta-i fantastic! Muzee conţinute în alte muzee... are o vechime incredibilă - ăsta-i marele secret? Vechimea foarte, foarte mare a civilizaţiei voastre? Nu înţeleg de ce aţi ascunde aşa ceva?

— Aţi avut parte de multe războaie, şopti Potter. Payeana înclină simultan din cap şi din umăr.

— Da.

— Războaie planetare.

— Exact. Dar şi altele, la scară mai redusă.

— Câte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine să le fi numărat?! Mii de Cicluri. Mii de colapsuri, cu reveniri la stadiul de primitivism. Eddie Nebunii încercând veşnic să le pună capăt... Ei bine, eu m-am săturat. După părerea mea, casta stăpynilor i-a stârnit pe Eddie Nebunii. Ei cred că vor pune capăt Ciclurilor părăsind planeta şi colonizând alte sisteme stelare.

Staley vorbi inexpresiv, dar ochii lui se deplasau permanent în jurul domului, iar degetele nu i se desprinseră de pe patul pistolului.

— Aşa să fie? Şi ce anume ştim noi „prea mult”?

— O să vă spun, iar apoi o să încerc să vă readuc la nava voastră – vii.

Indică spre cealaltă aliena, care rămăsese impasibilă pe durata conversaţiei. Payeana lui Whitbread fluieră şi ciripi.

— Îi puteţi spune Charlie, reveni ea spre oameni. Oricum, nu i-aţi putea pronunţa numele adevărat. Charlie reprezintă un stăpyn care este de acord să vă ajute. Poate... în tot cazul, este unica voastră şansă.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă Staley.

— Să încercăm s-ajungem la şeful lui Charlie. Acolo veţi fi protejaţi. (Fluierat, clicăit, fluierat.) Ă-ă-ă, stăpynului îi puteţi spune regele Peter. Noi n-avem regi, dar el este mascul acum. Este unul dintre stăpynii cei mai puternici şi, după ce va sta de vorbă cu voi, probabil că va fi de acord să vă ajute s-ajungeţi acasă.

— Probabil..., repetă încetişor Staley. Cred c-ar trebui să ne spui care este secretul de care vă temeţi într-atât.

— Mai târziu. Acum trebuie să plecăm de-aici. Staley îşi scoase pistolul din toc.

— Nu! Acum! Potter, ai văzut prin muzeu ceva cu care să putem contacta pe *Lenin?* Caută orice.

— Am înţeles... dar crezi că pistolul este absolut necesar?

— Dă-i drumul şi caută un radio!

— Horst, fii atent, spuse payeana lui Whitbread. Stăpynii *ştiu* că aţi coborât pe aici, pe undeva. Dacă încercaţi să efectuaţi o transmisiune, o vor întrerupe. Iar dacă totuşi *reuşiţi să* emiteţi un mesaj, o vor distruge pe *Lenin.*

Sublocotenentul încercă să replice, dar aliena continuă

repede:

— Da, da, o pot face. N-ar fi uşor, Câmpul vostru este destul de puternic, dar aţi văzut de ce sunt capabili ingynerii noştri... şi încă nu *ştiţi* ce pot face *războynicii*.

— Iisuse, Horst, mormăi Whitbread, s-ar putea să aibă dreptate.

— Trebuie să-l anunţăm pe amiral. — Staley părea nesigur, totuşi arma nu-i tremura în mână. Potter, ţi-am dat un ordin!

— O veţi putea apela pe *Lenin* de îndată ce vă veţi găsi în siguranţă, insistă payeana lui Whitbread. — Pentru o clipă, glasul ei fu aproape un ţipăt, pentru ca apoi să revină **la** o tonalitate modulată. — Horst, crede-mă, este unica modalitate! În plus, va fi imposibil să manipulaţi singuri un comunicator. Aveţi nevoie de asistenţa noastră şi nu intenţionăm să vă ajutăm să faceţi o prostie. Trebuie să plecăm *de-aici*!

Cealaltă payeana ciripi. Fyunch (clic)-ul lui Whitbread îi replică şi între ele se desfăşură un dialog susţinut.

— Dacă trupele stăpynei mele n-ajung aici, traduse payeana lui Whitbread, vor ajunge războynicii cystodelui Muzeului. Nu cunosc care-i poziţia sa în privinţa asta şi nici Charlie n-o ştie. Cystozii sunt sterili şi nu sunt ambiţioşi, dar sunt *extrem* de posesivi în legătură cu ceea ce au deja.

— Vor trage în noi? Întrebă Whitbread.

— Nu atâta vreme cât rămânem înăuntru. Ar putea avaria muzeul, iar muzeele sunt *importante.* Va trimite însă trupe... dacă nu ajung mai întâi cele ale stăpynei mele.

— De ce n-au ajuns încă? Se încruntă Staley. N**-am** auzit absolut nimic.

— Pentru Dumnezeu, poate că sunt deja pe drum! Uite care-i treaba: stăpyna mea – vechea mea stăpynă – a obţinut jurisdicţia asupra studierii oamenilor. Nu va renunţa la asta, aşa că nu se va mai asocia cu nimeni. Va încerca să-i oprească pe localnici să intervină, totuşi proprietăţile ei sunt în jurul Castelului şi va mai dura până să-i aducă pe războynici aici. Sunt vreo două mii de kilometri.

— Avionul vostru mi s-a părut destul de rapid, zise Staley.

— Este un vehicul de intervenţii rapide pentru medyatori. Stăpynii îşi interzic în mod reciproc să le utilizeze. Sosirea voastră în sistemul nostru planetar aproape că a declanşat un

război în privinţa jurisdicţiei, iar dacă s-ar transporta războynici cu asemenea aparate sunt sigură că conflictul ar fi inevitabil.

— Stăpynii voştri nu deţin niciun fel de vehicule militare? întrebă Whitbread.

— Ba da, dar sunt mult mai lente. Oricum, este posibil să vă ducă la adăpost. Sub clădirea asta există o linie de metrou.

— Metrou? repetă încetişor Staley.

Evenimentele se desfăşurau prea rapid. El trebuia să ia deciziile, dar nu ştia ce să facă.

— Bineînţeles, uneori ne mai vizităm muzeele. De la Castel până aici, ar dura destul de mult să te deplasezi cu metroul. Cine ştie ce poate face cystodele între timp? Poate chiar să interzică acţiunea stăpynei mele. Dacă o va face însă, puteţi fi *siguri* că vă va ucide, pentru a-i împiedica pe ceilalţi stăpyni să dea lupte aici.

— Ai găsit ceva, Gavin? strigă Staley.

Potter apăru între două coloane din oţel şi sticlă.

— Niciun obiect pe care să-l pot folosi ca transmiţător şi nimic despre care să fiu măcar sigur că ştiu ce este. Iar astea sunt aparatele. Noi – cele din clădirile mai vechi sunt probabil inutilizabile.

— Trebuie să plecăm de-aici! interveni payeana lui Whitbread. N-avem timp de discuţii…

— Războynicii ăia, le reaminti Whitbread, ar putea veni cu avioane până la staţia cea mai apropiată, după care să se îmbarce în metrou. Ar fi cazul să facem *ceva,* Horst!

— Bine, încuviinţă încetişor Staley din cap. Cum plecăm? În avionul vostru?

— Nu vom încăpea toţi acolo. Doi pot pleca însă cu Charlie, iar…

— Nu, o opri decis Staley. Rămânem laolaltă. Nu poţi solicita un avion mai mare?

— N-am nici măcar garanţia că vom putea scăpa pe calea aerului. Probabil că ai dreptate, ar fi mai bine să rămânem împreună. În cazul ăsta, nu ne-a mai rămas decât metroul.

— Care poate fi chiar acum ticsit de inamici.

Staley căzu pe gânduri. Domul era un adăpost împotriva bombelor, iar oglinzile care-l acopereau ar fi împiedicat un atac cu lasere. Puteau rezista unui asediu aici – dar cât timp? Începu

să simtă paranoia inevitabilă oricărui soldat aflat în teritoriul duşman.

— Unde trebuie s-ajungem ca să expediem un mesaj spre *Lenin?* întrebă el.

Aceea era, evident, prioritatea.

— În teritoriul controlat de regele Peter. Se găseşte la o mie de kilometri, însă este singurul loc unde puteţi avea acces la echipament care să emită un mesaj nedetectabil. Poate că nici acolo nu-i absolut sigur, dar nu există alternativă.

— Şi nu putem merge cu avionul... Perfect, unde-i metroul? Va trebui să organizăm o ambuscadă.

— Ambuscadă? — Payeana aprobă din cap. – Evident! Eu nu mă prea pricep la tactică – medyatorii nu luptă – şi încercam doar să vă duc la stăpyna lui Charlie. Voi va trebui să vă ocupaţi de tentativele lor de a ne ucide pe traseu. Cât de bune vă sunt armele?

— Pistoale... nu foarte puternice.

— În muzeu există arme – pe de o parte, ăsta-i rolul muzeelor. Nu ştiu însă care mai sunt în stare de funcţionare.

— Merită o încercare. Whitbread... Potter... începeţi să căutaţi arme. Să revenim la metrou – pe unde se ajunge la el?

Alienele priviră în jur. În mod evident, Charlie înţelegea anglica, deşi nu încercase să rostească nici măcar un cuvânt. Ciripiră câteva clipe, după care payeana lui Whitbread indică spre catedrală:

— Acolo. Tot ceea ce vezi este inofensiv, cu excepţia lor, continuă ea arătând statuile „demonilor” de pe cornişe. Ei sunt subspecia războynicilor – soldaţi, gărzi individuale, poliţişti... Sunt ucigaşi şi se *pricep* la ceea ce fac. Dacă vezi vreunul, ia-o la picior!

— Pe dracu’! murmură Staley, strângând patul pistolului. Ne vedem jos, strigă el către ceilalţi, apoi reveni spre alienă. Ce facem cu cafenia ta?

— O chem imediat.

Payeana lui Whitbread emise un ciripit şi cafenia apăru în dom purtând câteva obiecte pe care le întinse lui Charlie. Alienele le examinară sumar, după care payeana lui Whitbread spuse:

— Veţi avea nevoie de ele. Sunt filtre de aer. Puteţi să vă

scoateţi căştile şi să purtaţi astea.

— Radiourile noastre…, începu Staley să protesteze.

— Purtaţi-le la centură. Cafenia vi le poate aranja mai târziu. Chiar doriţi să staţi cu urechile în căştile alea blestemate? Oricum, buteliile cu oxigen şi filtrele voastre nu pot rezista la infinit.

— Bine, încuviinţă sublocotenentul.

Luă filtrul şi-l fixă. O calotă moale îi acoperea nasul şi din ea pornea un tub subţire, până la un recipient micuţ, care se fixă la centură. Simţi o uşurare să scape de cască, dar nu ştiu ce să facă cu ea. În cele din urmă, o prinse tot de centură, unde se bălăngănea enervant.

— Bine, să-i dăm drumul!

Fără cască, îi era mai uşor să vorbească, însă trebuia să-şi amintească să nu respire pe gură.

Coborâră mult timp pe o rampă spiralată. Nicio mişcare nu se întrezărea în beznă, iar Staley se închipui ca fiind ţinta perfectă pentru oricine l-ar fi pândit din întuneric. Regretă că n-avea la dispoziţie grenade şi o trupă de puşcaşi. Erau doar ei, trei sublocotenenţi, plus alienele. Medyatori… „Medyatorii nu luptă”, îi spusese payeana lui Whitbread. Trebuia să ţină minte amănuntul acela. Comportamentul alienei era atât de asemănător celui al lui Jonathon încât trebuia să numere braţele ca să se asigure cu cine discuta; în schimb, ea nu lupta. Nici cafeniii nu luptau.

Tânărul avansa precaut, cu arma în mână, conducându-le pe aliene în josul rampei. Aceasta se termina în faţa unei arcade, iar Staley se opri o clipă. Tăcerea era atotstăpânitoare. „La dracu’”, îşi spuse şi trecu pragul.

Se afla într-un tunel cilindric larg, pe podeaua căruia se întindeau şine; într-o parte se zărea o rampă lină şi netedă. În stânga sa, tunelul se termina într-un perete de stâncă. Capătul opus părea că se întinde la nesfârşit în întuneric. În piatra pereţilor se vedeau scrijelituri, aidoma coastelor unei balene gigantice.

Payeana lui Whitbread i se alătură şi văzu încotro privea.

— Aici a existat un accelerator liniar, înainte ca o civilizaţie aflată în ascensiune să-i demonteze toate părţile metalice.

— Nu văd garnituri de vagoane. Cu ce ne deplasăm pe şine?

— Pot apela una. Orice medyator poate face asta.

— N-o face tu, o opri Staley, ci Charlie. Sau se ştie şi despre ea că face parte din conspiraţie?

— Horst, dacă stăm să aşteptăm venirea unei garnituri, aceasta va fi plină de războynici. Cystodele muzeului *ştie* că aţi deschis uşa. Nu-nţeleg de ce trupele lui n-au apărut încă. Probabil că are loc un conflict de jurisdicţie între el şi stăpyna mea. Jurisdicţia este o problemă foarte importantă pentru factorii de decizie... iar regele Peter va încerca să complice şi mai mult lucrurile, pentru a spori confuzia.

— Nu putem fugi cu avionul, nu putem merge pe jos peste câmpuri şi nu putem apela o garnitură. Perfect! Desenează-mi un vagon de metrou.

Aliena i-l schiţă pe minicomp. Era o cutie cu roţi – forma universală a vehiculelor în care trebuie să încapă cât mai mulţi ocupanţi şi în acelaşi timp să poată fi parcat în spaţiu minim.

— Motoarele sunt aici, pe roţi. Comenzile trebuie să fie automate...

— Nu cred că şi la vehiculele militare.

— Atunci se află aici, în faţă. În plus, cafeniii şi războynicii trebuie să fi adus o mulţime de modificări. Ştii bine că aşa procedează...

— Probabil că le-au blindat părţile laterale şi geamurile. În faţă trebuie să fie amplasat armamentul greu...

Cele trei aliene tresăriră şi Staley ascultă atent. Nu auzi nimic.

— Paşi, zise payeana lui Whitbread. Potter şi Jonathon.

— Poate, murmură sublocotenentul, apropiindu-se în vârful picioarelor de arcadă.

— Relaxează-te, Horst, le-am recunoscut ritmul paşilor. Cei doi tineri găsiseră arme.

— Asta-i cea mai tare, comentă Whitbread ridicând un tub care se termina printr-o lentilă, capătul opus fiind evident destinat proptirii într-un umăr de payen. Nu ştiu ce autonomie are, dar străpunge un zid gros de piatră. Raza-i invizibilă.

— De asta aveam nevoie, îi luă Staley arma. Despre celelalte îmi povestiţi mai târziu. Acum ascundeţi-vă după arcadă.

El însuşi se instală în vârful rampei pentru pasageri, în lateralul intrării tunelului. Orice ar fi ieşit de acolo nu l-ar fi zărit decât prea târziu. Se întrebă cât de bune erau blindajele

payene. Ar fi oprit un laser cu raze-X? Liniştea continua să fie totală, şi aşteptă, nerăbdător.

„E o prostie”, se gândi. Totuşi, ce altceva ar fi putut face? Dacă războynicii veneau pe calea aerului şi coborau în exteriorul domului? Ar fi trebuit să închidă uşa şi să lase pe cineva de pază. Oricum, încă nu era prea târziu.

Se răsuci spre cei dinapoia sa şi în clipa aceea auzi bâzâitul care venea de pe şinele ce se pierdeau în întuneric. Simţi că se relaxează. Nu mai avea de ales între diferite opţiuni. Se mişcă puţin, cât mai silenţios cu putinţă, şi fixă mai bine patul armei. Garnitura se apropia rapid...

Era mult mai mică decât se aşteptase Staley: un singur vagon de tramvai mititel, care şuieră pe lângă el. Curentul de aer îl izbi în plină faţă. Vagonul se opri cu un zgâlţâit, iar sublocotenentul deplasă armă înainte şi înapoi, precum bagheta unui magician, peste suprafaţa lui laterală. Oare războynicii coborau pe cealaltă parte? Nu. Arma funcţiona corespunzător. Raza era invizibilă, dar linii de un roşu-aprins se întretăiau pe vehicul. Staley trecu rază peste geamurile prin care nu se distingea nimic, apoi în lungul acoperişului, după care păşi în tunel şi trase în lungul acestuia.

Acolo există un alt vagon. Tânărul sări înapoi, protejându-şi corpul, dar continuă să tragă în vagonul ce se apropia. De unde avea să-şi dea seama când se termină bateria armei sale sau necunoscută ei sursă energetică? Ce Dumnezeu, era totuşi un exponat de muzeu! Al doilea vagon apăru, brăzdat de aceleaşi linii roşu-aprins. Staley îl mătură cu raza invizibilă, după care îndreptă focul spre bezna tunelului. Dintr-acolo nu se mai ivea nimic.

Fuseseră doar două vagoane. Perfect! Mătură sistematic cu foc vagonul doi. Ceva îl oprise imediat în spatele primului – probabil un mecanism de evitare a coliziunilor. Staley alergă spre cele două vehicule. Whitbread şi Potter i se alăturară.

— V-am ordonat să staţi la adăpost!

— Am înţeles, Staley. Vreau să-ţi raportez că oponenţii n-au tras nici măcar un foc.

Dinspre vagoane venea un iz de carne arsă. Payenele ieşiră din ascunzătoare. Staley se apropie prudent de vagoane şi privi înăuntru.

— Demoni, rosti el.

Examinară corpurile cu interes. Exceptând statuile, până atunci nu întâlniseră subspecia repectivă. Prin comparaţie cu ingynerii şi medyatorii, păreau zvelţi, vânoşi şi agili, la fel ca nişte ogari pe lângă purcei.

Braţele drepte era lungi, cu degete scurte şi groase şi cu un singur deget mare; muchia exterioară a palmei era netedă şi cornoasă. Braţul stâng era mai lung, cu degete aidoma unor cârnăciori. Sub el exista ceva.

Demonii aveau colţi lungi şi ascuţiţi, ca adevăraţii monştri din cărţile de poveşti şi din legendele pe jumătate uitate.

Charlie ciripi spre payeana lui Whitbread. Pentru că nu căpătă niciun răspuns, fluieră din nou, mai ascuţit, şi făcu semn din braţ spre cafenie. Ingynera se apropie de uşă şi începu s-o cerceteze cu atenţie. Fyunch (clic)-ul lui Whitbread rămăsese încremenită, privind războynicii morţi.

— Atenţie la bombe-capcană! strigă Staley. Cafenia nici nu-l băgă în seamă şi porni să pipăie cu atenţie uşa. Ai grijă!

— Există capcane, dar cafenia le va găsi, pronunţă foarte lent Charlie. Îi voi spune să fie prudentă.

Vorbea corect şi fără cel mai mic accent.

— Poţi vorbi, murmură Staley.

— Nu foarte bine. Este dificil să gândesc în limba voastră.

— Ce s-a întâmplat cu fyunch (clic)-ul meu? întrebă Whitbread.

În loc să-i răspundă, Charlie ciripi din nou. Tonurile vocii crescură brusc. Payeana lui Whitbread păru să tresară şi se întoarse către ei.

— Îmi cer scuze, rosti ea. Aceştia sunt... războynicii stăpynei mele. La naiba, la naiba, ce fac?!

— Haide să intrăm, zise Staley iritat.

Ridică arma, gata să taie prin peretele vagonului. Cafenia continua să inspecteze uşa, foarte precaută, parcă temătoare.

— Dă-mi voie, interveni Whitbread.

Probabil că-i ardea de glume. Ţinea în mâini o sabie scurtă cu mâner gros. Staley îl privi cum decupează o deschizătură pătrată în peretele lateral al vagonului, printr-o singură mişcare, continuă, lentă a tăişului.

— Vibrează, preciza tânărul. Adică, aşa cred.

Mirosul de carne arsă îi pătrunsese prin filtru. Probabil că pentru payene era şi mai teribil, totuşi nu păreau afectate de duhoare. Suiră în al doilea vagon.

— Ar fi bine să-i priviţi cu atenţie, spuse payeana lui Whitbread, care îşi revenise acum pe deplin. E bine să vă cunoaşteţi duşmanii.

Ciripi spre cafenie. Aceasta se apropie de comenzile vagonului, le examină, apoi se aşeză pe scaunul pilotului, îndepărtând războynicul mort de acolo.

— Uitaţi-vă sub braţul stâng, continuă payeana lui Whitbread. Acolo există un al doilea braţ stâng, vestigial la majoritatea subspeciilor payene, care este însă doar ţesut cornos, ca... — Se gândi o clipă. — Ca o copită, dar în realitate este un cuţit pentru despicat, acţionat de ţesutul muscular dezvoltat.

Whitbread şi Potter se strâmbară la unison. La ordinul lui Staley, începură să arunce cadavrele prin deschizătura din peretele vagonului. Războynicii păreau gemeni, complet identici, cu excepţia zonelor atinse de raza laserului. Labele picioarelor erau acoperite de ţesut cornos, care le proteja călcâiul şi degetele. Ajungea să penduleze din picior, ca să trimită o lovitură ucigaşă. Capetele le erau mici.

— Sunt înzestraţi cu raţiune? Întrebă Whitbread.

— Conform criteriilor voastre, da, totuşi n-au prea multă inventivitate. — Payeana vorbea exact ca fyunch (clic)-ul ei atunci când îi recita lecţii secundului, cu glas precis şi lipsit de sentimente. — Pot să repare orice armă care a funcţionat vreodată, dar n-au tendinţa să inventeze altele noi. În plus, există şi o formă de medyc - un hibrid între adevăratul medyc şi războynic, semiinteligent. Aţi putea ghici cum arată. Ar fi mai bine să vă daţi armele cafeniei, să le îmbunătăţească...

Fără niciun avertisment, vagonul se puse în mişcare.

— Încotro mergem? se interesă Staley.

Payeana lui Whitbread scoase un tril asemănător unui fluierat de mierlă.

— În oraşul vecin.

— Vor bloca linia sau ne vor aştepta cu forţe înarmate, reflectă Staley. Cât de departe este oraşul?

— Vreo... cincizeci de kilometri.

— Ne oprim la jumătatea drumului, ordonă el.

— Am înţeles, încuviinţă payeana, aducând mai mult ca oricând cu Whitbread. V-au subestimat, Horst. Este singura modalitate prin care-mi pot explica asta. N-am auzit niciodată de un războynic care să fie ucis de altcineva care să nu fie tot războynic. Sau, câteodată, nu prea des, de un stăpyn. Noi îi punem pe războynici să se lupte între ei – în felul ăsta le ţinem numărul sub control.

— Hm-m, mormăi Whitbread. De ce nu... nu-i opriţi să se împerecheze?

Payeana râse. Era un râset extrem de amar, foarte omenesc şi extrem de tulburător.

— Niciunul dintre voi nu s-a întrebat din ce motiv a murit ingynera de la bordul lui *MacArthur*?

— Ba da.

— Bineînţeles.

— Sigur că da. Charlie ciripi ceva.

— Acum pot să ştie, pufni payeana lui Whitbread. A murit pentru că nu exista nimeni care s-o lase însărcinată.

După o tăcere prelungă, urmă:

— Asta-i marele secret. *Încă* nu v-aţi dat seama? Fiecare subspecie a rasei noastre trebuie să rămână însărcinată după ce a fost femelă o vreme. Copil, mascul, femelă, sarcină, mascul, femelă, sarcină, mereu şi mereu. Dacă nu rămâne însărcinată la timp, moare. Chiar şi cu noi se întâmplă la fel. Iar noi, medyatorii, *nu* putem rămâne însărcinaţi. Noi suntem hibrizi sterili.

— Dar... — Whitbread părea un copil care a aflat adevărul despre Moş Crăciun. — Cât trăiţi?

— Cam douăzeci şi cinci de ani de-ai voştri. Cincisprezece ani după maturitate. Pe de altă parte, ingynerele, fermyerele şi stăpynele – mai ales, stăpynele! — Trebuie să rămână gravide după vreo doi ani de-ai noştri. Ingynera pe care aţi luat-o la bord trebuie să fi fost foarte aproape de termenul acela.

Călătoriră un timp în tăcere.

— Dumnezeule, mormăi după o vreme Potter. Asta-i teribil.

— „Teribil”... Ticălosule! Este mai mult decât teribil. Sally şi...

— Care-i treaba? se încruntă Whitbread.

— E vorba despre pilulele anticoncepţionale. Am întrebat-o pe Sally Fowler cum procedează oamenii dacă nu-şi doresc copii.

Ea foloseşte pilule anticoncepţionale. Însă fetele cuminţi nu utilizează aşa ceva. Ele se abţin de la sex, încheie cu furie aliena.

Vagonul gonea pe şine. Staley stătea în partea din spate, devenită acum parte frontală, şi privea înainte, cu arma pregătită. Se răsuci puţin şi privi peste umăr. Payenele îi fixau pe oameni, cu buzele uşor retrase, pentru a-şi arăta dinţii, amplificând zâmbetul, totuşi amărăciunea cuvintelor şi a tonului contrazicea expresiile prietenoase.

— Se abţin de la sex! repetă payeana lui Whitbread. Fyoofwuffle (fluierat)! Acum ştiţi de ce avem războaie. Mereu războaie...

— Explozie demografică, spuse Potter.

— Exact. Ori de câte ori o civilizaţie se ridică din sălbăticie, payenii nu mai mor de foame! Voi, oamenii, habar n-aveţi ce-nseamnă presiunea demografică! Putem păstra un anumit control asupra subspeciilor mai puţin importante, dar ce pot face stăpynii în privinţa numărului lor? Singurul lucru similar pilulelor anticoncepţionale pe care-l avem este pruncuciderea!

— Şi nu puteţi recurge la ea, continuă ideea Potter. Orice asemenea instinct ar fi eliminat. Aşa că, în scurt timp, toţi se luptă între ei pentru insuficienta hrană rămasă.

— Exact. — Payeana lui Whitbread era mai calmă acum. — Cu cât civilizaţia este mai evoluată, cu atât perioada de sălbăticie este mai lungă. Şi întotdeauna acolo există un Eddie Nebunu', încercând să distrugă şablonul Ciclurilor, dar agravând şi mai mult situaţia. În caz că n-aţi observat, domnilor, suntem foarte aproape de un colaps. Când aţi venit, aţi declanşat un conflict de proporţii pe seama jurisdicţiei. Stăpyna mea a învins...

Charlie fluieră şi ciripi pentru o secundă.

— Mda. Regele Peter a încercat şi el, dar n-a avut suficient sprijin. Nu era sigur că ar putea învinge într-o confruntare cu stăpyna mea. Oricum, ceea ce facem acum va determina probabil începutul războiului. Nu contează! Trebuia să înceapă în curând.

— Din cauza exploziei demografice, comentă Whitbread, trebuie să cultivaţi plante pe terasele caselor.

— Nu, asta-i o chestie de bun simţ. Ca şi răzoarele de culturi din oraşe. Unele supravieţuiesc şi pot demara din nou Ciclurile.

— Trebuie să fie ceva teribil să distrugi o civilizaţie fără să utilizezi armele nucleare, spuse Whitbread. De fiecare dată trebuie să recurgeţi la fuziunea hidrogenului?

— Exact. Începi să te apropii...

— Nu-mi dau seama de ce anume mă apropii.

— Ei bine, aşa s-a petrecut pe toată durata istoriei noastre consemnate în scris - adică o perioadă foarte lungă, conform criteriilor voastre - cu excepţia unui răstimp, când în asteroizii troieni s-au descoperit materiale radioactive. Câţiva payeni supravieţuiseră acolo şi ei au adus civilizaţia pe planetă. Materialele radioactive fuseseră exploatate de o civilizaţie şi mai veche, însă mai existau depozite.

— Ochii Domnului, murmură Whitbread. Dar...

— Opreşte, te rog, ordonă Staley. — Payeana lui Whitbread ciripi, iar vagonul încetini şi se opri lin. — Începe să mă neliniştească ceea ce ne poate aştepta. Ei *trebuie* să ne pregătească vreo ambuscadă. Soldaţii pe care i-am ucis n-au raportat şi... dacă erau ai stăpynei tale*, unde* sunt cei ai cystodelui? Oricum, vreau să testez armele războynicilor.

— Las-o pe cafenie să le inspecteze, propuse payeana lui Whitbread. Este posibil să aibă mecanisme - capcană.

Armele respective aveau un aspect formidabil. Bineînţeles, nu erau două la fel. Tipul cel mai comun era un aruncător de grenade, însă existau şi lasere manuale. Mânerele tuturor fuseseră individualizate; unele puteau fi proptite doar în umărul drept superior, altele în amândoi umerii. Vizoarele pentru ţintire difereau de asemenea. Pentru mâna stângă existau două modele. Vag, Staley îşi reaminti că azvârlise din vagon un cadavru de stângaci.

Găsiră şi un aruncător de rachete cu o ţeava având diametrul de cincisprezece centimetri.

— S-o examineze pe asta, ceru Staley.

Payeana lui Whitbread întinse arma cafeniei, acceptând în locul ei un aruncător de grenade, pe care-l strecură sub o banchetă.

— Asta era „aranjată”, anunţă ea. — Cafenia inspecta lansatorul de rachete şi ciripi ceva. — A spus că-i în regulă.

— Ce-i cu încărcătura?

Existau mai multe tipuri de încărcături, complet diferite între

ele. Cafenia emise o părere fluierată.

— Racheta mai mare ar fi explodat dacă ai fi încercat s-o încarci, traduse payeana lui Whitbread. Se gândiseră probabil că vă veţi repezi la ea. Oricum, au pregătit multe capcane... Crezusem că stăpynii vă considerau un soi de medyatori nepricepuţi. Cel puţin, noi *aşa* am crezut, la început. Însă capcanele astea denotă că ei s-au gândit că i-aţi putea ucide pe războynici.

— Grozav! Preferăm să ne creadă idioţi. Fără armele din muzeu, am fi fost morţi cu toţii. Că tot veni vorba, de ce ţineţi în muzeu arme în stare de funcţionare?

— Horst, tu nu înţelegi care este scopul unui muzeu. El se adresează următoarei evoluţii a Ciclurilor. Sălbaticii înjghebează altă civilizaţie. Cu cât o pot face mai repede, cu atât va dura mai mult până la următorul colaps, pentru că tehnologiile şi aptitudinile lor se vor dezvolta mai rapid decât creşterea populaţiei. Înţelegi? De aceea, sălbaticii pot selecta din mai multe civilizaţii anterioare şi din tehnologia lor pentru a edifica o nouă societate. Ai observat încuietoarea?

— Nu.

— Eu am văzut-o, interveni Potter. Ca s-o rezolvi, trebuia să ştii niţică astronomie. Presupun că rolul ei este de a-i împiedica pe sălbatici să ajungă la tehnologie, dacă n-au dezvoltat o anumită inteligenţă.

— Bineînţeles. — Cafenia întinse o rachetă şi ciripi. — Asta-i sigură. Ce vrei să faci cu ea, Horst?

— Mai îmi trebuie câteva. Potter, tu ia laserul cu raze-X. Cât de aproape suntem de suprafaţă?

— Păi... Hm... staţia (fluierat-de-pasăre) se află la un palier sub suprafaţa solului. În regiunea respectivă, solul este destul de plat. Să zicem, trei până la zece metri adâncime.

— Cât de aproape de alte mijloace de transport?

— O oră de mers pe jos până la (fluierat-de-pasăre). Horst, intenţionezi să avariezi tunelul? Ştii de câtă vreme funcţionează metroul ăsta?

— Nu.

Sublocotenentul se strecură prin pătratul decupat în peretele vagonului. Merse douăzeci de metri în direcţia din care veniseră, apoi mai parcurse douăzeci de metri. Armele puteau totuşi avea

şi alte capcane, nedetectate.

Înaintea lui, tunelul se întindea rectiliniu. Probabil fusese sfredelit cu un laser, apoi lărgit cu o maşină de excavat.

Glasul payenei lui Whitbread răsună din urmă sa: – De unsprezece mii de ani! Staley trase.

Proiectilul atinse plafonul tunelului hăt departe şi sublocotenentul se plecă, gârbovindu-se sub unda de şoc. Când ridică ochii, podeaua tunelului era acoperită de sfărâmături.

Alese alt proiectil şi trase din nou.

De data aceasta, zări lumină roşietică a zilei. Se apropie şi examina ceea ce făcuse. Da, puteau sui pe panta aceea. Unsprezece mii de ani...

4. JUDECATĂ

— Trimite vagonul fără noi, spuse Staley.

Payeana lui Whitbread ciripi şi cafenia deschise pupitrul de comenzi. Lucră cu o viteză ameţitoare. Whitbread îşi aminti de o mineră de asteroizi, care trăise şi murise cu o eternitate în urmă, pe când *MacArthur* însemna căminul, iar payenii reprezentau un necunoscut prietenos şi fascinant.

Cafenia sări jos. Vagonul ezită o clipă, apoi acceleră lin. Porniră spre rampa creată de Staley şi o escaladară în tăcere.

Când ieşiră, peisajul era scăldat în tonuri de roşu. Şiruri nesfârşite de plante de cultură îşi închiseseră frunzele pentru noapte. Un cerc neregulat de vegetaţie se aplecase aidoma unor beţivi în jurul găurii din sol.

Ceva se mişca printre plante. Trei arme se înălţară instantaneu. Silueta diformă avansa spre ei... şi Staley rosti:

— Liniştiţi-vă, e doar o fermyeră.

Payeana lui Whitbread se apropie de sublocotenenţi, curăţându-şi blana cu toate mâinile.

— Trebuie să mai fie şi alţii. Pot chiar să încerce să astupe gaura. Fermyerii nu sunt prea inteligenţi. Nici nu-i necesar. Ce facem acum, Horst?

— Mergem până găsim un vehicul. Dacă vedem avioane... hm-m-m.

— Au detectoare cu infraroşii.

— Pe ogoarele astea nu există tractoare? N-am putea sui într-unul?

— Acum sunt în garaje. De obicei, nu se lucrează noaptea... deşi fermyerii ar putea aduce unul ca să astupe groapa şi să netezească solul.

Staley căzu pe gânduri.

— Atunci renunţăm la ideea asta. Ar bate la ochi. Să sperăm că pe ecranele de infraroşii arătăm ca nişte fermyeri.

Porniră pe jos. Înapoia lor, fermyera începu să îndrepte plantele şi să niveleze solul în jurul tulpinilor. Ciripea de una singură, dar payeana lui Whitbread nu le traduse ce spunea. Într-o doară, Staley se întrebă dacă fermyerii *spuneau* vreodată ceva sau se limitau la echivalentul unor înjurături, dar nu avea chef să ducă o discuţie pe tema respectivă. Trebuia să se

gândească în ce fel să acţioneze.

Cerul se întunecă. Un punct roşu strălucea deasupra: Ochiul lui Murcheson. În faţa lor se zărea sclipirea galbenă a oraşului – Fluierat-de-pasăre. Mergeau în tăcere – sublocotenenţii alerţi, cu armele pregătite, iar payenele urmându-i şi rotindu-şi la răstimpuri trunchiurile.

După o vreme, Staley se adresă payenei:

— Mă întrebam ce vă aşteaptă pe voi...

— Durere. Eforturi. Umilinţă. Moarte.

— Exact! Mă tot mir de ce aţi venit.

— Greşit, Horst. Te-ntrebi de ce n-a venit fyunch (clic)-ul tău. Staley o privi atent pe aliena. *Într-adevăr,* la asta se gândise. Ce făcea mintea lui geamănă, în vreme ce demonii îi hăituiau fyunch (clic)-ul pe suprafaţa planetei? Simţi o durere surdă.

— Amândouă suntem programate pentru a sluji, Horst, atât fyunch (clic)-ul tău, cât şi eu. Însă pentru fyunch (clic)-ul tău, propria ei misiune are prioritate absolută. Gavin...

— Da?

— Am încercat să conving şi fyunch (clic)-ul tău să coboare, însă are o idee Eddie Nebunu' că putem pune capăt Ciclurilor, trimiţând excesul de populaţie în alte sisteme planetare. Cel puţin, sunt sigură că niciuna dintre ele nu-i va ajuta pe ceilalţi să ne găsească.

— Ar putea s-o facă?

— Horst, payeana ta ar trebui să ştie cu exactitate unde te găseşti, presupunând că eu am ajuns aici... şi va avea confirmarea când va afla despre războinicii morţi.

— Atunci, poate că data viitoare când va trebui să luăm o decizie, ar fi mai bine să dăm cu banul. *Aşa ceva* n-ar mai putea prezice.

— Nu, ea nu va sufla un cuvânt. Nimeni nu s-ar aştepta din partea unui medyator să ajute la vânarea propriului său fyunch (clic).

— Dar nu sunteţi *obligaţi* să ascultaţi ordinele stăpynilor voştri? Se încruntă Staley.

Payeana îşi roti iute corpul. Era un gest pe care nu-l mai văzuseră până atunci, în mod evident nepreluat de la oameni.

— Uite ce-i, rosti ea, medyatorii au fost creaţi ca să pună capăt războaielor. Noi îi reprezentăm pe factorii de decizie,

vorbim în numele lor. Pentru a ne face meseria, trebuie să avem o *anume* independenţă de judecată. De aceea, ingynerii geneticieni acţionează în direcţia echilibrului. Prea multă independenţă înseamnă că nu-i mai reprezentăm corespunzător pe stăpyni. Suntem repudiaţi. Încep războaiele...

— Am înţeles, interveni Potter. Pe de altă parte, prea puţină independenţă înseamnă inflexibilitate, iar rezultatul este acelaşi – războaie. — Tăcu câteva clipe, apoi urmă: – Totuşi, dacă obedienţa este specifică subspeciei, veţi fi pur şi simplu incapabile să ne ajutaţi. Ne veţi duce la alt stăpyn, pentru că nu aveţi alternativă.

Staley strânse şi mai tare aruncătorul de rachete.

— E adevărat?

— Parţial, admise payeana lui Whitbread. Nu atât de complet pe cât crezi. Totuşi, da, este mai uşor să alegem dintre mai multe ordine, decât să încercăm să acţionăm fără să avem absolut niciunul.

— Şi ce crede regele Peter că ar trebui făcut? întrebă Staley. În ce intenţionaţi să ne băgaţi?

Cealaltă alienă ciripi şi payeana lui Whitbread îi răspunse. Conversaţia dură aproape un minut, ceea ce era foarte mult pentru payeni. Lumina soarelui dispăru şi Ochiul lui Murcheson străluci de o sută de ori mai puternic decât Luna plină a Pământului. În Coalsack nu existau alte stele. Pe sol, de jur împrejur, culturile de plante erau colorate în roşu-închis, cu umbre negre, perfect distincte.

— Stăpynul meu, vorbi în cele din urmă Charlie, crede că trebuie să fim cinstiţi cu voi. Este preferabil să trăieşti după şablonul străvechi al Ciclurilor, decât să rişti distrugerea totală şi pieirea tuturor urmaşilor noştri.

— Dar... — Potter începu să se bâlbâie derutat. — De ce nu puteţi coloniza alte sisteme planetare? Galaxia este îndeajuns de mare pentru toţi. Doar n-aţi ataca Imperiul, nu?

— Nu, nu, protestă payeana lui Whitbread. Propria mea stăpyna doreşte doar să achiziţioneze terenuri pe planetele Imperiului, ca să construiască baze payene, pentru ca după aceea să iasă complet din sfera Imperiului. În cele din urmă, am coloniza planete din regiunile adiacente Imperiului. Între noi ar exista relaţii comerciale. Nu cred că am încerca să împărţim

aceleaşi planete.

— Atunci, de ce..., începu Potter.

— Nu cred că aţi putea construi aşa de multe nave spaţiale, îl întrerupse Whitbread.

— Le-am construi pe planetele colonizate şi le-am trimite înapoi, răspunse payeana. Am închiria nave comerciale de la indivizi ca Bury. Am putea plăti mai mult decât oricine. Dar... n-ar putea să dureze. Ca să mă exprim aşa, coloniile şi-ar căuta autonomia. Va trebui să reîncepem, cu noi colonii, aflate şi mai departe. Iar pe toate planetele pe care ne-am instala ar apărea probleme demografice. Vă puteţi imagina cum ar fi peste vreo trei sute de ani?

Whitbread văzu în minte milioane de nave aidoma unor oraşe zburătoare. Şi războaie de secesiune, precum cele care distruseseră primul Imperiu. Tot mai mulţi payeni...

— Sute de planete payene, toate încercând să-şi trimită surplusul de populaţie în colonii noi! Miliarde de stăpyni concurând pentru teritoriu şi securitate! Durează *destul ca* să folosim generatorul vostru Eddie Nebunu'. Aşadar, va fi nevoie de timp şi de combustibil ca să explorăm toate sistemele, căutând următorul punct Eddie Nebunu'. În cele din urmă, frontiera exterioară a Sferei Payene nu va fi suficientă. Va trebui să ne extindem spre interior, în Imperiul Omului.

— Mda, făcu Whitbread.

Ceilalţi se mulţumiră să privească spre payeană, continuând să avanseze către oraş. Staley ţinea în braţe masivul lansator de rachete, de parcă mărimea acestuia i-ar fi oferit siguranţă. La răstimpuri, ducea o mână spre tocul armei sale, atingându-i patul.

— Va fi o decizie uşor de luat, preciza payeana lui Whitbread. Motivul îl reprezintă invidia.

— Sunteţi invidioşi pe noi? Pentru ce? Pentru pilulele anticoncepţionale?

— Da.

Staley pufni sonor.

— Şi nici atunci situaţia nu s-ar rezolva. Finalmente, va exista o sferă imensă de sisteme planetare ocupate de payeni. Stelele din centru n-ar putea nici măcar *să ajungă* la periferie. S-ar lupta între ele. Ar exista războaie permanente şi colapsuri

permanente ale civilizaţiilor. Bănuiesc că una dintre tehnicile standard va fi propulsarea unui asteroid în soarele inamic, pentru recolonizarea planetei după stingerea flamei solare. Iar sfera despre care vă povestesc se va extinde întruna, lăsând tot mai multe sisteme planetare în centru.

— Eu nu-s aşa de sigur că aţi putea învinge Imperiul, replică Staley.

— La viteza de reproducere a războynicilor noştri? Fii serios! Poate însă că voi ne veţi învinge. Poate că veţi păstra unele exemplare pentru grădinile zoologice... în tot cazul, nu va trebui să vă faceţi griji că nu ne vom înmulţi în captivitate. De fapt, nu-mi pasă deloc – există o probabilitate importantă ca să provocăm noi înşine un colaps, folosind prea mult din capacitatea noastră industrială pentru construirea de nave spaţiale.

— Atunci, dacă nu intenţionaţi să vă războiţi cu Imperiul, de ce ne-aţi condamnat pe noi trei la moarte?

— De fapt, sunt patru condamnări. Stăpyna mea vrea şi capul meu... sau poate că nu. Pe voi vă doreşte pentru autopsii.

Nimeni nu păru surprins.

— Aţi fost condamnaţi la moarte, pentru că acum deţineţi suficiente informaţii ca să deduceţi toate detaliile civilizaţiei noastre, împreună cu biologii de pe *MacArthur.* Mulţi alţi stăpyni sunt de acord cu condamnarea. Ei se tem că dacă veţi scăpa acum, guvernul vostru ne va considera o molimă care are tendinţa de a se răspândi în întreaga galaxie, distrugând în cele din urmă Imperiul.

— Şi regele Peter? El de ce nu vrea să ne ucidă? Întrebă Staley. Alienele ciripiră din nou între ele, iar payeana lui Whitbread răspunse:

— Trebuie să fiu cinstită şi să admit că poate va decide să vă ucidă. Totuşi, el doreşte să închidă la loc djinnul în sticlă. Dacă există vreo modalitate prin care oamenii şi payenii să revină la starea de dinainte ca voi să fi găsit naveta lui Eddie Nebunu’, el o va aborda. Ciclurile sunt preferabile... unei întregi galaxii de Cicluri!

— Şi tu? Întrebă Whitbread. Tu cum vezi situaţia?

— La fel ca tine. Sunt calificată să-mi judec rasa cu obiectivitate. Nu sunt o trădătoare. — În glasul alienei se simţea

un ton de implorare. — Eu sunt o judecătoare. Apreciez că asocierea raselor noastre nu poate duce decât la invidie reciprocă – noi vă invidiem pentru pilulele anticoncepţionale, iar voi ne invidiaţi pentru inteligenţa superioară. Ai zis ceva?

— Nu.

— Mai apreciez că răspândirea rasei noastre în spaţiu va implica riscuri absurde şi nu va însemna sfârşitul şablonului Ciclurilor. Va face doar ca fiecare colaps să fie şi mai teribil. Ne-am înmulţi mai rapid decât ne-am putea răspândi, până ce colapsul ar lovi simultan sute de planete...

— Totuşi, observă Potter, ai ajuns la această concluzie obiectivă adoptând punctul nostru de vedere – sau, mai precis, al lui Whitbread. Te comporţi atât de asemănător lui Jonathon încât noi ceilalţi trebuie să numărăm întotdeauna braţele, ca să ne dăm seama cine vorbeşte. Ce se va întâmpla când vei renunţa la punctul de vedere uman? Poate că nu-i judecata ta... Ah!

Braţul stâng al alienei prinsese dureros de strâns pieptul costumului lui Potter şi-l trăsese pe tânăr până ce nasul lui ajunse la numai câţiva centimetri de faţa payenei.

— Să nu mai zici asta niciodată! țuieră ea. Să nu mai gândeşti asta niciodată! Supravieţuirea civilizaţiei noastre, a oricărei civilizaţii, depinde complet de echitatea subspeciei mele. Noi înţelegem şi judecăm toate punctele de vedere. Dacă alţi medyatori ajung la o concluzie diferită de a mea, asta-i treaba lor. Poate că nu cunosc toate datele, sau poate că au alte obiective. Eu judec bazându-mă pe dovezi.

Îl eliberă şi sublocotenentul se împletici câţiva paşi spre înapoi. Cu degetele unei mâini drepte, payeana îndepărtă ţeava armei lui Staley din dreptul urechii ei.

— Nu era nevoie de aşa ceva, mormăi Potter.

— Ţi-am obţinut atenţia, nu? Haidem, pierdem vremea!

— O clipă! — Staley vorbise încetişor, însă toţi îl auziră limpede în tăcerea nopţii. — Vom ajunge la acest rege Peter, care ne va lăsa sau nu să comunicăm cu *Lenin.* Nu-i suficient. Trebuie să-l anunţăm pe căpitan despre ceea ce am aflat.

— Şi cum veţi face asta? întrebă payeana lui Whitbread. Noi nu vă vom ajuta, iar fără noi n-o puteţi face. Sper că nu te-ai gândit la vreo prostie, cum ar fi să ne ameninţaţi cu moartea?

Dacă m-ar speria aşa ceva, crezi c-aş mai fi aici?

— Dar...

— Horst, bagă-ţi în mintea ta cazonă ideea că *singurul* lucru care opreşte distrugerea lui *Lenin* este că stăpyna mea şi cu regele Peter au fost de acord să nu se atingă de navă! Stăpyna mea doreşte ca *Lenin* să se întoarcă în Imperiu, ducându-i teferi pe Horvath şi pe Bury. Dacă v-am descifrat corect, ei doi vor fi extrem de convingători. Vor susţine necesitatea comerţului liber şi a relaţiilor paşnice cu noi...

— Mda, încuviinţă Potter gânditor. Iar dacă noi nu vom transmite niciun mesaj, opoziţia nu va exista. De ce regele Peter nu discută direct cu *Lenin?*

Payenele ciripiră între ele şi de data aceasta răspunse Charlie.

— Nu are siguranţa că, o dată ce veţi cunoaşte adevărul, Imperiul nu va interveni pentru a distruge planetele payene. Şi până nu este sigur...

— Şi cum Dumnezeu poate fi sigur după discuţiile cu noi? Exclamă Staley. Eu însumi nu sunt sigur. Dacă, în clipa asta, Maiestatea Sa m-ar întreba ce-i de făcut, nu ştiu ce sfat i-aş oferi. Pentru Dumnezeu, nu suntem decât trei sublocotenenţi de pe un crucişător! Nu putem vorbi în numele Imperiului.

— Şi l-am putea convinge? făcu Whitbread. Încep să mă întreb dacă Imperiul ar fi capabil să vă nimicească...

— Iisuse! protestă Staley.

— Vorbesc cât se poate de serios. Până ce *Lenin* se va întoarce şi va ajunge la Sparta, ei vor fi pus la punct Câmpul. Nu-i aşa?

Ambele payene ridicară din umeri. Gesturile lor semănau ca două picături de apă... şi erau identice cu înălţarea din umeri a lui Whitbread.

— Ingynerii vor lucra în direcţia asta acum, când ştiu că aşa ceva există. Chiar şi fără Câmp, noi avem o oarecare experienţă în războaiele spaţiale. Haideţi *odată!* Dumnezeule, habar n-aveţi cât de aproape suntem de declanşarea unui război! Dacă stăpyna mea va crede c-aţi spus toate astea lui *Lenin,* va ordona atacarea navei. Dacă regele Peter nu va fi convins că există o modalitate prin care să ne lăsaţi în pace, el *însuşi* ar putea ordona atacul.

— Şi dacă nu ne grăbim, amiralul va porni spre Noua

Caledonie, adăuga Potter. Staley, mi se pare că n-avem de ales. Trebuie să ajungem la stăpynul lui Charlie, înainte de a fi descoperiţi de ceilalţi stăpyni. Este cât se poate de simplu.

— Jonathon, tu ce crezi?

— Vrei un sfat? Eu unul sunt de acord cu Gavin. Ce altceva am putea face? Nu ne putem război cu o întreagă planetă, iar din ceea ce există în preajmă nu putem asigura o linie protejată de comunicaţii.

Staley îşi coborî arma.

— Ai dreptate. Atunci, să-i dăm drumul! — Aruncă o privire tovarăşilor săi şi conchise: – Suntem un grup al naibii de amărât pentru ambasadorii rasei umane.

Porniră peste câmpurile întunecate, spre oraşul iluminat din depărtare.

5. LECȚIA DE ISTORIE

În jurul oraşului Fluierat-de-pasăre se ridica un zid înalt de trei metri. Putea fi din piatră sau din plastic dur; structura materialului era dificil de distins în lumina purpurie a Ochiului lui Murcheson. Înapoia sa se zăreau clădiri paralelipipedice uriaşe. Ferestrele galbene se conturau mult deasupra capetelor oamenilor.

— Porţile sunt păzite, anunţă payeana lui Whitbread.

— Firesc, mormăi Staley. Cystodele locuieşte tot aici?

— Da, în staţia de metrou. Cystozii nu au dreptul să deţină terenuri agricole. Ispita de a abuza de genul acela de autonomie ar putea fi prea mare, chiar şi pentru un mascul steril.

— Dar cum poţi *să devii* cystode? Întrebă Whitbread. Vorbeşti întruna despre concurenţa dintre stăpyni, totuşi în ce fel se desfăşoară ea?

— Whitbread, explodă Staley, la naiba! Ce facem cu zidul ăsta?

— Va trebui să trecem prin el, zise payeana lui Whitbread. — Ciripi ceva cu Charlie şi continuă: – Există sisteme de alarmă şi războynici care-l păzesc.

— Nu putem trece peste el?

— Deasupra sunt lasere automate cu raze-X.

— La naiba! De ce se tem?

— De revoltele provocate de lipsa alimentelor.

— Bine, deci trecem prin el. Sugeraţi un loc anume? Payenele ridicară din umeri cu gestul lui Whitbread.

— Poate că la vreo jumătate de kilometru mai încolo. Există un drum de acces rapid.

Porniră să ocolească zidul.

— Aşadar, insistă Whitbread, în ce fel se desfăşoară concurenţa despre care pomeneai? Oricum, n-avem un subiect mai bun de discuţii.

Staley mormăi ceva, dar se apropie ca să audă răspunsul.

— În ce *fel se* desfăşoară concurenţa? Repetă payeana lui Whitbread. Păi, este vorba despre eficienţă. Ştiţi bine că şi noi avem comerţ. Bury s-ar putea să fie surprins de abilitatea unora dintre comercyanţii noştri. Pe de o parte, stăpynii cumpără responsabilităţi şi, în felul ăsta, demonstrează că pot rezolva

problema. Îi conving pe alţi stăpyni puternici să-i sprijine. Medyatorii negociază toate astea. Se întocmesc contracte – specificându-se serviciile ce urmează a fi prestate, sau alte aspecte similare –, care sunt date publicităţii. Să ştii că unii stăpyni lucrează la rândul lor pentru alţii. Niciodată însă în mod direct. Au o problemă de care se ocupă şi în privinţa strategiei consultă un stăpyn mai puternic. Un stăpyn câştigă prestigiu şi autoritate când alţi stăpyni încep să-i solicite sfaturi. Evident, este ajutat şi de fiice.

— Mi se pare destul de complicat, comentă Potter. Eu unul nu-mi amintesc ceva similar în istoria omenirii.

— Este într-adevăr complex, încuviinţă payeana lui Whitbread. Cum altfel ar putea să fie? Un stăpyn nu poate fi decât independent. De altfel, asta l-a înnebunit şi pe fyunch (clic)-ul căpitanului Blaine. Căpitanul vostru era stăpân absolut în nava aceea... dar când cineva din *Lenin* se răstea la el, făcea sluj ca un căţeluş.

— Aşa vorbeşti tu despre căpitan? se întoarse Staley spre Whitbread.

— Refuz să răspund, mormăi stânjenit tânărul, după care schimbă iute vorba: Uitaţi, zidul coteşte!

— Cam ăsta-i locul, zise payeana lui. De partea cealaltă există un drum.

— Retrageţi-vă, ordonă Staley.

Ridică lansatorul de rachete şi trase. La al doilea proiectil, prin zid se văzu lumină. Alte luminiţe dansau pe creasta zidului; cele îndreptate spre ogoare dezvăluiau lanurile ce creşteau chiar până lângă limitele oraşului.

— Repede, înăuntru! porunci Staley.

Trecură prin spărtură şi ieşiră pe o şosea. Vehicule de diferite dimensiuni goneau, trecând la numai câţiva centimetri pe lângă ei. Oamenii rămaseră lipiţi de zid, însă cele trei payene avansară liniştite pe carosabil.

Whitbread strigă şi încercă să-şi oprească fyunch (clic)-ul, dar acesta se eliberă cu un gest nervos şi traversă şoseaua. Vehiculele treceau milimetric pe lângă aliene, ocolindu-le cu abilitate, fără să încetinească.

Ajunse de cealaltă parte, alb-cafeniile îşi agitară braţele stângi într-un gest care nu putea fi interpretat greşit: *Haideţi* !

Prin zid se revărsa lumină. Ceva se afla pe câmpuri, acolo de unde veniseră ei. Staley îşi împinse tovarăşii pe şosea şi trase prin spărtură. Racheta explodă la o sută de metri depărtare şi lumina se stinse.

Whitbread şi Potter traversară şoseaua. Staley încărcă ultimul proiectil, dar nu-l trase. Deocamdată, prin zid nu apărea nimic. Păşi pe caldarâm şi porni spre grupul care-l aştepta. Traficul gonea pe lângă el. Imboldul de a o lua la fugă şi de a se feri era copleşitor, totuşi merse încet, cu viteză constantă. Un soi de camion vâjâi, aproape răsturnându-l cu curentul de aer produs, apoi altele. După o eternitate, ajunse teafăr vizavi.

Nu existau trotuare. Practic, se găseau tot pe şosea, lipiţi de un perete cenuşiu cu aspect de beton.

Payeana lui Whitbread ieşi în mijlocul traficului şi făcu un gest bizar, folosindu-se de toate trei braţele. Un camion lung şi paralelipipedic se opri în scrâşnet de frâne. Aliena le ciripi ceva şoferilor şi cafeniii coborâră imediat, merseră în partea din spate a camionului şi începură să mute o parte dintre cutiile dinăuntru. Circulaţia se desfăşura fără oprire în jurul lor.

— Haidem, îi îndemnă payeana. Războynicii vor apărea imediat, ca să investigheze gaura din zid...

Oamenii urcară iute în camion. Cafenia care-i urmase tăcută încă din muzeu sui pe locul şoferului din dreapta. Payeana lui Whitbread porni spre celălalt scaun de şofer, dar Charlie ciripi ceva. Cele două discutară animat şi Charlie gesticula vehement. În cele din urmă, payeana lui Whitbread sui în spate, alături de oameni, şi închise uşile. Pe şosea, şoferii anteriori porniseră deja pe jos.

— Unde se duc? întrebă Staley.

— Lasă asta – de ce v-aţi certat? se interesă Whitbread.

— Aveţi răbdare, rosti aliena.

Camionul porni. Se zgudui violent, iar dinspre motoare şi roţi se auziră zumzete. Înăuntru răzbăteau şi felurite zgomote provenite de la alte vehicule.

Whitbread stătea înghesuit între cutii de plastic dur, neavând mai mult loc ca într-un sicriu, ceea ce îi reamintea în mod neplăcut de situaţia în care se afla. Nici ceilalţi n-aveau mai mult spaţiu de mişcare şi sublocotenentul se întrebă dacă ei făcuseră aceeaşi analogie. Nasul i se găsea la numai câţiva centimetri de

plafon.

— Şoferii se vor duce la cel mai apropiat garaj şi vor anunţa că vehiculul le-a fost rechiziţionat de un medyator, explică payeana. Cât despre discuţia noastră în contradictoriu, se referea la cine va sta în cabină. Eu am pierdut.

— Tot nu pricep de ce v-aţi certat, se încruntă Staley. Nu aveţi încredere una în cealaltă?

— Eu am încredere în Charlie, dar ea nu se încrede pe deplin în mine. Cum ar putea, la urma urmelor? Eu am dezertat de la stăpyna mea. Din punctul ei de vedere, sunt Eddie Nebunu'. Preferă să se ocupe personal de probleme.

— Încotro mergem? întrebă Staley.

— Spre teritoriul controlat de regele Peter.

— Nu putem rămâne multă vreme în vehiculul ăsta, observă Staley. După ce rechiziţionarea lui va fi raportată, vor începe să-l caute... probabil că aveţi şi voi poliţie. Există modalităţi de a urmări un camion furat. Pe planetă se comit şi infracţiuni, nu?

— Nu aşa cum le consideraţi voi. În realitate, nu există legi, ci doar stăpyni care au jurisdicţie asupra bunurilor ce dispar. Pentru un preţ, ei vor găsi camionul. Va dura totuşi o vreme până ce stăpyna mea va negocia cu ei. Mai întâi, va trebui să le demonstreze că am înnebunit.

— Bănuiesc că în oraşul ăsta nu există niciun port spaţial, rosti Whitbread.

— Oricum, n-am avea acces la el, replică sec Staley.

O vreme, rămaseră tăcuţi, ascultând zumzetul traficului, apoi Potter vorbi:

— M-am gândit şi eu la asta. O navă spaţială ar bate la ochi. Dacă un mesaj ar determina un atac asupra lui *Lenin,* este clar că nu ni s-ar permite să decolăm într-acolo.

— Şi cum o s-ajungem acasă? întrebă Whitbread cu glas tare, regretând imediat c-o făcuse.

— Ţi s-a mai spus doar, mormăi Potter nefericit. Cunoaştem mai multe decât este îngăduit. Iar ceea ce ştim este mult mai important decât vieţile noastre, nu-i aşa, Staley?

— Da.

— Nu ştiţi când să renunţaţi, aşa-i? se auzi glasul lui Whitbread din penumbră şi avură nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că vorbise payeana. S-ar putea ca regele Peter să vă

lase să trăiţi. S-ar putea să vă lase să reveniţi pe *Lenin.* Dacă va fi convins că aceasta este soluţia optimă, va putea aranja lucrurile. Dar fără ajutorul lui este absolut imposibil să trimiteţi un mesaj spre nava voastră.

— Pe naiba, imposibil! exclamă Staley. Bagă-ţi asta-n cap! Cred c-ai fost cinstită cu noi, şi voi fi la rândul meu cinstit. Dacă există o modalitate prin care să expediez un mesaj, o voi face!

— Iar apoi, adăugă Potter, rămâne la mila Domnului. Tăcură din nou, ascultând zumzetul traficului.

— Nu vei beneficia de nicio ocazie, Horst, se auzi glasul lui Whitbread. Nu există nicio ameninţare prin care ne-ai putea determina pe mine sau pe Charlie să punem un cafeniu să construiască echipamentul de care ai nevoie. Nu puteţi utiliza transmiţătoarele noastre, chiar dacă le-aţi putea găsi – nici eu nu le-aş putea folosi fără ajutorul unui ingyner. Este chiar posibil ca pe planetă să *nu* existe echipamente pentru aşa ceva.

— Haide, haide! Făcu Staley. Trebuie să aveţi comunicaţii spaţiale, iar numărul frecvenţelor din spectrul electromagnetic nu-i infinit.

— Nu la asta mă refeream, ci la faptul că aici nimic nu rămâne neîntrebuinţat. Dacă avem nevoie de un obiect, cafeniii îl construiesc instantaneu. Când obiectul nu mai este necesar, din componentele lui se construieşte altceva. Iar voi doriţi ceva prin care să comunicaţi cu *Lenin,* fără ca altcineva să ştie că aţi făcut-o.

— Ei bine, îmi asum riscul ăsta. Dacă vom putea trimite amiralului un mesaj de avertisment, el va duce nava acasă.

Staley era absolut convins de adevărul spuselor sale. *Lenin* era singură, însă nave de război din aceeaşi clasă învinseseră flote întregi. Împotriva payenilor lipsiţi de Câmp, ar fi fost invincibilă. Se întrebă de ce crezuse toate prostiile celelalte. În muzeu, existau componente electronice cu care ar fi putut înjgheba un transmiţător. Acum era prea târziu; de ce-o ascultase pe payeana?

Merseră aproape o oră. Sublocotenenţii înţepeniseră înghesuiţi între lăzi tari, în semiîntuneric. Staley simţi că i se uscase gâtlejul şi se temu să mai vorbească. Era posibil ca glasul să-l trădeze, să-i trădeze temerile, şi nu-i putea lăsa pe ceilalţi să afle că era la fel de înspăimântat ca şi ei. Dorea să se

întâmple ceva, o luptă... orice.

În câteva rânduri, se opriră, apoi porniră iarăşi. Camionul se zgâlţâi şi viră, după care se opri. Aşteptară nemişcaţi. Uşa glisantă se deschise şi în cadrul ei apăru Charlie.

— Nicio mişcare, zise aliena.

Înapoia ei se zăreau războynici cu armele pregătite. Cel puţin patru. Staley mârâi furios. Trădare! Se pipăi, căutându-şi pistolul, dar din poziţia în care se găsea îi era imposibil să-l scoată din toc.

— Nu, Horst! strigă payeana lui Whitbread. — Ciripi, iar Charlie fluieră şi clicăi la rândul ei. — Nu faceţi niciun gest! Charlie a rechiziţionat un avion, iar războynicii aparţin proprietarului acestuia. Nu vor interveni în niciun fel, dacă mergem direct la avion, fără să ne abatem din drum.

— Dar cine-s ei? întrebă Staley.

Continua să ţină mâna pe armă. Şansele lor de victorie erau minime – războynicii erau încordaţi şi alerţi, cu aspect de ucigaşi eficienţi.

— V-am zis, gărzi de corp! Toţi stăpynii au aşa ceva. Adică, aproape toţi. Acum, coborâţi încet şi nu atingeţi armele. Nu-i lăsaţi să creadă că aţi putea încerca să le atacaţi stăpynul. Dacă le trece aşa ceva prin minte, suntem morţi cu toţii.

Staley estimă situaţia. Dacă în locul lui Whitbread şi Potter l-ar fi avut pe Kelley şi măcar încă un puşcaş...

— Bine, încuviinţă el, faceţi aşa cum v-a spus. Coborî încet din camion.

Se aflau într-o zonă de încărcare-descărcare a bagajelor. Războynicii stăteau uşor aplecaţi înainte pe vârful cornos al tălpilor late. Părea un fel de poziţie de karate. Staley prinse cu coada ochiului o mişcare lângă un perete. Acolo se aflau cel puţin alţi doi, acoperindu-i pe ceilalţi. Bine că nu încercase să se împotrivească şi să lupte!

Războynicii îi priveau atenţi, urmând procesiunea stranie compusă dintr-o medyatoare, trei oameni, altă medyatoare şi o cafenie. Stăteau răsfiraţi într-o formaţie similară unui evantai, cu armele pregătite, fără să fie aţintite spre cineva anume.

— Stăpynul respectiv n-o va anunţa pe stăpyna ta? Întrebă Potter. Payenele ciripiră între ele, aparent ignorate de războynici.

— Charlie zice că da. O s-o anunţe atât pe stăpyna mea, cât şi pe regele Peter. Dar am obţinut un avion, nu?

Aparatul de zbor aducea cu un topor aerodinamic, condus de câţiva cafenii. Charlie le fluieră ceva şi ei începură să scoată fotolii şi să îndoaie metalul, lucrând cu o viteză aproape ameţitoare. Câteva creaturi dintre cele mai mici se mişcau rapid de colo-colo prin interior. Staley le văzu şi blestemă în şoaptă, sperând că payenele nu cunoşteau motivul. Rămaseră, aşteptând, lângă avion, sub privirile atente ale războynicilor.

— Mie mi se pare incredibil, comentă Whitbread. Proprietarul *nu ştie* că suntem fugari?

Payeana lui încuviinţă din cap.

— Ba da, dar nu fugim de *el.* El se ocupă doar de sectorul de bagaje din aeroportul lui Fluierat-de-pasăre. Nu şi-ar asuma prerogativele stăpynei mele. A vorbit cu managerul aeroportului şi amândoi au căzut de acord că nu doresc ca stăpyna mea şi regele Peter să se lupte aici. Mai bine s-o ştergem cât mai repede.

— Sunteţi creaturile cele mai bizare pe care mi le-am imaginat vreodată, zise Potter. Nu pot pricepe de ce anarhia asta nu se termină prin...

Se opri, stânjenit.

— Ba se termină, încuviinţă payeana. Ţinând seama de caracteristicile noastre speciale, altfel nu se poate, totuşi, feudalismul industrial funcţionează mai bine decât alte sisteme pe care le-am încercat.

Cafeniii le făcură semn să intre. Înăuntru exista un singur fotoliu modelat după corpul de payean, în partea dinapoi a avionului, iar cafenia lui Charlie porni într-acolo. Mai în faţă se găseau două fotolii pentru oameni, plus un fotoliu pentru payeni. Charlie şi alt cafeniu traversară cala aparatului, spre cabina de pilotaj. Potter şi Staley se aşezară unul lângă celălalt, lăsându-i pe Whitbread şi fyunch (clic)-ul său să ocupe celelalte două locuri. Sublocotenentul îşi aminti de altă călătorie, mult mai plăcută, care avusese loc cu puţin timp în urmă.

Avionul deplie două aripi cu o suprafaţă incredibilă şi decola lent, înălţându-se pe verticală. Oraşul se micşoră treptat sub ei, deşi luminile lui se întindeau pe kilometri pătraţi, până la orizont. Părea nesfârşit şi abia hăt departe se distingeau

suprafeţele întunecate ale terenurilor agricole. Staley privi pe hubloul de lângă el şi i se păru că vede, mult în stânga, marginea oraşului, dincolo de care stăpânea bezna.

— Zici că fiecare stăpyn are războynici, rosti Whitbread. Până acum, de ce nu i-am văzut?

— În oraşul Castelului nu există războynici, îi răspunse payeana cu evidentă mândrie.

— Niciunul?

— Absolut niciunul. În rest, peste tot, proprietarii de teritorii sau managerii importanţi merg însoţiţi de gărzi de corp. Până şi copiii lor sunt păziţi. Dar, întrucât aspectul războynicilor este evident pentru toţi, stăpyna mea şi ceilalţi care se ocupau de voi şi de această idee Eddie Nebunu' i-au convins pe cei din oraşul Castelului să fie de acord să renunţe la ei, ca să nu vă daţi seama cât de agresivi suntem.

Tânărul izbucni în râs.

— Mă gândesc la Horvath...

— Şi el a avut aceeaşi idee? chicoti aliena. Ascundeţi mizerele voastre războaie de payenii paşnici! I-aţi putea şoca! Ţi-am povestit că naveta Eddie Nebunu' a declanşat ea însăşi un război?

— Nu. Nu ne-aţi povestit despre niciunul dintre războaiele voastre...

— De fapt, a fost mult mai rău şi cred că poţi înţelege problema. Cine avea să controleze laserele de lansare? Orice stăpyn sau coaliţie de stăpyni ar fi utilizat în cele din urmă bateriile de lasere ca să cucerească mai mult teritoriu pentru propriul clan. Dacă instalaţia ar fi fost condusă de medyatori, un stăpyn le-ar fi luat-o în cele din urmă.

— Adică, vrei să spui că aţi fi predat-o primului stăpyn care v-ar fi poruncit? întrebă Whitbread neîncrezător.

— Pentru Dumnezeu, Jonathon, bineînţeles că nu! În primul rând, ni s-ar fi poruncit să n-o facem. Medyatorii nu sunt pricepuţi la tactică. N-am fi putut face faţă unor batalioane de războynici.

— Însă voi guvernaţi planeta...

— În numele stăpynilor. Trebuie s-o facem. Dacă stăpynii se întâlnesc ca să negocieze direct, *întotdeauna* rezultă un război. Să lăsăm asta... Finalmente, o coaliţie a stăpynilor a căpătat

comanda laserelor, iar copiii lor au fost ţinuţi ostatici pe Payalfa. Erau destul de vârstnici şi aveau copii mulţi. Medyatorii i-au minţit în legătură cu impulsul necesar navetei Eddie Nebunu'. Din câte ştiau stăpynii, medyatorii declanşaseră laserele cu cinci ani în urmă. Inteligent, nu? Totuşi...

— Totuşi – ce?

— Coaliţia a reuşit să pună mâna pe câteva lasere. Aveau cafenii cu ei. Nu se putea altfel. Potter, tu aparţii chiar sistemului către care se îndrepta naveta, nu-i aşa? Probabil că strămoşii tăi au consemnat puterea laserelor de lansare.

— Era suficient de mare ca să acopere Ochiul lui Murcheson... Din pricina lor s-a întemeiat chiar o nouă religie. După aceea, au urmat o serie de războaie de-ale noastre...

— Să ştii că erau îndeajuns de puternice ca să distrugă şi civilizaţia. Una peste alta, colapsul s-a produs atunci mai devreme, iar noi n-am ajuns până la sălbăticie. Probabil că medyatorii plănuiseră asta din capul locului.

— Să fiu al naibii! murmură Whitbread. Întotdeauna procedaţi aşa?

— Cum anume?

— Aşteptându-vă ca totul să se ducă de râpă dintr-o clipă în alta? *Folosind* faptul acesta?

— Aşa procedează orice persoană inteligentă, mai puţin Eddie Nebunu'. După părerea mea, cazul clasic al sindromului Eddie Nebunu' a fost maşina temporală. Ai văzut-o într-una dintre sculpturile noastre.

— Da.

— Un anumit istoric susţinea că un moment de răscruce al societăţii noastre avusese loc cu două sute de ani în urmă. Dacă ar fi putut interveni în acel punct nodal, întreaga istorie payeana ulterioară ar fi fost paşnică şi idilică. Poţi crede aşa ceva? El chiar putea s-o dovedească. Deţinea date, memorandumuri vechi, tratate secrete...

— Care fusese momentul acela de răscruce?

— Existase o... împărătească, o stăpyna foarte puternică. Toate rudele îi fuseseră asasinate şi ea deţinea jurisdicţie asupra unui teritoriu imens. Mama ei îi convinsese pe medyici şi medyatori să producă un hormon – probabil ceva similar pilulelor voastre anticoncepţionale - care ar fi stimulat corpul stăpynei, făcându-l

să creadă că ea era gravidă. După câteva doze masive, stăpyna ar fi devenit mascul. Un mascul steril. Când mama ei a murit, medyatorii au utilizat hormonul asupra împărătesei...

— Aşadar, aveţi pilule anticoncepţionale! strigă Whitbread. Le-aţi putea folosi în controlul demografic...

— Aşa crezuse şi Eddie Nebunu'. Ei bine, hormonul a fost folosit în împărăţie timp de vreo trei generaţii şi, într-adevăr, a stabilizat populaţia. Nu existau mulţi stăpyni şi totul era paşnic. Bineînţeles, între timp explozia demografică continua pe celelalte continente. Ceilalţi stăpyni s-au aliat şi au invadat teritoriul împărătesei. Aveau o mulţime de războynici... şi existau destui stăpyni care să-i dirijeze.

Aşa s-a sfârşit cu împărăţia aceea. Constructorul maşinii timpului se gândise că ar fi putut aranja situaţia astfel încât împărăţia să preia controlul asupra întregii planete. — Pufni dezgustată. — Imposibil! Cum le vei transforma pe stăpyne în masculi sterili? Uneori, se izbuteşte, dar cine ar vrea asta înainte să fi avut copii? Doar atunci poate acţiona hormonul.

— Aha...

— Exact! Chiar dacă împărăteasa ar fi *cucerit* toată planeta şi ar fi stabilizat populaţia – şi, gândeşte-te, Jonathon, unica modalitate prin care se putea face asta era ca factorii de decizie să treacă puterea geneticienilor, fără ca ei înşişi să fi avut copii – aşadar, chiar dacă ar fi reuşit, Pay-alfa ar fi fost atacată de civilizaţiile asteroizilor.

— Totuşi, este *un început*! Trebuie să existe o modalitate...

— Nu-i obligatoriu să existe o modalitate. Acesta este altul dintre motivele pentru care eu nu doresc contact între rasele noastre. Voi *toţi* sunteţi Eddie Nebunu'. Credeţi că orice problemă are o soluţie.

— Toate problemele oamenilor au cel puţin o soluţie finală, rosti încetişor Potter de pe fotoliul dinapoia lor.

— Asta o fi valabil pentru oameni, comentă aliena, dar payenii au suflete?

— Nu-i un aspect asupra căruia să mă pot pronunţa, se foi stânjenit Potter. Nu sunt purtătorul de cuvânt al Domnului.

— Dar nici capelanul vostru nu se poate pronunţa. Cum vă puteţi aştepta s-o descoperiţi? Ar trebui să vi se reveleze cunoaşterea... să aveţi o inspiraţie divină, nu? Mă-ndoiesc că se

poate.

— Aşadar, voi n-aveţi niciun fel de religie? Întrebă Potter stupefiat.

— Am avut mii de religii. Cafeniii şi alte subspecii semiraţionale nu le schimbă prea mult pe ale lor, dar fiecare civilizaţie de stăpyni produce ceva diferit. În principal, sunt variaţii ale transmigraţiei sufletelor, punându-se accent pe supravieţuirea prin copii. Puteţi să vă daţi seama din ce motiv.

— N-ai spus nimic despre medyatori, observă Whitbread.

— Ba da, am spus – noi n-avem copii. Există medyatori care acceptă ideea transmigraţiei – reîncarnarea ca stăpyni. Chestii de felul ăsta... Din câte am auzit, dintre religiile umane cea mai apropiată de a noastră mi s-a părut a fi budismul Hinayana – am avut o discuţie cu capelanul. El spune că budiştii cred că, într-o bună zi, ar putea scăpa de ceea ce ei numesc Roata Vieţii. Chestia asta seamănă foarte mult cu Ciclurile. Nu ştiu, Jonathon... Eu obişnuiam să consider că accept reîncarnarea, dar... nu se poate şti, aşa-i?

— N-aveţi nimic similar creştinismului? întrebă Potter.

— Nu. Am avut profeţii despre un Mântuitor care va pune capăt Ciclurilor, dar, la urma urmelor, am avut *din toate,* Gavin. Este clar însă că, deocamdată, n-a apărut niciun Mântuitor.

Oraşul nesfârşit gonea pe sub ei. Potter se lăsă pe spate în fotoliu şi începu să sforăie încetişor. Whitbread îl privi uluit.

— Ar trebui să încerci să dormi şi tu, îi zise payeana. N-ai făcut-o de multă vreme.

— Îmi este prea frică. Voi obosiţi mai repede decât noi… tu ar trebui să te culci.

— Şi mie îmi este frică.

— Frăţioare, acum chiar că sunt speriat. („Chiar i-am spus «frate»? Nu era mai corect «soră»? La dracu’!”) Nu-i aşa că muzeul acela de artă conţinea mai multe lucruri decât am fost noi în stare să pricepem?

— Aşa este. Despre unele nu doream să oferim detalii – de pildă, masacrul medycilor, un eveniment străvechi, de acum trecut în legendă. Un alt împărat a decis să ucidă întreaga subspecie a medyicilor de pe planetă şi a fost cât p-aci să reuşească. — Payeana îşi întinse toate încheieturile. — Mă simt *bine* să pot sta de vorbă cu tine, fără să fiu nevoită să mint. Noi

n-am fost făcuţi pentru a minţi.

— Dar de ce să-i ucidă pe medyici?

— Pentru controlul demografic, bineînţeles! Evident, n-a izbufit. Unii stăpyni au păstrat medyici în mod ilegal, iar după următorul colaps...

— ... valorau cât propria lor greutate în iridiu.

— Se bănuieşte că aşa s-au pus bazele comerţului. La fel cum s-a întâmplat cu vitele pe Tăblie.

În cele din urmă, oraşul rămase înapoia lor şi avionul trecu peste oceane întunecate, sub lumina stacojie a Ochiului lui Murcheson. Steaua cea roşie apunea, sclipind malign lângă orizont, şi alte stele răsăreau în est de sub marginea neagră a lui Coalsack.

— Dacă ar fi să tragă în noi, acum e momentul, anunţă Staley. Aici, unde prăbuşirea aparatului n-ar afecta nimic. Eşti sigură că ştii încotro mergem?

Aliena ridică din umeri.

— Spre jurisdicţia regelui Peter. Dacă putem ajunge acolo.

Întoarse capul şi se uită la Potter. Sublocotenentul era ghemuit în fotoliu, sforăind încetişor cu gura întredeschisă. Intensitatea luminilor din avion fusese redusă şi totul părea paşnic – mai puţin imaginea lansatorului de rachete pe care Staley îl ţinea strâns.

— Ar trebui să te odihneşti şi tu.

— Mda.

Staley se lăsă pe spate şi închise ochii, fără să dea drumul armei.

— Doarme mereu în poziţie de drepţi, comentă Whitbread. Sau, cel puţin, încearcă s-o facă. Cred că-i la fel de speriat ca şi noi.

— Mă tot întreb dacă ceea ce facem are vreun rost, murmură aliena. Oricum, suntem al naibii de aproape de colaps. Apropo, şi în grădina zoologică aţi scăpat câteva chestii. De pildă, animalul-proteynă. O variantă payeana, aproape lipsită de braţe, incapabilă să se apere de noi, dar destul de pricepută în arta supravieţuirii. Alta dintre rudele noastre îndepărtate, concepută pentru carne într-o epocă a ruşinii, cu mult timp în urmă...

— Dumnezeule! — Whitbread inspiră adânc. — Dar acum n-aţi

mai face aşa ceva.

— Ah, nu!

— Atunci, de ce ai abordat subiectul?

— Dintr-un motiv pur statistic - o coincidenţă pe care s-ar putea s-o găseşti interesantă. Toate grădinile zoologice de pe planetă au proteyne. Iar cirezile sunt tot mai mari...

— La naiba! Vă gândiţi absolut permanent la următorul colaps?

— Da.

* * *

Ochiul lui Murcheson apusese de mult. Acum, estul era scăldat în sângeriul unui răsărit care continua să-l surprindă pe Whitbread. Răsăriturile roşii erau rare pe planetele locuite. Trecură peste un lanţ de insuliţe. Spre vest, luminile scânteiau în beznă. Panorama aducea cu o mie de planete Sparta, alipite şi brăzdate în toate direcţiile de fâşii întunecate de terenuri cultivate. Pe planetele oamenilor, ele ar fi fost parcuri. Aici constituiau teritoriul interzis, păzit de demoni diformi.

Whitbread căscă şi privi aliena de lângă el.

— Cred că ceva mai devreme ţi-am spus „frate”.

— Ştiu. Trebuia să fi spus „soră”. Precizarea genului este importantă şi pentru noi. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Să fiu sincer, nu cred că m-am gândit chiar în direcţia respectivă. Mă referam mai degrabă la „prieten”, preciză oarecum stânjenit tânărul.

— Fyunch (clic) este o relaţie mai strânsă, totuşi mă bucur să fiu prietenul tău. Experienţa cunoaşterii tale a fost una pentru care aş fi dat orice.

Urmă o tăcere stingheritoare.

— Poate c-ar fi mai bine să-i scol pe ceilalţi, murmură Whitbread. Avionul se apleacă brusc pe o aripă şi viră spre nord. Payeana privi oraşul de dedesubt, apoi se uită pe hubloul opus, pentru a verifica poziţia soarelui, şi din nou în jos. Se sculă, intră în cabina de pilotaj şi ciripi. Charlie îi răspunse şi începură să discute.

— Horst, spuse Whitbread, Staley, treziţi-vă!

Staley se silise să adoarmă, dar rămăsese ţeapăn ca o

statuie, cu lansatorul de rachete în poală şi mâinile încleştate pe el.

— Ce-i?

— Nu ştiu. Ne-am modificat cursul, şi acum... ascultaţi! Payenele continuau să vorbească. Glasurile lor creşteau în intensitate.

6. SOLUŢIA FINALĂ

Payeana lui Whitbread reveni în fotoliul ei.

— A început, rosti ea cu un glas ce nu mai semăna deloc cu al lui Whitbread, ci era perfect alien. Războiul...

— Între cine? Întrebă Staley.

— Între stăpyna mea şi regele Peter. Ceilalţi nu li s-au alăturat încă, dar o vor face.

— Se războiesc din pricina noastră? făcu Whitbread neîncrezător. Se simţea pe punctul de a izbucni în plâns. Transformarea fyunch (clic)-ului său era aproape insuportabilă.

— Din pricina jurisdicţiei asupra voastră, îl corectă payeana.

Se cutremură, se relaxa şi brusc vocea lui Whitbread se auzi dintre buzete aliene ce schiţau un surâs:

— Încă nu-i foarte grav. A avut loc doar mobilizarea de războynici şi câteva raiduri. Fiecare doreşte să-i arate celuilalt ce *poate* face, fără să distrugă nimic realmente valoros. Ceilalţi stăpyni vor exercita presiuni pentru menţinerea situaţiei în faza aceasta. Ei nu doresc să se găsească în calea războiului.

— La dracu'! mormăi Whitbread şi înghiţi un nod. Dar... bine ai revenit, surioară!

— Cum ne afectează starea asta? întrebă Staley. Încotro ne-ndreptăm acum?

— Spre un loc neutru: Castelul.

— Castelul?! strigă Staley. Este teritoriul stăpynei tale! Duse mâna spre pistolul de la şold.

— Nu. Crezi că ceilalţi îi vor permite stăpynei mele un *asemenea* control asupra voastră? Medyatorii pe care i-aţi cunoscut făceau toţi parte din clanul meu, dar Castelul în sine aparţine unui stăpyn mascul steril. Un cystode.

Staley părea neîncrezător.

— După ce ajungem acolo, ce-o să facem? Aliena ridică din umeri.

— O să aşteptăm, să vedem cine învinge. Dacă va învinge regele Peter, vă va trimite înapoi pe *Lenin.* Poate că războiul acesta va convinge Imperiul că-i preferabil să ne lase în pace. Poate că ne puteţi chiar ajuta. — Gesticula dezgustată. — Să ne ajutaţi! Şi el este Eddie Nebunu'. Ciclurile nu se vor sfârşi niciodată!

— Să aşteptăm, repetă Staley. Eu unul n-am de gând s-aştept. Unde-i stăpyna ta?

— *Nu!* strigă payeana. Horst, *nu* te pot ajuta în privinţa asta. În plus, nu vei trece niciodată de războynici. Sunt *experţi,* mult mai buni decât puşcaşii voştri, iar voi – ce sunteţi? Trei sublocotenenţi aproape lipsiţi de experienţă, cu arme luate dintr-un muzeu vechi.

Staley privi în jos. În depărtare se zărea oraşul Castelului. Zări câmpul de asolizare, un spaţiu deschis cenuşiu, nu verde. Dincolo de el se înălţa Castelul, o turlă înconjurată de un balconaş. Deşi micuţ, prin comparaţie cu alte clădiri, ieşea în evidenţă în urâţenia industrială a nesfârşitei panorame citadine.

În bagajele lor existau piese de schimb pentru echipamente de comunicaţii. Atunci când Renner şi ceilalţi părăsiseră planeta, navigatorul-şef abandonase totul în Castel, cu excepţia însemnărilor şi înregistrărilor. Nu-şi explicase gestul, dar acum tinerii înţeleseră – dorise ca payenii să creadă că aveau să revină.

Piesele puteau fi suficiente ca să construiască un transmiţător bun. Ceva cu care s-o poată contacta pe *Lenin.*

— Putem coborî în stradă? întrebă Staley.

— În stradă? Clipi din ochi payeana. De ce nu? Dacă Charlie este de acord. Este avionul ei.

Ciripi ceva de neînţeles, iar din cabina de pilotaj se auziră clicăituri şi bâzâituri.

— Eşti sigură că vom fi în siguranţă în Castel? insistă Staley. Whitbread, tu ai încredere în payeni?

— În ea am încredere, dar poate că nu sunt tocmai obiectiv. Fiecare trebuie să vorbească în numele său.

— Charlie spune că în Castel nu se găseşte nimeni şi nici nu s-a revocat interdicţia războynicilorde a intra acolo, îi anunţă payeana. Mai spune că regele Peter pare să fie în avantaj, totuşi nu are acces decât la rapoartele provenite din partea ei.

— Va coborî lângă Castel?

— De ce nu? Mai întâi, însă, trebuie să-i avertizăm pe cafenii, ca să fie atenţi la traficul aerian.

Aliena ciripi din nou.

Torsul motoarelor se stinse într-un murmur. Aripile se depliară şi avionul coborî, picând aproape pe verticală. Vâjâi pe lângă

Castei, îngăduindu-le pasagerilor să-i distingă balcoanele. Dedesubt, circulaţia continua şi Staley zări un alb pe pasarela destinată pietonilor de vizavi de Castel. Stăpynul intră grăbit într-o clădire.

— Niciun demon, zise Staley. A văzut careva războynici?

— Nu.

— Nici eu.

Avionul se înclină pe o parte şi pică iarăşi. Whitbread se holbă la faţadele din beton ale zgârie-norilor ce goneau pe lângă ei. Căutară albi şi războynici, dar nu văzură niciunul.

Încetiniră şi redresară la doi metri deasupra solului. Planară spre Castel, aidoma unui pescăruş peste valuri. Înapoia hubloului, Staley se încorda şi aşteptă. Vehiculele stradale se năpusteau spre ei şi-i ocoleau în ultima clipă.

Aveau să se *izbească* de Castel, îşi dădu seama sublocotenentul. Oare cafenia intenţiona să pătrundă cu avionul înăuntru, aşa cum făcuseră ei cu cuterul în *MacArthur*? Avionul se lăsă pe sol cu o zguduitură şi vibră sub acţiunea frânelor şi jeturilor retroactive. Se aflau exact lângă zidul Castelului.

— Potter, spuse Staley, ieşi o dată cu mine. — Îşi luă laserul cu raze-X. — Acum!

Uşa nu se deschise însă şi tânărul îi făcu semn payenei.

Aliena o deschise larg. Între vâful aripii avionului şi zid era un spaţiu de doi metri; cumva, aripa se pliase. Payeana sări în stradă.

Oamenii ţâşniră după ea, cu Whitbread ţinând sabia magică în mâna stângă. Chiar dacă uşa Castelului ar fi fost încuiată, n-ar fi putut rezista la *aşa ceva.*

Într-adevăr, era încuiată. Whitbread ridică sabia, dar payeana îi făcu semn să rămână locului. Examina o pereche de cadrane încastrate în uşă, puse mâinile drepte pe ele şi, în timp ce le rotea, acţiona cu mâna stângă o manetă. Uşa se deschise silenţios.

— Era o încuietoare specială, pentru a nu permite accesul oamenilor, explică aliena.

Holul de la intrare era pustiu.

— Putem bloca în vreun fel blestema asta de uşă? întrebă Staley. Glasul îi răsună sonor, şi abia atunci îşi dădu seama că mobilele dispăruseră din hol. Pentru că nu primi niciun răspuns,

îi întinse lui Potter laserul cu raze-X.

— Rămâi de pază aici. Payenele îţi vor spune dacă cei care apar sunt duşmani. Haide, Whitbread!

Se răsuci şi porni în fugă spre scară.

Whitbread îl urmă fără chef; celălalt alerga aşa de repede încât rămase fără suflu când ajunseră la etajul unde fuseseră camerele lor.

— De ce n-am luat liftul? gâfâi Whitbread.

Staley nu-i răspunse. Uşa camerei lui Renner era deschisă şi sublocotenentul se repezi înăuntru.

— La dracul

— Ce s-a-ntâmplat? îşi trase răsuflarea Whitbread.

Odaia era goală. Până şi paturile dispăruseră. Nu se vedea nici urmă din echipamentul lăsat de navigator.

— Speram să găsesc ceva cu care să-l putem contacta pe *Lenin,* mârâi Staley. Ajută-mă să caut. Poate că le-au băgat pe undeva pe aici.

Căutară, fără niciun rezultat. La fiecare etaj, situaţia era identică; mobilierul, accesoriile, totul fusese demontat. Castelul era o cochilie goală. Coborâră şi reveniră la intrare.

— Suntem singuri? se interesă Potter.

— Mda, încuviinţă Staley, şi-n curând o să murim de foame, dacă nu chiar mai rău. Au golit totul.

Ambele aliene ridicară din umeri.

— Mă surprinde, începu payeana lui Whitbread, apoi schimbă câteva ciripituri cu Charlie. Nici ea nu ştie despre ce poate fi vorba. Se pare că locul nu va mai fi folosit niciodată.

— Oricum, ei ştiu exact unde anume ne aflăm, se încruntă Staley. — Îşi desprinse casca de la centură, îi conecta firele la radio, apoi şi-o puse pe cap. – *Lenin,* aici Staley. *Lenin, Lenin, Lenin,* aici sublocotenentul Staley. Terminat.

— Staley, unde dracu' eşti? Se auzi vocea lui Blaine.

— Căpitane? Slavă cerului! Căpitane, suntem prinşi în... O clipă! Alienele ciripeau între ele. Payeana lui Whitbread încercă să spună ceva, însă Staley n-o auzi. Auzi doar o payeana vorbind cu glasul lui Whitbread:

— Căpitane, de unde îţi procuri whisky-ul irlandez?

— Staley, termină cu glumele şi raportează!

— Iartă-mă, căpitane, dar este absolut necesar să ştiu. Vei

înţelege de ce întreb. De unde îţi procuri whisky-ul irlandez?

— Staley, nu-ţi apreciez gluma! Tânărul îşi scoase casca.

— Nu-i căpitanul, rosti el, ci o aliena care vorbeşte ca el. Una dintre ale tale? O întrebă pe payeana lui Whitbread.

— Probabil. A fost un şiretlic prostesc. Fyunch (clic)-ul tău ar fi putut să ştie că-ţi vei da seama. Ceea ce-nseamnă că nu cooperează prea grozav cu stăpyna mea.

— Locul nu poate fi apărat, anunţă Staley.

Privi prin hol. Era lung de treizeci de metri şi lat de zece, complet lipsit de orice mobilier. Dispăruseră până şi tablourile şi tapiseriile ce împodobeau pereţii.

— Cred că la etaj avem mai multe şanse, urmă sublocotenentul.

Reveniră la nivelul unde se aflau dormitoarele şi ocupară poziţii din care puteau supraveghea casa scării şi ascensorul.

— Şi acum ce facem? Întrebă Whitbread.

— Aşteptăm, răspunseră ambele payene simultan. Trecu o oră nesfârşită.

* * *

Zgomotele traficului se stinseseră. Avură nevoie cam de un minut să-şi dea seama, după care deveni evident. Afară nu mai circula absolut nimic.

— O să arunc o privire, anunţă Staley.

Intră într-un dormitor şi se apropie precaut de fereastră, rămânând cât mai mult în lateral, pentru a nu se expune.

Strada era plină de demoni. Apărură în goană, alergând cu mişcări stranii, iuţi şi unduitoare, apoi ridicară brusc armele şi traseră. Staley privi în partea opusă şi văzu alt grup căutând adăpost; o treime din ei se prăbuşiră. Prin geamurile groase, sunetele luptei de abia răzbăteau.

— Ce-i, Horst? întrebă Whitbread. Parc-ar fi împuşcături.

— Aşa-i. Se luptă două grupuri de războynici. Pentru noi?

— Bineînţeles, răspunse payeana lui Whitbread. Ştiţi ce-nseamnă asta, nu? — Părea complet resemnată. Cum nu căpătă niciun răspuns, continuă: – înseamnă că oamenii nu mai vin. Au plecat...

— Nu cred! strigă Staley. Amiralul nu ne-ar abandona! Ar

asedia planeta asta blestemată...

— Nu, Horst, n-ar face aşa ceva, interveni Whitbread. Ştii bine care-i sunt ordinele.

Staley scutură din cap, deşi ştia că celălalt avea dreptate.

— Payeana lui Whitbread! Strigă el. Vino aici şi spune-mi cui aparţine fiecare grup.

— Nu.

— Cum adică, nu? Vreau să ştiu în cine să trag!

— Nu vreau să fiu împuşcată.

Payeana lui Whitbread era o laşă!

— Eu n-am fost împuşcat, nu? Stai cât mai ferită.

— Horst, rosti vocea lui Whitbread, ajunge să-ţi arăţi un ochi şi războynicii ţi-l vor nimeri. Realitatea este că nimeni nu doreşte să te ucidă. Nu s-au folosit de artilerie, aşa-i? Dar *pe mine* m-ar ucide.

— Bine. Charlie, vino tu...

— În niciun caz.

Staley nici măcar nu înjură. Nu erau laşe, ci alb-cafenii. Oare propriul său fyunch (clic) ar fi venit?

Demonii se adăpostiseră cu toţii – după vehicule parcate sau abandonate, în pragurile uşilor ori în nişele din zidurile clădirilor. Treceau de la un ascunziş la altul cu viteza ameţitoare a unor musculiţe. Totuşi, de fiecare dată când un războynic trăgea, pe sol rămânea un cadavru. Schimburile de focuri nu fuseseră susţinute, însă două treimi din războynicii care se zăreau erau morţi. Payeana lui Whitbread avusese dreptate în privinţa tirului lor. Era de o precizie non-umană.

Aproape chiar sub fereastra pe care privea Staley, un războynic mort zăcea cu braţele drepte retezate. Un altul viu aşteptă un moment de acalmie, apoi se repezi spre un adăpost mai apropiat... şi cel căzut învie pe neaşteptate. Ceea ce urmă se derula prea rapid ca să poată fi înţeles pe deplin: armele zburară, cei doi războynici se ciocniră ca două drujbe, apoi se îndepărtară brusc, aidoma unor marionete stricate, continuând să zvâcnească din picioare şi să împroaşte sânge.

Ceva bubui dedesubt. În casa scării se auziră zgomote. Copite ţăcăniră pe marmura treptelor. Payenele ciripiră. Charlie fluieră puternic, apoi repetă fluieratul. De jos i se răspunse, după care un glas vorbi în anglica perfectă a lui Hardy:

— Predaţi-vă imediat şi veţi fi trataţi corespunzător.

— Am pierdut, şopti Charlie.

— Sunt trupele stăpynei mele. Ce vrei să faci, Horst?

Staley nu răspunse, ci se ghemui într-un colţ, ţinând arma cu raze-X aţintită asupra casei scării. Le făcu semn celorlalţi doi sublocotenenţi să se adăpostească.

Un payean alb-cafeniu apăru în hol şi rămase nemişcat. Avea vocea capelanului, dar niciunul dintre ticurile sale. Doar anglica perfectă şi tonul melodios. Medyatorul nu era înarmat.

— Fiţi rezonabili, rosti el. Nava voastră a plecat. Ofiţerii voştri vă cred morţi. N-avem niciun motiv să vă facem vreun rău. N-are rost să fiţi ucişi zadarnic. Ieşiţi şi acceptaţi-ne prietenia.

— Du-te dracu'!

— Ce puteţi câştiga în felul ăsta? Noi vă vrem doar binele...

De jos răzbăteau zgomote de împuşcături, reverberând prin odăile şi coridoarele pustii ale Castelului. Medyatorul cu vocea lui Hardy fluieră şi clicăi spre ceilalţi payeni.

— Ce spune? întrebă Staley. — Întoarse capul; payeana lui Whitbread încremenise, lipită de un perete. — Pentru Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Las-o-n pace! răcni Whitbread. — Îşi părăsi locul, veni lângă alienă şi-i cuprinse umărul cu braţul. — Ce-ar trebui să facem?

Zgomotele luptei se apropiară şi, brusc, în hol apărură doi demoni. Staley ţinti şi trase, retezându-l pe unul dintre ei. Îndreptă raza spre celălalt. Demonul trase şi Staley fu proiectat în peretele opus. Alţi demoni apărură în hol şi urmă un lanţ de rafale, care-l ţinură vertical pe tânăr pentru câteva clipe. Trupul îi fu sfârtecat ca de colţii unui dragon, după care se prăbuşi şi rămase nemişcat.

Potter trase cu lansatorul de rachete. Proiectilul explodă în capătul holului. O parte dintre pereţi se năruiră, acoperind podeaua cu sfărâmături şi îngropând parţial medyatorul şi războynicii.

— Mi se pare că indiferent cine ar câştiga bătălia de jos, rosti încetişor Potter, noi doi cunoaştem prea multe despre Câmpul Langston. Ce crezi, Jonathon? Tu eşti şeful acum.

Whitbread se smulse din starea de şoc. Payeana lui continua să rămână nemişcată.

Potter îşi scoase pistolul şi aşteptă. Din hol răzbăteau

zgomotele celor care încercau să iasă de sub ruine. Sunetele bătăliei încetaseră.

— Prietenul tău are dreptate, frăţioare, zise payeana lui Whitbread. Privi forma nemişcată a fyunch (clic)-ului lui Hardy. Acela a fost un frate prea...

Potter răcni şi Whitbread se răsuci fulgerător.

Celălalt încremenise, privindu-şi braţul care-i atârna zdrobit; scăpase pistolul. Îl privi pe Whitbread cu ochi opaci, de abia începând să simtă durerea, şi şopti:

— Unul dintre morţi a azvârlit un bolovan...

În hol apărură alţi războynici şi un medyator. Înaintau fără grabă.

Whitbread cântări în palmă sabia sa magică cu care putea tăia piatra şi metalul. Tăişul ei descrise un arc larg şi reteză gâtul lui Potter... Potter, a cărui religie îi interzicea sinuciderea, la fel ca şi lui Whitbread. O rafală răsună în clipa când tânărul îşi îndreptă sabia spre sine şi umerii îi fură parcă striviţi. Jonathon Whitbread căzu şi nu se mai clinti.

La început, nu-l atinseră; îi scoaseră doar armele de la brâu. Aşteptară un medyc, în vreme ce ceilalţi respingeau forţele atacatoare ale regelui Peter. Un medyator discută iute cu Charlie şi oferi un comunicator - nu mai exista nimic pentru care să se mai lupte. Payeana lui Whitbread rămase lângă fyunch (clic)-ul ei.

Medycul pipăi umerii sublocotenentului. Deşi nu făcuse autopsia vreunui om, cunoştea tot ceea ce ştiau payenii despre fiziologia umană, iar mâinile lui erau perfect alcătuite pentru a se folosi de o mie de Cicluri de instincte. Degetele pipăiră cu blândeţe articulaţiile pulverizate ale umerilor, iar ochii observară că de nicăieri nu ţâşnea sânge. Mâinile atinseră şira spinării, organul acela minunat pe care medycul îl cunoscuse doar prin intemediul unor modele.

Vertebrele fragile ale gâtului se rupseseră.

— Gloanţe de superviteză, zumzăi spre medyatorul de lângă el. Impactul a distrus notocordul. Fiinţa aceasta este moartă.

Medycul şi doi cafenii se apucară în grabă să construiască o pompă sanguină pentru alimentarea creierului. Zadarnic.

Comunicaţia între ingynere şi medyc era prea lentă, corpul prea puţin cunoscut şi trecuse prea mult timp.

Duseră corpul şi pe payeana lui Whitbread în portul spaţial controlat de stăpyna lor. Charlie avea să revină la regele Peter; războiul luase sfârşit. Trebuiau achitate cheltuieli, curăţate locurile în care se duseseră lupte, stăpynii afectaţi de evenimente trebuiau recompensaţi; la următoarea venire a oamenilor, între payeni trebuia să existe unitate.

* * *

Stăpyna nu ştiu niciodată şi nici fiicele ei albe nu suspectară nimic. Dar printre celelalte fiice ale ei, medyatoarele alb-cafenii care o slujeau, se şoptea că una dintre surorile lor făcuse ceva ce nicio medyatoare nu făcuse de-a lungul Ciclurilor. Când războynicii se năpustiseră către omul cel ciudat, payeana lui Whitbread îl atinsese, nu cu mâinile drepte blânde, ci cu puternicul ei braţ stâng.

Fusese executată pentru nesupunere şi murise singură. Surorile ei n-o urâseră, totuşi le fusese imposibil să vorbească cu cea care-şi ucisese propriul ei fyunch (clic).

7. PLECAREA

— Amirale, scuterele raportează că n-au dat de urma sublocotenenţilor.

Tonul căpitanului Mihailov era atât de scuză, cât şi de apărare; puţini ofiţeri doreau să-şi raporteze eşecul lui Kutuzov. Amiralul cel masiv rămase impasibil în fotoliul de comandă de pe puntea lui *Lenin.* Ridică paharul de ceai şi sorbi, încuviinţând cu un mormăit scurt.

Se întoarse după aceea către ceilalţi ofiţeri din jurul său. Rod continua să ocupe locul secundului lui *Lenin;* funcţia sa rămânea superioară lui Borman, iar Kutuzov respecta cu stricteţe detaliile de felul acela.

— Opt savanţi, rosti amiralul. Opt savanţi, cinci ofiţeri, paisprezece membri de echipaj şi puşcaşi. Toţi ucişi de payeni.

— Payeni! — Horvath îşi roti fotoliul spre Kutuzov. — Amirale, aproape toţi oamenii aceia se găseau la bordul lui *MacArthur* când ai distrus nava. Unii poate că încă mai trăiau. Cât despre sublocotenenţi, dacă au fost atât de nebuni ca să încerce să asolizeze cu bărci de salvare... — Se opri, văzând ochii goi cu care-l privea Rod. — Lartă-mă, căpitane, n-am vrut să mă exprim în felul acesta! Realmente regret, îmi plăceau şi mie tinerii aceia. Totuşi, nu-i putem învinui pe payeni pentru cele petrecute! Ei au încercat să ne ajute şi pot face multe pentru noi... Amirale, când putem reveni în nava-ambasador?

Zgomotul brusc şi exploziv al lui Kutuzov ar fi putut să fie un hohot de râs.

— Ha! Domnule ministru, pornim spre casă imediat ce scuterele vor fi asigurate. Crezusem că m-am făcut limpede înţeles.

Ministrul Ştiinţelor strânse din buze, subţiindu-le.

— Amirale, sperasem că-ţi vei regăsi înţelepciunea, şuieră el tăios, aproape cu ură. Pur şi simplu, distrugi cea mai măreaţă oportunitate din istoria omenirii. Tehnologia pe care o putem cumpăra – pe care ne-o vor da payenii! — depăşeşte cu câteva ordine de magnitudine tot ceea ce ne-am putea aştepta să inventăm multe secole de acum încolo. Payenii au făcut cheltuieli imense pentru a ne primi cât mai bine. Dacă nu ne-ai fi interzis să le spunem despre creaturile evadate, sunt sigur că

ne-ar fi putut ajuta. A trebuit însă să-ţi păstrezi blestematele de secrete... şi din cauza xenofobiei dumitale prosteşti, am pierdut nava ştiinţifică şi majoritatea echipamentelor noastre. Acum îi ofensezi, plecând acasă tocmai când programaseră mai multe întâlniri şi discuţii... Dumnezeule, dacă ei *ar fi fost* războinici, nimic nu i-ar fi provocat mai mult decât comportamentul dumitale!

— Ai terminat? întrebă dispreţuitor Kutuzov.

— Pentru moment. Voi termina când îmi voi întocmi raportul către vicerege!

Kutuzov atinse o tastă de pe mânerul fotoliului.

— Căpitane Mihailov, pregăteşte-te de plecare spre punctul de transfer Alderson. Acceleraţia: 1,5 g.

— Am înţeles, amirale.

— Aşadar, te încăpăţânezi în această stupizenie! protestă Horvath. Căpitane Blaine, nu-l poţi convinge?

— Domnule ministru, vorbi apăsat Kutuzov, sunt decis să-mi îndeplinesc ordinele primite la plecare. — Dacă ameninţările lui Horvath îl puseseră pe gânduri, n-o trăda în niciun fel. Se întoarse către Rod: — Căpitane, îţi voi aprecia orice sugestii, dar nu voi face nimic din ceea ce ar periclita securitatea navei şi nu mai pot permite alte contacte personale cu payenii. Ai vreo propunere?

Rod ascultase doar cu jumătate de ureche conversaţia de până atunci; gândurile i se roteau într-o ceaţă neclară. „Ce-aş fi putut face?” se întreba întruna. Nimic altceva nu l-ar fi putut preocupa. Amiralul n-avea decât să-i ceară sfatul; oricum, o făcea doar din politeţe. Rod nu se mai afla la comanda unei nave şi nu mai avea niciun fel de îndatoriri. Nava lui fusese distrusă, iar cariera i se încheiase... Cu toate acestea, nu-l ajută cu nimic să se piardă în gânduri sumbre.

— Cred că ar trebui să încercăm să păstrăm prietenia payenilor, rosti el. N-ar trebui să decidem în locul guvernului...

— Insinuezi că eu aş proceda în felul acesta? se încruntă Kutuzov.

— Nu, dar este foarte probabil că Imperiul va dori să facă schimburi comerciale cu lumea Pay. După cum a amintit domnul ministru, payenii nu au avut un comportament ostil.

— Şi sublocotenenţii dumitale? Rod înghiţi un nod amar.

— Nu ştiu ce să cred, recunoscu el. Poate că Potter şi Whitbread n-au fost în stare să-şi piloteze vehiculele, iar Staley a încercat să-i salveze. Era genul lui…

— Trei bărci de salvare? Se strâmbă Kutuzov. Toate trei încercând să asolizeze şi arzând la intrarea în atmosferă?

Examina display-urile din jur. O navetă era remorcată în puntea-hangar a lui *Lenin,* unde puşcaşii aveau s-o sterilizeze şi s-o umple cu gaze toxice. În nava *lui,* n-avea să se strecoare niciun alien!

— Ce ai dori să le spui payenilor, domnule ministru? întrebă el.

— În niciun caz ceea ce aş dori *cu adevărat* să le spun, replică apăsat Horvath. Aş susţine varianta dumitale cu epidemia. Este aproape adevărată, nu? Trebuie, totuşi, să nu anulăm posibilitatea unei a doua expediţii.

— Îşi vor da seama că-i minţim, declară sec Kutuzov. Blaine, dumneata ce crezi? Este preferabil ca payenii să audă nişte explicaţii pe care nu le cred?

„La dracu’, nu ştie că nu mai vreau să mă gândesc la payeni? Sau la nimic altceva? La ce ar fi bune sfaturile mele? Sfaturile unui căpitan care şi-a pierdut nava...”

— Amirale, nu cred s-ar întâmpla ceva rău, dacă domnul ministru ar sta de vorbă cu payenii. (Rod accentua deliberat cuvântul „ministru”; Horvath era totuşi ministru al Consiliului şi avea relaţii strânse cu Liga Umanităţii, plus un cuvânt greu în Asociaţia Comercianţilor Imperiali. Combinaţia respectivă era aproape la fel de influentă că Marina.) Cineva ar trebui să stea de vorbă cu ei şi nu prea contează cine anume. Dintre cei de la bord, niciunul nu-şi poate minţi fyunch (clic)-ul.

— Perfect. Căpitane Mihailov, anunţă transmisiunile să stabilească legătura cu nava-ambasador payeana. Domnul ministru va vorbi cu cei de acolo.

Pe ecrane apăru un chip alb-cafeniu, afişând semisurâsul binecunoscut. Rod se strâmbă fără să vrea, apoi ridică iute ochii, pentru a verifica dacă nu se afla în raza vreunei videocamere.

— Fyunch (clic), rosti payeana privind spre Horvath.

— Ah, sperasem că voi putea vorbi cu tine. Din păcate, trebuie să plecăm în foarte scurt timp.

Expresia alienei nu se modifică.

— Ne-am dat seama de acest lucru, totuşi suntem tulburaţi, Anthony. Avem multe de discutat, acordurile comerciale, închirierea de baze în Imperiul vostru...

— Da, da, numai că noi nu suntem împuterniciţi să semnăm acorduri sau tratate, protestă Horvath. Ştiu că am realizat foarte multe împreună, dar acum *trebuie* să plecăm. Pe *MacArthur* a izbucnit o epidemie nemaiîntâlnită de medicii noştri, şi nu cunoaştem care poate fi vectorul ei sau focarul infecţiei. Şi fiindcă nava aceasta reprezintă unica noastră cale spre casă, ami... factorii noştri de decizie consideră că este cel mai bine să plecăm câtă vreme avem echipajul complet. Ne vom întoarce!

— Vei veni tu însuţi?

— Dacă este posibil, mi-ar face plăcere.

În privinţa *asta,* nu avu dificultăţi ca declaraţia lui să sune extrem de sincer.

— Vei fi binevenit. Toţi oamenii vor fi bineveniţi. Ne punem mari speranţe în comerţul între rasele noastre, Anthony. Putem învăţa multe unii de la ceilalţi. Avem şi câteva cadouri – nu le puteţi lua pe navă?

— Mulţumesc foarte mult... dar...

Horvath privi spre Kutuzov. Amiralul era pe punctul de a exploda. Clătină violent din cap.

— Nu ar fi înţelept, continuă ministrul cu tristeţe. Până nu ştim ce anume a declanşat epidemia, este preferabil să nu mai introducem elemente noi. Îmi pare foarte rău.

— Şi mie, Anthony. Am sesizat că ingynerii voştri sunt... cum s-o formulez mai delicat? Nu la fel de avansaţi ca ai noştri în multe privinţe. Poate că sunt mai puţin specializaţi. Ne gândiserăm la o remediere parţială, prin intermediul cadourilor noastre.

— Eu... scuză-mă un moment. — Horvath decupla legătura audio şi se întoarse către Kutuzov. — Amirale, nu poţi refuza o asemenea ocazie! Poate fi cel mai important eveniment din istoria Imperiului!

Amiralul încuviinţă fără grabă din cap. Ochii lui negri se mijiră.

— Este de asemenea adevărat că payenii aflaţi în posesia Câmpului Langston şi a generatorului Alderson pot constitui cel mai important pericol din istoria rasei umane.

— Sunt conştient de asta, izbucni Horvath şi restabili legătura

audio. Mă tem că...

— Anthony, îl întrerupse payeana, nu puteţi cerceta cadourile noastre? Le puteţi fotografia, filma şi cunoaşte îndeajuns de bine ca să le duplicaţi ulterior. Nu cred că ele ar reprezenta vreun pericol pentru cei care au coborât deja pe planeta noastră.

Horvath se gândea frenetic. *Trebuia* să pună mâna pe artefactele acelea! Decuplă din nou legătura şi surâse semnificativ spre Kutuzov.

— Amirale, îţi dai seama că are dreptate, nu? Nu le putem pune în cuter?

Rusul se strâmbă de parcă ar fi gustat ceva extrem de acru. După aceea, încuviinţă fără un cuvânt. Horvath reveni uşurat spre payeana.

— Vă mulţumim. Dacă veţi pune cadourile în cuter, le vom examina pe durata călătoriei şi vi le vom lăsa, împreună cu cuterul, cadoul nostru, în punctul Eddie Nebunu', peste două săptămâni şi jumătate.

— Excelent, rosti încântată aliena. Nu veţi avea însă nevoie de cuter. Unul dintre cadouri este un vehicul spaţial, cu comenzile adaptate pentru mâinile şi minţile omeneşti. Restul cadourilor se vor găsi în interiorul său.

Kutuzov păru surprins, dar aprobă din cap. Horvath îl zări cu coada ochiului şi zâmbi în barbă.

— Minunat! Când vom reveni, vă vom aduce de asemenea cadouri. Dorim foarte mult să vă răsplătim ospitalitatea...

Amiralul spunea ceva şi ministrul se aplecă uşor înspre el, ca să audă mai bine.

— Sublocotenenţii...

Horvath înghiţi un nod, apoi întrebă:

— Aveţi vreo noutate despre sublocotenenţii noştri? Glasul payenei căpătă o notă îndurerată.

— Cum am putea, Anthony? Au murit în decursul tentativei de pătrundere în atmosferă şi vehiculele le-au ars complet. Nu aţi primit imaginile pe care vi le-am trimis?

— Ă-ă-ă, eu nu le-am văzut, răspunse Horvath.

Era perfect adevărat, totuşi nu-i venea deloc uşor s-o spună. Blestematul de amiral nu credea nimic! Ce-şi închipuia, că tinerii fuseseră capturaţi şi torturaţi pentru a li se smulge informaţii?

— Îmi pare rău... Am fost instruit să întreb.

— Înţelegem. Oamenii sunt foarte preocupaţi de soarta tinerilor stăpyni. Acelaşi lucru este valabil şi pentru payeni. Rasele noastre au multe în comun. Mă bucur că am putut să vorbesc din nou cu tine, Anthony. Sperăm că vă veţi reîntoarce în curând.

Pe consolele punţii pâlpâi un semnal de alarmă. Amiralul se încruntă şi ascultă preocupat ceva ce Horvath nu putea auzi. Simultan, dintr-un difuzor răsună raportul pilotului:

— Navetele sunt asigurate, amirale. Gata de plecare! În mod evident, auzise şi payeana.

— Nava cadou, spuse ea, vă poate ajunge din urmă, dacă nu acceleraţi peste valoarea de – făcu o pauză şi ascultă ceva – trei acceleraţii gravitaţionale din ale voastre.

Ministrul se uită întrebător spre Kutuzov, care aştepta încruntat, pregătindu-se să dea un ordin. N-o făcu, ci încuviinţă spre Horvath.

— Vom accelera cu 1,5 g, zise ministrul.

— Peste cinci ore, cadourile noastre vă vor ajunge.

Ecranele pâlpâiră şi legătura lui Horvath se întrerupse. Vocea amiralului îi scrâşni în ureche:

— Sunt informat că o navă a decolat de pe Pay-alfa şi se îndreaptă spre punctul Alderson cu 1,74 g, adică o valoare dublă faţă de gravitaţia payeană. Roagă-i să-ţi explice care este obiectivul ei.

Glasul lui Kutuzov îşi păstra calmul obişnuit, însă tonul era imperativ.

Înghiţind un nod, Horvath reveni spre ecranul care o prezentă din nou pe payeana. Şovăind, temător să nu jignească, repetă solicitarea amiralului, încheind printr-o întrebare:

— Ştii ceva în legătură cu asta?

— Da, însă de-abia am aflat şi eu, răspunse fără ezitare aliena. Stăpynii au trimis ambasadorii noştri pentru Imperiu, ca să facă joncţiune cu voi. Sunt trei şi vă rugăm să-i transportaţi în capitala Imperiului vostru, unde ne vor reprezenta rasa. Ei sunt împuterniciţi pentru a negocia în numele nostru.

Kutuzov inspiră adânc. Păru pe punctul de a exploda şi se învineţi la faţă din pricina efortului de a se abţine, totuşi vorbi foarte încet, ca să nu fie auzit de payeana:

— Spune-le că trebuie să discutăm în această privinţă. Căpitane Mihailov, poţi accelera când crezi de cuviinţă.

— În clipa următoare, plecăm, rosti Horvath, dar... trebuie să... discutăm între noi această problemă a ambasadorilor. Este o surpriză... sperasem că vei veni tu însăţi. Printre ambasadori va fi vreunul dintre fyunch (clic)-ii noştri?

Se străduise să vorbească repede; înapoia lui se auzeau deja soneriile avertizatoare.

— Este timp pentru toate discuţiile ce vor fi necesare, îl asigură aliena. Pe de altă parte, un ambasador payean nu se poate identifica în niciun caz cu un om – el trebuie să reprezinte rasa noastră. Sunt sigură că puteţi înţelege acest aspect. Cei trei au fost aleşi pentru a reprezenta toate opiniile şi, acţionând unanim, ei pot aduce payenii la un acord. Ţinând seama de problema epidemiei, se aşteaptă să fie ţinuţi în carantină, până ce veţi fi siguri că nu reprezintă un pericol pentru sănătatea voastră... — În întreaga navă răsună un ton grav şi prelung. — La revedere, Anthony! Salută-i şi pe ceilalţi! Întoarceţi-vă cât mai repede!

Soneriile de avertizare sunară pentru ultima dată şi *Lenin* ţâşni înainte. Horvath rămase privind ecranul gol, în vreme ce în jurul său începură comentarii animate.

8. RĂMAS BUN

Lenin, nava militară de clasă prezidenţială a Maiestăţii Sale, era ticsită dincolo de capacitatea ei, cu echipajul şi savanţii care fuseseră pe *MacArthur.* Prin rotaţie, echipajul împărţea aceleaşi hamacuri – unii dormeau, în vreme ce alţii făceau de cart. Puşcaşii dormeau pe coridoare, iar ofiţerii se înghesuiau câte doi-trei în cabine destinate iniţial unei singure persoane. Artefactele payene aduse din *MacArthur* se aflau în puntea-hangar, care, conform indicaţiilor lui Kutuzov, era ţinută în condiţii de vid, păzită permanent şi inspectată cu regularitate. Nu exista niciun loc în care echipajul se putea aduna.

Chiar dacă ar fi existat, n-ar fi fost folosit. Până la ieşirea din sistemul Pay, nava rămânea în stare de alertă, până şi în timpul slujbei funerare ţinute de Hardy şi de capelanul lui *Lenin,* George Alexis. Situaţia nu era neobişnuită pentru niciunul dintre ei; deşi se obişnuia ca echipajul să se adune ori de câte ori era posibil, adesea slujbele de înmormântare se desfăşurau cu oamenii la posturile de luptă. Punându-şi un patrafir negru şi întorcându-se spre cartea de rugăciuni pe care i-o ţinea deschisă un soldat, Hardy se gândi că ţinuse mai multe slujbe în felul acela decât în faţa unui echipaj complet.

În *Lenin* răsună nota prelungă a unei goarne.

— Pe loc repaus, comandă încetişor şeful de echipaj.

— Dă-le, Doamne, odihnă veşnică, intona Hardy.

— Şi luminează-i de-a pururi, răspunse Alexis.

Versetele erau familiare tuturor celor care se aflau de suficient timp în Marină ca să facă parte din echipajul lui *Lenin.*

— Eu sunt Mântuirea şi Viaţa, grăit-a Domnul. Cine crede în Mine va trăi veşnic chiar dacă moare, iar cine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată.

Slujba continuă, cu membrii echipajului răspunzând de la posturile lor – un murmur scăzut prin toată nava.

— Auzit-am un glas din ceruri care mi-a spus: Scrie! De acum înainte, binecuvântaţi fie cei care mor cu credinţa întru Domnul, aşa spus-a spiritul, fiindcă ei se odihnesc din munca lor.

„Se odihnesc”, îşi zise Rod. „Asta-i, oricum, puştii se odihnesc...” Se înfioră. „Ce naiba, am văzut o mulţime de nave distruse şi destui dintre cei pe care i-am comandat au murit la

sute de parseci de căminul lor. De ce mă simt atât de afectat acum?” Inspiră profund, dar gheara din piept nu-l slăbi.

Luminile păliră în navă, iar corul Marinei Imperiale intonă un imn, secondat de echipaj.

— Ziua răzbunării şi pieirii apropiindu-se, vorbele lui David şi Sibilei împletindu-se, ceruri şi lumi în foc sfârşindu-se...

„Sibila?” se gândi Rod. „Dumnezeule, cât de veche trebuie să fie slujba!” – Imnul continuă, încheindu-se într-un crescendo de voci bărbăteşti. — „Oare eu cred în toate astea?” se întrebă tânărul. „Hardy crede, i se citeşte pe chip. Şi Kelley, care-i gata să-şi lanseze camarazii din tuburile de torpile. Eu de ce nu pot crede că ei? Sau cred, oare? Întotdeauna m-am gândit că Universul trebuie să aibă un ţel. Uită-te la Bury! Nu-i religia lui, totuşi este emoţionat. Mă-ntreb la ce se gândeşte...”

Comerciantul privea fix tuburile de torpile. Patru corpuri şi un cap! Capul puşcaşului pe care micile creaturi payene îl folosiseră drept cal troian. Bury îl văzuse o singură dată, rotindu-se prin spaţiu într-o ceată de vapori şi cioburi, alături de cafenii ce se zvârcoleau, murind. Îşi reamintea un maxilar pătrat, o gură mare, întredeschisă şi inertă, ochii lucind morţi. Allah să-l aibă în pază şi fie ca legiunile Lui să pogoare asupra paye…

„Sally rezistă mai bine decât mine”, continuă Rod în gând, „iar ea este civil. Amândoi îi îndrăgiserăm pe băieţii ăia... De ce nu m-am indispus din cauza celoralţi? Cinci puşcaşi ucişi în timp ce-i evacuau pe civili. N-ar fi fost atât de teribil dacă sublocotenenţii ar fi murit în timpul misiunii. Mă aşteptasem la pierderi, când trimisesem cuterul de salvare. Nu eram nici măcar sigur că puştii vor putea ieşi din *MacArthur.* Dar au ieşit, şi erau în siguranţă!”

— În grija Dumnezeului atotputernic, lăsăm sufletele fraţilor noştri plecaţi dintre noi, iar trupurile lor le încredinţăm adâncurilor spaţiului. În speranţa sigură a renaşterii în viaţa eternă prin Domnul nostru Iisus Hristos. Când va reveni El în toată măreţia Sa pentru a judeca lumile, mările Îi vor da pe morţii din ele, iar adâncurile îşi vor elibera poverile...

Kelley apăsă tastele şi se auzi un şuierat uşor, apoi altul... trei, patru, cinci. Numai patru corpuri şi un cap recuperate din douăzeci şi şapte de morţi şi dispăruţi.

— Foc!

„Oare ce vor crede payenii despre asta?” se întrebă Rod. Trei salve trase în spaţiu, fără să ţintească nimic – cu excepţia ultimei, care avea să vaporizeze corpuriie lansate cu o clipă mai devreme. Amiralul insistase în această privinţă şi nimeni nu se împotrivise.

Sunetele de contralto se stinseră, când gorniştii lui *Lenin* şi *MacArthur* îşi încheiară duetul. Pentru o clipă, în navă domni tăcerea.

— Rupeţi rândurile!

Ofiţerii ieşiră în linişte din compartimentul torpilelor. Pe coridoare, luminile îşi recăpătară intensitatea normală, iar echipajul reveni la console ori în saloanele de repaus ticsite. „Rutina continuă”, îşi spuse Rod. „Şi slujbele de înmormântare fac parte din Manual. Totul este reglementat: naşterile la bordul navei, înmormântările – cu sau fără corpuri –, sau căpitanii care-şi pierd navele. În privinţa asta, Manualul prevede Curtea Marţială...”

— Rod! O clipă, Rod, te rog!

Tânărul se opri, auzind-o pe Sally. Rămaseră pe coridor, în mijlocul unui flux de oameni care-i ocoleau prin ambele părţi. Rod ar fi vrut să li se alăture, să revină în singurătatea cabinei sale, unde să nu-l întrebe nimeni despre ce se petrecuse în *MacArthur.* Stătea însă lângă Sally şi o părticică a sufletului său dorea să-i vorbească fetei sau, pur şi simplu, să rămână în apropierea ei...

— Horvath mi-a spus că payenii au trimis ambasadori cu care să ne întâlnim la punctul Eddie Nebunu’, dar că amiralul Kutuzov nu vrea să le permită accesul la bord! E adevărat?

„La naiba!” îşi zise Rod. „Payeni, din nou payeni...”

— Da, e adevărat. Se răsuci să plece.

— Rod, aşteaptă! Trebuie să facem ceva! Rod, unde pleci? Sally rămase privind după tânărul care se îndepărta rapid. „Ce naiba i-am făcut?” se întrebă ea.

* * *

Uşa cabinei lui Blaine era închisă, dar panoul cu senzori arăta că nu era încuiată. Renner şovăi, apoi ciocăni. Nu-i răspunse

nimeni. Aşteptă câteva clipe şi ciocăni din nou.

— Intră!

Navigatorul deschise uşa. I se părea straniu să intre direct în cabina lui Blaine; niciun puşcaş de sentinelă, nimic din aură misterioasă care înconjoară un căpitan.

— Salut, căpitane. Te deranjez?

— Nu. Bei ceva?

În mod limpede, Rod întrebase doar de politeţe. Nu se uitase spre Renner şi acesta se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat curs invitaţiei. Ar fi putut cere de băut...

Nu. Nu trebuia să forţeze lucrurile. Nu încă. Se aşeză şi privi în jur.

Cabina era mare. Ar fi fost una de monitorizare, dacă *Lenin* ar fi avut aşa ceva. Doar patru bărbaţi şi o femeie ocupau singuri câte o cabină, iar Rod nu utiliza câtuşi de puţin spaţiul preţios; părea că stătea de ore întregi în scaunul acela, probabil de când se încheiase slujba de înmormântare. În tot cazul, nu-şi schimbase hainele. Fusese nevoit să împrumute una dintre uniformele lui Mihailov, care nu i se potrivea deloc.

Rămaseră tăcuţi, Rod fiind pierdut într-un spaţiu-timp personal, care-l excludea pe musafirul lui.

— Am stat de vorbă cu Buckman, rosti Renner.

Trebuia să înceapă de undeva şi probabil că nu era bine să facă referiri la payeni.

— Da? Cum merge?

— Mă depăşeşte complet. Zice că poate dovedi că în Coalsack se formează o protostea. Peste o mie de ani, va fi vizibilă cu ochiul liber. Bineînţeles, nu mi-a putut demonstra, pentru că matematica respectivă mă depăşeşte cu mult.

— Mda.

— Dumneata ce faci? Profiţi de vacanţă? Rod îşi înălţă în sfârşit ochii goi.

— Kevin, de ce au încercat puştii să asolizeze?

— La naiba, căpitane, asta-i o tâmpenie! N-ar fi încercat în niciun caz aşa ceva.

„Iisuse”, gândi navigatorul, „este pe altă lume. O să fie mai greu decât crezusem!”

— Atunci, ce crezi că s-a-ntâmplat?

Renner păru surprins, dar îşi dădu seama că Rod vorbea

foarte serios.

— Păi, nava era ticsită de cafenii... în toate locurile în care n-ar fi căutat nimeni. Probabil că intraseră de mult şi în compartimentul bărcilor de salvare. Dacă ai fi fost payen, cum ai fi reproiectat vehiculele respective? Eu cred că le-au refăcut astfel încât să funcţioneze în absolut toate situaţiile posibile. În spaţiu, ar fi decelerat şi ar fi emis semnale de ajutor. În preajma unei gigante gazoase, s-ar fi înscris pe orbită. Atenţie – totul s-ar fi desfăşurat complet automat, deoarece era posibil ca pasagerii să fie răniţi sau inconştienţi. În preajma unei planete locuibile, ar fi asolizat.

— Cum? se încruntă Rod. — În ochi îi apăru o scânteie de viaţă şi Renner îşi ţinu respiraţia. — Bun, dar ce defecţiune a apărut? Dacă ar fi reproiectat vehiculele, cafeniii ar fi făcut-o *perfect*. În plus, ar fi prevăzut comenzi manuale. Asolizarea n-ar fi fost *obligatorie.*

— Crezi că poţi descifra din prima privire o consolă de comandă payeană? ridică din umeri navigatorul. Eu nu pot şi mă-ndoiesc că sublocotenenţii ar fi izbutit. Pe de altă parte, cafeniii s-ar fi aşteptat din partea lor s-o facă. Căpitane, poate că reconstrucţia bărcilor de salvare nu fusese terminată, sau poate că ele au fost avariate în decursul unui schimb de focuri.

— Poate...

— Există destule alte posibilităţi. Poate c-au fost concepute pentru cafenii. Poate că puştii au fost nevoiţi să se înghesuie înăuntru, să smulgă cine ştie ce fotolii de acceleraţie payene. N-aveau prea mult timp la dispoziţie, cu torpilele programate să explodeze în trei minute.

— Blestematele alea de torpile! Dacă ne-am fi uitat în locaşuri...

— Cine să fi ştiut?

— Eu trebuia să fi ştiut!

— De ce? întrebă cu seriozitate Renner. Căpitane...

— Nu mai sunt căpitan.

„Aha!”

— Blaine, niciun om din Marină n-ar fi căutat acolo. Nimeni! Eu unul nici nu m-am gândit că ar fi posibil. Ţarul s-a declarat mulţumit de procedura noastră de decontaminare, nu-i aşa? Toţi au aprobat-o. La ce dracu’ te-ajută să te-nvinuieşti pentru o

greşeală pe care am făcut-o cu toţii?

Rod îl privi şi se încruntă. Navigatorul se împurpurase la faţă. Ce îl iritase oare în aşa măsură?

— Mai este ceva, zise el. Să presupunem că bărcile de salvare ar fi fost perfect reconstruite. Să presupunem că puştii au asolizat şi că payenii ne-au minţit.

— M-am gândit la asta. Dumneata crezi că-i posibil?

— Nu, dar aş dori să pot fi sigur.

— Ai fi, dacă i-ai cunoaşte pe payeni la fel de bine ca mine. Convinge-te singur. Studiază datele. Slavă Domnului, avem destule la bordul navei şi dispui de timp! *Trebuie* să te pui la punct în privinţa payenilor – eşti principalul expert al Marinei în privinţa lor.

— Eu? izbucni în râs Rod. Kevin, eu nu sunt expert în nimic. Primul lucru pe care trebuie să-l fac când revenim acasă este să conving o Curte Marţială...

— Mai dă-o-ncolo de Curte Marţială! Zău aşa, căpitane, stai aici şi-ţi faci gânduri negre în legătură cu formalitatea aia? Ce naiba!?

— Şi la ce sugerezi să mă gândesc mai degrabă, locotenent Renner?

Navigatorul rânji. Prefera un Blaine iritat decât individul ros de incertitudini de până atunci.

— Păi, de pildă, de ce-i Sally atât de amărâtă... Eu zic că-i supărată c-ai tratat-o nepoliticos. Sau gândeşte-te la ce vei spune când Kutuzov şi Horvath se vor certa în privinţa ambasadorilor payeni. Gândeşte-te la revolte şi secesiuni în colonii, la preţul iridiului sau la inflaţia coroanei...

— Renner, pentru Dumnezeu, termină cu idioţeniile!

Rânjetul celuilalt se lăţi.

— ... sau cum să mă dai afară din cabină. Căpitane, priveşte lucrurile în felul următor: Să presupunem că o Curte Marţială te găseşte vinovat de neglijenţă. În tot cazul, nu ţi se poate imputa nimic mai rău. N-ai abandonat nava în mâinile duşmanilor, sau altceva de genul ăsta. Aşadar, să presupunem că ei doresc cu adevărat să te scalpeze şi-ţi pun asta-n cârcă. Lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face este să te ţină la sol. Nici măcar n-ar trebui să te demită. Ţi se interzice să mai zbori şi dumneata demisionezi... rămâi totuşi al XII-lea marchiz de Crucis.

— Da... şi ce dacă?

— Cum! Şi ce dacă"? — Brusc, Renner se înfurie. Sprâncenele i se înnodară şi un pumn i se încleşta. — Cum „şi ce dacă"? Uite ce-i, căpitane, eu nu sunt decât un simplu navigator comercial, la fel ca strămoşii mei, care nu şi-au dorit să ajung altceva. M-am înrolat în Marină, pentru că aşa facem cu toţii – poate că pe planeta mea nu suntem chiar atât de încântaţi de imperialism cum sunteţi voi, pe Capitală, dar asta face parte din faptul că avem încredere ca voi, aristocraţii, să urmăriţi regulile jocului. Noi ne jucăm rolul şi ne aşteptăm ca şi personajele cu privilegii să facă la fel!

— Păi... — Rod păru niţel stingherit de explozia navigatorului. — Care anume consideri că ar fi rolul meu?

— Dumneata ce crezi? Eşti singurul aristocrat din Imperiu care ştie ceva despre payeni, şi mă întrebi ce trebuie să faci? Căpitane, mă aştept din partea dumitale să bagi viteză, aia să faci! Imperiul trebuie să elaboreze o politică judicioasă vizavi de payeni, iar influenţa Marinei este importantă... Nu poţi lăsa ca Marina să judece situaţia bizuindu-se pe opiniile lui Kutuzov! Poţi începe să te gândeşti la ambasadorii payeni pe care amiralul intenţionează să-i abandoneze pe aici.

— La naiba! Chiar te preocupă chestia asta, aşa-i?

— Poate că da... puţin, surâse Renner. Principalul este că ai destul timp la dispoziţie. Vorbeşte cu Sally despre payeni. Citeşte rapoartele pe care le-am trimis de pe Pay-alfa. Pune-te la punct în privinţa lor, astfel ca, atunci când amiralul îţi va cere părerea, să-i poţi oferi nişte argumente logice. Trebuie să ne întoarcem în Imperiu cu ambasadorii ăia...

Rod se strâmbă. Payeni la bordul altei nave! Dumnezeule...

— Şi nu mai gândi aşa, continuă navigatorul. N-o să evadeze ca să se înmulţească prin *Lenin.* În primul rând, n-ar avea timp pentru asta. Gândeşte-te! Amiralul te va asculta. Are un dinte împotriva lui Horvath şi va respinge orice-i propune ministrul, dar pe dumneata te va asculta...

— Vorbeşti ca şi cum judecata mea ar valora câtuşi de puţin, clătină din cap Rod. Dovezile demonstrează exact contrariul.

— La naiba, eşti cu adevărat deprimat! Ştii ce cred ofiţerii şi oamenii tăi despre tine? Ai habar? La dracu', căpitane, din cauza unora ca dumneata, eu pot accepta aristocraţia... — Renner se

opri, stingherit pentru că spusese mai multe decât intenţionase. — Uite ce-i, ţarul o să-ţi ceară părerea. Bineînţeles, nu-i obligat s-o respecte – nici pe a dumitale, şi nici pe a lui Horvath –, dar trebuie să vă consulte pe amândoi. Astea-s ordinele primite.

— De unde ştii?

— Căpitane, echipa mea a avut sarcina să recupereze jurnalele de bord şi dosarele cu instrucţiuni din *MacArthur,* ţii minte? Nu erau însemnate *Strict Secret.*

— Pe naiba nu erau!

— S-ar putea ca lumina să fi fost cam slabă şi să nu fi văzut ştampilele de securitate. În plus, trebuia să le deschid oricum, ca să mă asigur că erau cele căutate, nu? Horvath ştie şi el de existenţa ordinelor. Va insista pentru convocarea unui consiliu de război, înainte ca amiralul să ia decizia finală în privinţa ambasadorilor.

— Am înţeles. — Rod îşi frecă şaua nasului cu vârful unui deget. — Kevin, de fapt, cine te-a trimis aici? Horvath?

— Bineînţeles că nu. Ideea îmi aparţine în totalitate. — Bărbatul şovăi, apoi urmă: – Desigur, am primit unele încurajări. — Aşteptă ca Rod să-i răspundă, dar cum nu recepţiona decât o privire inexpresivă, pufni: – Uneori, când văd cât de obtuză este aristocraţia, mă-ntreb cum naiba n-a dispărut încă? De ce n-o suni pe Sally? Stă-n cabina ei, privind în gol, înconjurată de notiţe şi de cărţi care n-o interesează câtuşi de puţin în clipa de faţă...

Navigatorul se sculă brusc.

— Ar fi încântată s-o binedispună cineva.

— Sally? Îşi face griji despre...

— Iisuse, mormăi Renner. Se întoarse şi ieşi din cabină.

9. CADOUL

Lenin avansa spre punctul Eddie Nebunu' cu o acceleraţie de 1,5 g. La fel ca şi nava-cadou.

Aceasta era un cilindru aerodinamic, mai proeminent în partea anterioară, care abunda în hublouri; aducea cumva cu un minaret propulsat de o flacără de fuziune. Sally şi capelanul erau extrem de amuzaţi. Alţii nu remarcaseră stângaciul simbolism falic... sau nu voiau să-l admită.

Kutuzov o ura. Se putea ocupa de ambasadorii payeni, pur şi simplu respectând ordinele primite la plecare, însă nava-cadou era cu totul altceva. O ajunsese din urmă pe *Lenin,* se fixase la trei kilometri de ea şi transmisese un mesaj plin de voioşie, în vreme ce artileriştii din *Lenin* o urmăreau cu tunurile. Amiralul îşi repetase că nava nu putea transporta o armă îndeajuns de mare ca să perforeze Câmpul lui *Lenin.*

Avea şi un alt motiv, mult mai întemeiat, ca s-o deteste – îl ispitea să încalce ordinele primite. Voluntarii din *MacArthur* care o testaseră fuseseră entuziasmaţi de tot ceea ce găsiseră la bord. Comenzile aduceau cu ale unui cuter al Marinei, dar propulsia era una payeana, cu fuziune: un ac lung şi subţire, care conducea cu o eficienţă incredibilă fluxul de plasmă. Existau şi alte detalii, toate valoroase; amiralul Lavrenti Kutuzov ar fi dorit să ia nava aceea în Imperiu.

Şi se temea s-o lase să ajungă în preajma sa.

* * *

După ce o testaseră ofiţerii Marinei, la bord suiseră civilii. Toate deplasările puneau serios sub semnul întrebării povestea cu epidemia de la bordul lui *MacArthur,* iar Kutuzov o ştia prea bine; dar, cel puţin, el nu trebuia să se explice în faţa unui payen. Nu intenţiona să comunice cu ei. Horvath n-avea decât să citeze ordinele expediţiei şi să solicite convocarea consiliului de război. Atât timp cât Kutuzov trăia, la bordul lui *Lenin* n-avea să suie niciun alien. Pe de altă parte, nava-cadou...

O privea pe ecranele sale, în vreme ce personalul ştiinţific era transportat într-acolo. Oamenii veniseră pe *Lenin* pentru a asista la slujba de înmormântare şi acum se grăbeau înapoi, ca să reia

studierea noii jucării.

Toate rapoartele afirmau că nava era ticsită de minunăţii extrem de valoroase pentru Imperiu, totuşi putea risca s-o aducă la bord? Era inutil să solicite sfaturi. Căpitanul Blaine i-ar fi fost de ajutor, însă era distrus, afundându-se tot mai mult în propriile sale eşecuri şi devenind inutil tocmai când sugestiile lui puteau fi interesante. Horvath avea o credinţă oarbă în bunele intenţii ale tuturor payenilor. În sfârşit, Bury îi ura de-a dreptul orbeşte, în ciuda dovezilor că payenii erau prietenoşi şi inofensivi.

— Probabil că sunt, reflectă Kutuzov cu glas tare şi Bury ridică ochii surprins.

Stătuse alături de amiral pe punte şi băuse ceai, privind amândoi nava-cadou. Acum, comerciantul se uită curios spre Kutuzov.

— Probabil că payenii sunt prietenoşi. Inofensivi, completă rusul.

— Nu poţi crede aşa ceva, amirale!

— După cum le-am spus şi celorlalţi, ridică din umeri Kutuzov, ceea ce cred eu este lipsit de importantă. Misiunea mea este să aduc guvernului cât mai multe informaţii. Întrucât a rămas o singură navă, orice pierdere înseamnă pierderea tuturor informaţiilor. Pe de altă parte, vehiculul acela spaţial ar fi extrem de valoros, nu crezi? Cât ai fi de acord să plăteşti Marinei pentru licenţa de a produce nave cu asemenea propulsie?

— Aş fi gata să plătesc mult mai mult ca să ştiu că pericolul payen ar dispărea pentru totdeauna.

— Mda.

Amiralul era întru totul de acord; în sectorul Trans-Coalsack existau destule probleme. Dumnezeu singur ştia câte colonii se răsculau şi câte se aliau împotriva Imperiului. Alienii reprezentau un factor necunoscut de care Marina s-ar fi lipsit fericită.

— Totuşi, urmă Kutuzov, tehnologia lor... Posibilităţile comerciale... Crezusem că ai fi interesat.

— Nu putem avea încredere în ei.

Bury se străduia să vorbească foarte calm. Pe amiral nu-l impresionau persoanele care nu-şi puteau controla emoţiile şi comerciantul îl înţelegea perfect – propriul său tată fusese la fel.

— Amirale, ne-au ucis sublocotenenţii. Doar nu crezi povestea aceea cu arderea în atmosferă? I-au eliberat pe monştrii ăia în *MacArthur* şi aproape c-au reuşit să-i strecoare şi în *Lenin.*

Bury se înfioră imperceptibil.. Ochi mici şi scânteietori... Fusese atât de aproape...

— Sunt sigur, urmă el, că nu vei îngădui ca alienii să pătrundă în Imperiu. Că nu le vei permite accesul la bordul navei.

Monştri care citeau gândurile. Telepaţi sau nu, citeau gândurile. Bury se sili să-şi controleze desperarea; dacă până şi amiralul Kutuzov începea să creadă în minciunile alienilor, ce şanse mai avea Imperiul? Noua tehnologie avea să incite Asociaţia Comercianţilor Imperiali mai mult decât orice altceva şi doar Marina deţinea suficientă influenţă ca să contracareze solicitările ACI. Pe barba Profetului, trebuia făcut ceva!

— Mă întreb dacă nu cumva suntem influenţaţi prea mult de domnul ministru..., rosti el politicos.

Amiralul se încruntă şi Bury surâse în barbă. Horvath... Aceea era cheia – să-l opună pe Horvath amiralului. Cineva trebuia s-o facă...

* * *

În clipa aceea, Horvath se simţea foarte încântat şi confortabil, în ciuda acceleraţiei de 1,5 g. Nava-cadou era spaţioasă şi printre numeroasele ei minunăţii existau unele cu o notă evidentă de lux. De pildă, duşul cu şase capete reglabile sub diferite unghiuri şi cu filtru molecular, care recicla apa. Apoi varietatea bogată de raţii payene, congelate, gata să fie încălzite la microunde. Până şi eşecurile culinare erau... interesante. Exista de asemenea cafea, sintetică, dar bună, şi un bar ticsit cu sticle de vin.

Pentru a-i spori mulţumirea, *Lenin* şi Kutuzov se aflau departe. La bordul navei-amiral, toţi erau înghesuiţi laolaltă, aidoma lăzilor în cala unui cargobot, ticsiţi în cabine şi dormind pe coridoare, în vreme ce aici Horvath se lăfăia în largul său. Îşi fixă mai bine laringofonul, oftă satisfăcut şi continuă să dicteze. Totul era minunat!

— Majoritatea artefactelor payene sunt multifuncţionale, se adresă minicompului. Această navă este un test de inteligenţă

per se, indiferent dacă a fost sau nu concepută ca atare. Payenii vor afla mai multe despre capacităţile noastre, observând cât va dura până ce experţii noştri vor reuşi să controleze corect propulsia. Bănuiesc că propriii lor cafenii i-ar da de capăt într-o oră, dar, ca să fiu cinstit, un cafeniu n-ar avea probleme în a se concentra zile la rând asupra aspectelor tehnice. Oamenii îndeajuns de inteligenţi pentru asemenea sarcini le consideră extrem de plictisitoare, iar obiceiul nostru este ca echipajul să stea de cart şi ofiţerii să rămână de veghe, pentru a fi solicitaţi dacă este nevoie, în felul acesta, noi răspundem mai lent şi avem nevoie de mai mult personal pentru îndeplinirea unor misiuni pe care payenii, ca indivizi izolaţi, le consideră extrem de simple. De asemenea, payenii ne-au spus destule despre ei înşişi. De exemplu, civilizaţia umană foloseşte oamenii ca dublură a sistemelor automate, deşi va omite frecvent automatizarea pentru a oferi slujbe permanente oamenilor necesari în situaţii excepţionale, dar altfel redundanţi. Payenii par deficitari în tehnologia calculatoarelor şi apelează rareori la automatizări. Ei recurg la una sau mai multe subspecii pe post de calculatoare biologice, şi par a avea suficiente exemplare, ceea ce, în cazul oamenilor, nu este o opţiune tocmai la îndemână.

Se opri să-şi adune gândurile şi privi în jur.

— Aha! Apoi cazul statuetelor...

Ridică una şi zâmbi. Le aranjase pe masă în faţa lui, aidoma unor soldăţei de plumb – o duzină de figurine din plastic transparent, reprezentând payeni. Organele interne se distingeau limpede, detaliat şi în culori vii. Le examină din nou, mulţumit, apoi se încruntă uşor. Pe acestea trebuia *neapărat* să le aducă în Imperiu.

De fapt, recunoştea că n-ar fi fost chiar obligatoriu. Plasticul nu era un material de excepţie, iar statuetele fuseseră filmate şi fotografiate din toate unghiurile; orice matriţă bună putea fi programată să scoată mii de exemplare pe oră, probabil la fel cum fuseseră fabricate şi acestea. Ele erau însă *aliene,* erau cadouri şi le dorea pentru cabinetul său sau pentru muzeul de pe Noua Scoţie. De data asta, Sparta putea să se mulţumească şi cu nişte copii!

Pe cele mai multe le putea identifica dintr-o privire: ingyner,

medyator, stăpyn. O siluetă uriaşă de muncytor, un ingyner supramusculos cu palme lătăreţe, având degete bondoace şi tălpi plate – probabil un fermyer. Un ceasornycar minuscul (afurisite fie creaturile cele mici! Şi de două ori afurisit fie amiralul care nu dorise să le îngăduie payenilor să-i ajute la exterminarea lor). Apoi un medyc cu cap mic şi degete lungi. Lângă el se afla curyerul ca un păianjen, alcătuit parcă numai din picioare. Horvath reîncepu să dicteze:

— Capul curyerului este mic, totuşi prezintă o frunte evident bombată. Părerea mea este că nu-i o creatură inteligentă, ci are doar capacitatea de a memora şi repeta mesaje. Probabil că poate îndeplini instrucţiuni simple. E posibil să fi evoluat ca purtător de mesaje specializat, înainte ca o civilizaţie să fi ajuns la stadiul telefoniei, iar acum este păstrat mai degrabă pentru funcţii tradiţionale, decât pentru utilitatea lui. Din structura cerebrală, reiese destul de clar faptul că subspecia cafeniilor sau a ceasornycarilor n-ar fi putut niciodată memora sau repeta mesaje. Lobul parietal este nedezvoltat.

„Asta-i pentru tine, Kutuzov!”

— Statuetele sunt extrem de detaliate şi se pot demonta în componente, dezvăluind detaliile interne. Deşi nu cunoaştem deocamdată funcţiile majorităţii organelor, putem fi siguri că se clasifică diferit de cele ale organelor omeneşti şi este posibil ca filosofia proiectării payene – suprapunerea de funcţii multiple – să fie reprodusă şi în anatomia lor. Am identificat inima şi plămânii, aceştia constând din doi lobi distincţi, de mărimi inegale.

Hardy se opri în pragul cabinei când acceleraţia navei se reduse, apoi se propulsa înăuntru. După ce piloţii încetară manevrele, se aşeză fără un cuvânt. Horvath flutură braţul spre el în semn de salut şi-şi continuă dictarea:

— Singura zonă în care statuetele sunt aparent incomplete şi nediferenţiate este cea a organelor reproducătoare. (Zâmbi şi-i făcu cu ochiul capelanului. Se simţea realmente fericit.) Dintotdeauna, payenii au fost reticenţi în privinţa sexului. Este posibil ca aceste statuete să fie jucării educaţionale destinate copiilor - în tot cazul, ele au fost produse în masă. Dacă-i adevărat – trebuie neapărat să-i întrebăm pe payeni, dacă ni se iveşte ocazia –, aceasta implică unele similitudini între culturile

noastre.

Ministrul se încruntă. Educaţia sexuală a tinerilor avea un caracter periodic în societatea umană. Câteodată, era de-a dreptul explicită şi larg răspândită, pentru ca în alte perioade istorice să fie inexistentă. Actualmente, în regiunile civilizate ale Imperiului, asemenea detalii erau lăsate pe seama manualelor, însă existau multe planete nou colonizate unde subiectul respectiv intra în categoria cunoştinţelor interzise preadolescenţilor.

— Evident, reluă el, ar putea fi vorba pur şi simplu despre eficienţă. Pentru diferenţierea organelor sexuale ar fi fost nevoie de trei ori mai multe figurine: un set pentru masculi, unul pentru femele şi un al treilea pentru faza reproducătoare în sine. Observ că toate formele au o singură glandă mamară dezvoltată şi ţin minte că ni s-a spus că toţi payenii pot alăpta pruncii.

Se opri din dictare şi apăsă câteva taste. Pe display începură să se deruleze cuvinte.

— Da, aşa-i. Singurul mamelon funcţional se află în partea dreaptă, sau cel puţin este opus braţului unic destinat muncilor fizice grele. În felul acesta, puii pot fi ţinuţi cu braţul puternic, iar braţele drepte sunt disponibile pentru mângâieri şi îngrijire. Pare cu atât mai logic, cu cât mâinile drepte prezintă ultrasensibilitate şi o densitate deosebită de terminaţii nervoase senzoriale.

Îşi drese glasul şi se întinse către sticla de brandy, invitându-l pe Hardy să se servească.

— Singurul mamelon existent la formele evoluate constituie un argument solid în favoarea faptului că naşterile multiple trebuie să fie un eveniment extrem de rar printre payenii aparţinând subspeciilor superioare. Pe de altă parte, un număr mare de prunci trebuie să fie frecvent în subspecia ceasornycarilor, cel puţin după ce creatură a produs deja câteva vlăstare. Putem fi siguri că mameloanele vestigiale situate în partea dreaptă a payenelor mici se transformă în organe de lucru, la un moment dat al evoluţiei – altfel numărul lor n-ar fi putut creşte atât de rapid la bordul lui *MacArthur.* — Puse minicompul pe masă. — Cum merge, domnule capelan?

— Binişor. Jucăria aceea payeana m-a fascinat. Neîndoios, este un joc de logică şi încă unul excelent. Un jucător alege o

regulă pentru a sorta diversele obiecte în categorii, iar ceilalţi jucători încearcă să deducă regula şi s-o demonstreze. Foarte interesant.

— Aha. Poate că Bury va dori să-l lanseze pe piaţă. Hardy ridică din umeri.

— Biserica ar putea achiziţiona câteva, pentru instruirea studenţilor la teologie, dar mă îndoiesc că va exista un interes popular. Este prea dificil. — Privi statuetele şi se încruntă. — Am senzaţia că lipseşte cel puţin o subspecie – ai observat?

Horvath încuviinţă din cap.

— Creatura lipsită de inteligenţă pe care am văzut-o la grădina zoologică. Când am fost acolo, payenii n-au vrut să vorbească despre ea.

— Şi nici ulterior. Mi-am întrebat fyunch (clic)-ul, dar a schimbat mereu vorba.

— Alt mister ce va trebui investigat pe viitor. Deşi, poate c-ar fi mai bine să evităm subiectul în prezenţa payenilor. N-am dori, de pildă, să-i întrebăm pe ambasadorii lor.

Făcu o pauză, în aşteptarea evidentă a unui răspuns. Capelanul surâse, dar se abţinu de la orice comentariu.

— Ei bine, urmă Horvath, ştii că nu există prea multe subiecte despre care payenii nu doresc să discute. De aceea, mă întreb din ce motiv păstrează tăcerea referitor la subspecia respectivă? Sunt aproape sigur că respectiva creatură n-a fost un strămoş al altor forme payene. Ca să zic aşa, n-a fost o maimuţă.

Hardy sorbi din brandy. Era excelent şi capelanul se întrebă de unde avuseseră payenii modelul după care-l reproduseseră. În mod neîndoios era artificial, totuşi avea senzaţia că putea detecta diferenţa, însă trebuia să se căznească.

— Frumos din partea lor că au prevăzut aşa ceva, comentă el sorbind din nou.

— Păcat că va trebui să abandonăm totul, deşi înregistrările merg bine. Holograme, raze-X, densităţi masice, emisii de tahioni... în plus, s-a demontat tot ce se putea demonta şi a fost holografiat. Sinclair ne-a fost de mare ajutor... uneori, Marina poate fi chiar utilă. Păcat că nu se sileşte întotdeauna.

— Te-ai gândit la problemă din punctul de vedere al Marinei? Dumneata, dacă faci o apreciere eronată, pierzi informaţii. Dacă ei greşesc, pun în pericol întreaga rasă.

— Prostii! O planetă de payeni? Indiferent cât de avansaţi ar fi, nu există *destui* payeni ca să ameninţe Imperiul. Ştii asta.

— Este adevărat, şi nici eu nu cred că payenii ar constitui o ameninţare. Pe de altă parte, însă, nu-mi vine să cred că sunt chiar atât de simpli şi deschişi pe cât pari să crezi. Evident, eu am avut mai mult timp în care să reflectez la aspectul acesta...

— Adică? îl îmboldi Horvath.

Îl plăcea pe capelan, care întotdeauna avea idei interesante şi poveşti pe măsură. Era un individ cu care se putea dialoga uşor, i-o cerea profesiunea; totuşi, nu era un preot tipic... şi nici un tipic membru obtuz al Marinei.

— Eu unul, zâmbi Hardy, nu-mi pot pune în valoare cunoştinţele profesionale. Arheologia lingvistică? Nu voi putea învăţa niciodată limbajul payen. Cât despre misiunea primită din partea Bisericii, mă îndoiesc că ar exista suficiente dovezi ca să decid *orice.* Calitatea de capelan al navei nu-mi consumă chiar aşa de mult timp – în concluzie, ce-mi rămâne de făcut decât să mă gândesc la payeni? — Zâmbi din nou. — Şi să meditez la problemele pe care le vor avea misionarii următoarei expediţii...

— Crezi că Biserică va trimite o misiune?

— De ce nu? În mod sigur, nu pot ridica niciun fel de obiecţii teologice. Probabil că oricum ar fi inutile... — Capelanul chicoti. — Îmi amintesc o anecdotă despre nişte misionari ajunşi în Rai, care discutau despre ceea ce făcuseră în timpul vieţii. Unul dintre ei a spus că el convertise mii de oameni. Altul s-a lăudat că readusese în braţele Bisericii o întreagă planetă de păcătoşi. În cele din urmă, s-au întors către ultimul tip de la masa lor şi l-au întrebat câte suflete mântuise el. „Unul”, a răspuns individul. Povestea asta are rolul de a ilustra un principiu moral, totuşi nu pot să nu mă gândesc că misiunile pe Pay-alfa l-ar putea transpune în... ă-ă-ă... în realitate.

— Domnule capelan, spuse Horvath cu glas apăsat, Biserică va constitui un factor influent în politica pe care Imperiul o va adopta faţă de payeni. Sunt sigur că dumneata ştii că, atunci când îşi va prezenta raportul la Noua Romă, cardinalul va ţine seama foarte mult de opiniile dumitale. Îţi dai seama că tot ceea ce vei concluziona despre payeni va fi la fel de influent... La naiba, mai influent! Va avea mai multă influenţă decât rapoartele noastre ştiinţifice, sau poate chiar decât rapoartele

Marinei.

— Îmi dau seama, aprobă Hardy serios, dar este o influenţă pe care n-am solicitat-o. Totuşi, nu pot s-o ignor.

— Bine.

Ministrul nu era un individ insistent, sau încerca să nu fie, deşi uneori se lăsa purtat de entuziasm. De când activase în administraţia ştiinţifică, învăţase totuşi să lupte pentru bugetele lui. Suspină adânc şi-şi schimbă tactica.

— Vreau să te rog să mă ajuţi cu ceva. Aş dori să iau statuetele astea în Imperiu.

— De ce nu doreşti întreaga navă? Eu unul o doresc. — Hardy mai luă o gură de brandy şi-şi drese glasul. Îi venea mult mai uşor să discute despre payeni decât despre politica imperială. — Am observat, rosti el cu subînţeles, că acorzi multă atenţie zonelor nedefinite ale figurinelor.

— Aşa fac? Se încruntă Horvath. Probabil...

— Pesemne că ai petrecut mult timp gândindu-te la ele. Nu ţi s-a părut ciudat că este o altă reticenţă a payenilor?

— Nu tocmai.

— Mie mi s-a părut. Mă nedumereşte.

Horvath ridică din umeri, apoi se aplecă şi reumplu paharele cu brandy. N-avea niciun rost să-l economisească, dacă tot îl abandonau.

— Poate că ei apreciază că viaţa lor sexuală nu ne priveşte. *Noi* ce detalii le-am oferit?

— Destule. Eu am avut o căsătorie lungă şi fericită. Poate că nu sunt tocmai expert în satisfacţiile sexuale, totuşi ştiu câte ceva ca să-i învăţ pe payeni *tot* ce le-ar fi necesar să ştie vreodată. Nu le-am ascuns nimic şi am înţeles că nici Sally Fowler n-a făcut-o. La urma urmelor, sunt *alieni*... nu putem afirma că-i ispitim cu poftele cărnii.

Rânji larg, iar Horvath îl imită.

— Aici ai dreptate, încuviinţă gânditor ministrul. Spune-mi, te rog, ceva... de ce a insistat amiralul să distrugă corpurile după înmormântare?

— Păi, cred că... aha! Da! Şi nimeni n-a protestat. Nu voiam ca alienii să ne disece camarazii.

— Mai mult ca sigur. N-avem nimic de ascuns, dar ne ferim ca alienii să facă autopsia unor oameni. Un amănunt în privinţa

căruia aş fi putut să fiu de acord cu ţarul. Mă întreb acum: nu cumva payenii au o părere similară despre reproducerea lor?

Hardy căzu pe gânduri.

— Ştii bine că nu-i imposibil. Multe societăţi umane au avut păreri similare despre... să zicem, despre fotografii. Unele nu şi-au abandonat părerile respective. — Sorbi din brandy. — Eu totuşi nu cred. N-am o ipoteză mai bună, dar nu cred că te-ai apropiat de adevăr. Ceea ce ne trebuie cu adevărat este o discuţie serioasă cu un antropolog.

— Blestematul de amiral n-a acceptat s-o lase să vină, mârâi ministrul. Fac prinsoare că încă fierbe de mânie.

10. UN FĂRAŞ DE CIOBURI

Sally nu fierbea de mânie. Epitetele şi le epuizase de mult. În vreme ce Hardy, Horvath şi ceilalţi examinau fericiţi cadourile aliene, ea trebuia să se mulţumească cu holografii şi rapoarte.

Acum nu se putea concentra. Descoperi că recitise un paragraf de cinci ori şi azvârli raportul cât colo. Blestemat fie Rod Blaine! N-avusese niciun drept s-o trateze aşa. Din cauza lui, nu mai avea chef de nimic.

În uşa cabinei se auzi o ciocănitură. Deschise repede.

— Da... Ah, salut, Renner!

— Aşteptai pe altcineva? întrebă navigatorul cu subînţeles. Ţi-a căzut faţa când m-ai văzut. Nu m-am simţit foarte măgulit.

— Scuză-mă. Nu, n-aşteptam pe nimeni.

— Lucrai? întrebă Renner, privind prin cabină.

Biroul fetei, de obicei menţinut în perfectă ordine, era acum acoperit de vrafuri de rapoarte, diagrame şi imprimate. Unul dintre referatele lui Horvath zăcea pe podea, lângă un batardou. Navigatorul îşi strâmbă buzele în rânjetul său specific.

Sally îi urmări privirea şi se îmbujora.

— Nu cine ştie ce, recunoscu ea.

Renner îi spusese că intenţiona să treacă pe la Rod şi acum faţă aştepta să-i spună ceva. Aşteptă zadarnic. În cele din urmă, cedă.

— Perfect. Eu nu mă pot concentra, iar el ce face?

— Este un făraş de cioburi.

— Cum?! Exclamă ea îngrozită.

— Din cauza navei pe care a pierdut-o. Bineînţeles că n-are motive de fericire. Ascultă-mă: să nu crezi pe nimeni care-ţi spune că pierderea unei nave seamănă cu pierderea unei soţii. Nu-i adevărat. Aduce mai degrabă cu a-ţi vedea distrusă planeta natală.

— Este... Crezi că pot face ceva?

Renner o privi fix.

— Bineînţeles că poţi. Te-ai putea duce să-l ţii de mână, pentru Dumnezeu! Sau, pur şi simplu, să stai alături de el. Dacă se holbează la un perete când eşti în aceeaşi cabină cu el, înseamnă c-a fost lovit în luptă.

— Lovit? Parcă nu era rănit...

— Evident că nu! Voiam să zic că-nseamnă că-i... Nu contează. Uite ce-i, eu zic că ajunge să te duci şi să-i baţi la uşă – eşti de acord?

O conduse pe fată pe coridor şi, fără să-şi dea seama prea bine ce se întâmpla, Sally se trezi împinsă spre capătul acestuia. Întrucât privea nedumerită, Renner îi indică uşa, apoi adăugă:

— Eu am plecat să beau o cafea.

„Asta-i bună”, se înfurie pe moment ea, „navigatorii comerciali au ajuns să-i înveţe pe aristocraţi cum să se poarte între ei!” N-avea totuşi rost să rămână pe coridor, aşa că bătu la uşă.

— Intră... Intră repede.

— Salut! „Dumnezeule, arată teribil! Şi uniforma aia largă – trebuie aranjată *cumva”* Deranjez?

— Nu, mă gândeam la ceva ce mi-a spus Renner. Ştiai că, în ciuda aparenţelor, tipul crede cu adevărat în Imperiu?

Fata privi în jur, căutând un scaun. Era inutil să aştepte să fie invitată. Se aşeză.

— La urma urmelor, nu-i ofiţer de Marină?

— Sigur că da, *sprijină* Imperiul, altfel nu s-ar fi înrolat... dar vreau să spun că el crede realmente că noi ştim ce facem. Uluitor!

— Şi nu ştim? întrebă ea, cu un aer nesigur. Dacă nu ştim, întreaga rasă umană o să aibă probleme majore.

— Mi-aduc aminte că eu credeam că ştiu.

Era de-a dreptul ridicol! Existau nenumărate subiecte care puteau fi discutate cu singura fată de pe o rază de zece parseci, înainte de a ajunge la teorii politice.

— Arăţi foarte bine. Cum reuşeşti? Trebuie să fi pierdut totul...

— Nu, am geanta de voiaj de care nu mă despart niciodată. Hainele cu care am fost la payeni, ţii minte? — Nu se mai putu abţinu şi izbucni în râs: – Rod, ai idee ce caraghios arăţi în uniforma căpitanului Mihailov? Voi doi n-aveţi aceleaşi măsuri, indiferent de *dimensiunea* spaţială în care aş privi. Hei! Termină! Rod Blaine, sper că nu-ncepi iarăşi să te holbezi la gândurile tale!

Se încruntă spre el. Dură câteva clipe, dar câştigă. O ştiu în clipa când Rod coborî privirea spre faldurile imense pe care şi le îndesase în centură, ca să nu mai pară că se îmbrăcase cu un

cort. Treptat, tânărul începu să zâmbească.

— Nu cred că voi fi nominalizat printre nobilii cei mai bine îmbrăcaţi, aşa-i?

— Nu.

Rămaseră tăcuţi, în vreme ce Sally se strădui din răsputeri să se gândească la alt subiect de conversaţie. „La naiba, de ce-mi vine atât de greu să stau de vorbă cu el?! Unchiul Ben zice că vorbesc prea mult, iar acum nu ştiu ce să spun!”

— Ce anume ţi-a spus Renner?

— Mi-a reamintit de îndatoririle mele. Uitasem că mai am şi aşa ceva. Cred însă că are dreptate... viaţa continuă chiar şi pentru un căpitan care şi-a pierdut nava...

Altă tăcere, făcând şi mai încărcată atmosfera din cabină. „Ce să spun acum?”

— Ai... ai navigat mult cu *MacArthur, aşa*-i?

— Trei ani. Doi ani ca ofiţer de cart şi secund, apoi un an în calitate de căpitan. Acum, ea nu mai există... prefer alt subiect. Tu cu ce te-ai ocupat?

— Nu ţii minte? M-ai rugat chiar tu – am studiat datele de pe Pay-alfa şi rapoartele referitoare la nava-cadou... şi m-am gândit ce i-aş putea spune amiralului ca să-l conving că *trebuie* să-i luăm cu noi pe ambasadorii payeni. Trebuie să-l convingem, Rod, nu se poate altfel, îmi pare rău că discutăm mereu despre aceleaşi subiecte, dar vom avea timp de altele după ce ieşim din sistemul Pay.

„Şi, slavă cerului, o să ai timp şi de mine, acum, că *MacArthur* nu mai există. Adică, aşa sper. Să fiu sinceră, sunt niţeluş încântată că rivala mea a dispărut. În niciun caz însă nu trebuie să-l las măcar să bănuiască faptul că mi-ar putea trece prin minte aşa ceva.”

— Acum a mai rămas tare puţin timp şi n-am absolut nicio idee... Tânărul îşi frecă şaua nasului. „Este timpul să-l abandonezi pe Căpitanul Măcinat de Suferinţă şi să-ncepi să te comporţi ca viitorul al XII-lea marchiz, nu crezi?"

— Bine, Sally. Să vedem cu ce argumente putem veni. Asta numai cu condiţia de a-l lăsa pe Kelley să ne servească masa aici.

Fata surâse larg.

— Lord Blaine, batem palma!

11. NEMULŢUMIREA NEGUSTORULUI

Horace Bury nu era un om fericit.

Dacă echipajul lui *MacArthur* nu fusese unul dintre cele mai amabile, cei de pe *Lenin* se dovedeau mult mai nesuferiţi. Erau de pe Sf. Ekaterina, fanatici imperiali, şi fuseseră aleşi om cu om de către amiral şi căpitan. Până şi Frăţiile spartane ar fi fost mai uşor de influenţat.

Bury ştiuse toate astea din capul locului, însă era stăpânit de impulsul blestemat de a-şi domina şi controla mediul în absolut toate circumstanţele în care s-ar fi aflat, şi în plus n-avea nimic cu care să-şi umple timpul.

Statutul său la bord devenise şi mai ambiguu decât până atunci. Mihailov şi Kutuzov ştiau că el trebuia să rămână sub jurisdicţia directă a lui Blaine, fără să fie acuzat de vreun delict, dar în acelaşi timp fără să i se acorde libertatea. Mihailov rezolvase problema, atribuindu-i lui Bury o gardă personală dintre puşcaşii aflaţi sub comanda lui Kelley. Ca atare, ori de cât ori părăsea cabina, levantinul nu rămânea o clipă singur.

Încercase să discute cu echipajul lui *Lenin,* dar puţini se opriseră ca să-l asculte. Poate că auziseră zvonuri despre ce le-ar fi putut oferi şi se temeau să nu fie raportaţi de puşcaşii de pe *MacArthur.* Sau poate că-l suspectau de trădare şi-l urau.

Un comerciant trebuie să aibă răbdare, iar Bury îşi depăşea mulţi confraţi în această privinţă. Chiar şi aşa, îi venea greu să se stăpânească atunci când nu putea controla absolut nimic. Când nu putea decât să stea locului şi să aştepte, temperamentul lui iritabil izbucnea în accese de furie şi urlete, soldate cu distrugerea mobilierului, dar niciodată în public. În exteriorul cabinei sale, Bury era calm şi relxat, un cozeur iscusit, care se simţea în largul lui chiar şi cu – sau mai ales cu - amiralul Kutuzov.

Avea astfel posibilitatea de a veni în contact cu ofiţerii lui *Lenin,* dar aceştia se comportau extrem de oficial şi deveneau brusc ocupaţi când dorea să stea de vorbă cu ei. În scurtă vreme, Bury constată că existau doar trei subiecte inofensive: jocurile de cărţi, payenii şi ceaiul. Dacă *MacArthur* funcţionase practic pe bază de cafea, combustibilul lui *Lenin* era ceaiul, iar băutorii de ceai cunosc mai multe despre pasiunea lor decât

consumatorii de cafea. Navele lui Bury transportau şi ceai, aşa cum transportau absolut orice mărfuri pentru care existau oameni doritori să plătească, totuşi comerciantul nu ducea cu el aşa ceva, şi de altfel nici nu bea.

Ca atare, Bury fu nevoit să petreacă ore nesfârşite la masa de bridge; ofiţerii, atât de pe *MacArthur,* cât şi de pe *Lenin,* erau încântaţi să vină, câte trei, în cabina lui, întotdeauna mai puţin ticsită decât salonul gradaţilor. De asemenea, putea discuta cu ei despre payeni; veneau întotdeauna în grupuri şi erau mereu curioşi, mai ales cei de pe *Lenin.* După zece luni petrecute în sistemul Pay, majoritatea nu văzuseră încă un payen. Toţi doreau să audă diverse lucruri despre alieni, iar Bury era pregătit să le povestească.

Intervalele dintre partide se prelungeau, pe măsură ce levantinul vorbea înflăcărat despre Pay-alfa, despre medyatorii care puteau citi gândurile, deşi afirmau contrariul, despre grădina zoologică, despre Castel, sau despre proprietăţile „baronilor”, cu aspectul lor fortificat - evident, lui Bury nu-i scăpase aşa ceva din vedere. Apoi conversaţia luneca spre pericole. Payenii nu propuseseră arme pentru vânzare şi nici măcar nu-şi arătaseră armamentul, deoarece plănuiau un atac şi doreau ca natura lui să rămână o surpriză. Ei strecuraseră cafeniii cei mici la bordul lui *MacArthur* - fusese chiar cea dintâi acţiune a primului payen pe care-l întâlniseră – şi creaturile acelea, aparent plăcute şi gata să ofere ajutor, puseseră stăpânire pe navă, fiind cât p-aci să evadeze cu toate secretele militare ale Imperiului. Doar vigilenţa amiralului Kutuzov împiedicase catastrofa.

În plus, payenii se considerau mai inteligenţi decât oamenii. Îi socoteau pe aceştia nişte animale ce trebuiau îmblânzite, transformate în altă subspecie care să-i slujească pe stăpynii aproape invizibili.

Bury povestea despre payeni şi-i ura. Prin minte îi fulgerau imagini ale lor, uneori pur şi simplu când se gândea la ei, alteori nopţile, când încerca să adoarmă. Avea coşmaruri cu un costum blindat de puşcaş, care se apropia de el, venindu-i din spate, şi prin vizorul căruia putea vedea scânteind trei perechi de ochişori. Uneori, visul se încheia într-un nor de alieni cu câte şase membre subţiri zvârcolindu-se, murind în vid, rotindu-se în

jurul unui ţeste de om – atunci Bury adormea. Alteori, însă, coşmarul se sfârşea cu Bury urlând fără glas spre gărzile lui *Lenin,* în vreme ce costumul pătrundea în navă, iar comerciantul se deştepta scăldat în sudori reci. Cei de pe Sf. Ekaterina trebuiau avertizaţi în privinţa primejdiei.

Ei îl ascultau, dar nu-l credeau, iar Bury îşi dădea seama. Îl auziseră răcnind înainte de a sui la bord, îl auziseră zbierând nopţile şi-l credeau nebun.

Nu numai o dată, Bury îi mulţumise lui Allah pentru Buckman. Astrofizicianul era un individ excentric, dar Bury putea sta de vorbă cu el. La început, „garda de onoare” a puşcaşilor care păzea cabina comerciantului îl nedumerise pe Buckman, dar nu după mult timp ajunsese s-o ignore, la fel cum ignora majoritatea activităţilor inexplicabile ale altor oameni.

Buckman parcursese lucrările payenilor despre Ochiul lui Murcheson şi Coalsack.

— Excepţionale! Există unele aspecte pe care vreau să le verific personal şi nu sunt sigur în legătură cu câteva afirmaţii ale lor... dar blestematul ăsta de Kutuzov nu-mi permite accesul la telescoapele lui *Lenin.*

— Este posibil ca payenii să fie mai inteligenţi decât noi?

— Cei cu care am avut contact sunt în mod clar mai inteligenţi decât majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. Ia-l, de pildă, pe cumnatu-meu... Vorbeşti însă în general, nu? — Buckman îşi frecase falca gânditor. — S-ar putea să fie mai inteligenţi decât mine. Au realizat nişte lucruri excepţionale, totuşi sunt mai mărginiţi decât îşi dau seama. În milioanele lor de ani, au avut ocazia să studieze doar două stele apropiate.

Definiţia inteligenţei în concepţia lui Buckman era una limitată.

Bury abandonase repede încercarea de a-l avertiza pe astrofizician împotriva ameninţării reprezentate de payeni. Şi Buckman îl considera nebun pe comerciant, dar aplica o etichetă similară tuturor oamenilor.

„Slavă lui Allah pentru el!”

Ceilalţi savanţi civili erau îndeajuns de prietenoşi, dar, cu excepţia lui Buckman, toţi doreau un singur lucru de la Bury: analiza posibilităţilor comerciale cu payenii. Bury le-o putea rezuma în şase cuvinte: *Omorâţi-i, înainte să ne omoare ei*!

Până şi Kutuzov aprecia judecata respectivă ca fiind nejustificată.

Amiralul îl asculta cu destulă politeţe şi Bury spera că-l convinsese că ambasadorii payeni trebuiau ignoraţi, că numai nişte idioţi ca Horvath ar fi adus inamici la bordul singurei nave care putea avertiza Imperiul în privinţa alienilor; totuşi, nu era sigur de reuşită.

Una peste alta, se dovedea o ocazie superbă ca Horace Bury să exerseze răbdarea. Dacă răbdarea lui se fisura vreodată, doar Nabil putea s-o ştie; iar pe Nabil nu-l mai surprindea nimic.

12. CONSILIUL DE RĂZBOI

În salonul oficial al lui *Lenin* se afla un tablou al împăratului. Leonidas al IX-lea privea de deasupra mesei lungi cu tăblie din oţel, fiind încadrat de drapele imperiale şi stindarde de luptă. Imagini din bătălii celebre din primul şi al doilea Imperiu atârnau pe toate batardourile, iar într-un colţ o candelă ardea în faţa icoanei Sfintei Ekaterina. Exista chiar şi un sistem special de ventilaţie pentru ca flacăra să nu se stingă în imponderabilitate.

Ori de câte ori privea icoana, Hardy zâmbea fără să vrea. Ideea unei asemenea reprezentări la bordul unei nave botezate *Lenin* era extrem de amuzantă; fie că amiralul nu avea habar de istoria comunismului – la urma urmelor, acesta existase într-un trecut *foarte* îndepărtat –, fie că simpatiile sale naţionaliste ruseşti treceau peste orice. Probabil că prima ipoteză era cea adevărată, întrucât pentru mulţi imperiali Lenin era numele unui erou din trecut, cunoscut mai degrabă prin legendă. Existau mulţi eroi similari: Cezar, Ivan cel Groaznic, Napoleon, Churchill, Stalin, Washington, Jefferson, Trotski, toţi mai mult sau mai puţin contemporani (doar istoricii cunoşteau adevărul). Istoria pre-atomică tinde să se condenseze, atunci când este privită de la suficientă distanţă.

Salonul începu să se umple cu ofiţeri şi savanţi. Puşcaşii rezervaseră două scaune, în capul mesei şi locul din dreapta, deşi Horvath încercase să se aşeze acolo. Ministrul înălţase din umeri când puşcaşul se împotrivise, potopindu-l cu un şuvoi de fraze în limba rusă, după care se îndreptase spre capătul opus al mesei, de unde ridicase un biolog, apoi alungase alt civil de pe scaunul din dreapta sa, şi-l invitase pe Hardy acolo. Dacă amiralul dorea să se joace de-a prestigiul, n-avea decât, însă Horvath era suficient de versat în această privinţă.

Îi privi pe ceilalţi intrând. Cargill, Sinclair şi Renner sosiră împreună. Fură urmaţi de Sally Fowler şi de căpitanul Blaine. „Curios”, se gândi Horvath, „că Blaine putea acum intra într-o cabină fără niciun ceremonial.” Un puşcaş le indică locurile din stânga capului mesei, dar Rod şi Sally se aşezară la mijlocul acesteia. „El şi-o poate îngădui”, îşi spuse ministrul. „S-a născut în elită. Ei bine, aşa va fi şi fiul meu. Ceea ce am realizat în expediţia asta ar trebui să fie îndeajuns ca să mă înscrie pe

prima listă de înnobilări...”

— Atenţiune!

Ofiţerii se ridicară în picioare, urmaţi de majoritatea civililor. Horvath se gândi o clipă, apoi se sculă şi el. Privi spre uşă, aşteptându-se să-l vadă pe amiral, însă în salon apăru doar căpitanul Mihailov.. „Aşadar, mai repetăm ceremonialul o dată!"

Kutuzov îi păcăli însă. Exact când Mihailov se aşeza, intră atât de rapid încât puşcaşul de la uşă nici nu avu timp să-l anunţe, înainte ca amiralul să li se adreseze:

— Luaţi loc, domnilor.

Dacă cineva dorise să-l ignore cu dispreţ, trebuia să aştepte altă ocazie.

— Secundul Borman va da citire dispoziţiilor viceregelui, anunţă Kutuzov.

— Secţiunea 12. Consiliul de război. Paragraful 1: „Amiralul aflat la comandă va solicita opiniile ofiţerilor de pe *MacArthur* şi a şefilor de departamente ştiinţifice, cu excepţia cazurilor când amiralul consideră că aceasta poate pune în pericol, prin întârziere nejustificată, siguranţa navei *Lenin.”* Paragraful 2: „Dacă şeful expediţiei ştiinţifice are opinii diferite de ale amiralului aflat la comandă, el poate solicita oficial convocarea unui consiliu de război care să-l asiste pe amiral. Şeful expediţiei ştiinţifice poate să...”

— Ajunge, întrerupse Kutuzov. Conform acestor dispoziţii şi în urma solicitării oficiale a Ministrului Ştiinţelor, a fost convocat prezentul consiliu de război care să ofere sugestii privind problema alienilor care au cerut să fie transportaţi în Imperiu. Dezbaterile vor fi înregistrate. Domnule ministru, ai cuvântul!

„Dumnezeule”, se gândi Sally. „Parcă am fi la altarul Sf. Petru, la mesa din Noua Romă! Formalismul ăsta îngheţat are rolul să-i intimideze pe toţi cei ale căror opinii diferă de ale lui Kutuzov.”

— Mulţumesc, domnule amiral, rosti politicos Horvath. Ţinând seama de faptul că s-ar putea să urmeze o şedinţă lungă – la urma urmelor, s-ar putea să fie hotărârea cea mai importantă pe care o vom lua vreodată –, consider că ar fi binevenite unele întăritoare. Căpitane Mihailov, stewarzii dumitale ne pot aduce cafele?

Kutuzov se încruntă, dar nu avu niciun motiv ca să respingă solicitarea.

Cererea avu rolul de a destinde frunţile. Stewarzii agitându-se aferaţi şi aromele de cafea şi ceai destrămară mare parte din formalitatea rece, aşa cum sperase Horvath.

— Mulţumesc, zâmbi el larg. După cum ştiţi cu toţii, payenii ne-au solicitat să transportăm trei ambasadori în Imperiu. Mi s-a spus că ei vor deţine împuterniciri absolute de a reprezenta civilizaţia Pay, de a semna tratate de comerţ şi colaborare, de a aproba programe de cooperare... nu mai trebuie să le enumăr pe toate. Avantajele de a fi prezentaţi viceregelui mi se par evidente. Suntem cu toţii de acord?

Se auzi un murmur general de aprobare. Kutuzov rămase rigid, cu ochii negri mijiţi sub sprâncenele stufoase şi chipul ca o mască din lut stacojiu.

— Perfect, continuă Horvath. Mi se pare firesc ca, dacă există posibilitatea, să ne manifestăm amabilitatea faţă de ambasadorii payeni. Nu eşti de acord, domnule amiral?

„Îl prinde în propria-i capcană”, se gândi Sally. „Dezbaterile se înregistrează şi va trebui să fie logic şi explicit.”

— Am pierdut-o deja pe *MacArthur,* mormăi Kutuzov. Ne-a mai rămas doar nava aceasta. Domnule ministru, n-ai fost prezent la reuniunea în care viceregele Merrill a stabilit detaliile expediţiei?

— Ba da...

— Eu n-am participat, dar am consultat înregistrările. Nu s-a exprimat clar că, în niciun fel de circumstanţe, *Lenin* nu va lua alieni la bord? Mă refer la ordinul direct al viceregelui.

— Este adevărat, domnule amiral. Contextul însă era la fel de clar. La bordul lui *Lenin* nu aveau să fie luaţi alieni, deoarece exista posibilitatea ca ei să fie ostili. În felul acesta, indiferent ce s-ar fi întâmplat, *Lenin* avea să rămână în siguranţă. Noi ştim însă acum că payenii *nu* sunt ostili. În ordinele finale, Înălţimea Sa a lăsat decizia în seama dumitale – în dispoziţiile scrise ale viceregelui, nu se consemnează o asemenea interdicţie.

— Dar a lăsat decizia în seama mea, repetă Kutuzov triumfător. Nu înţeleg prin ce diferă aceasta de dispoziţiile verbale. Căpitane Blaine, şi dumneata ai fost prezent. Greşesc eu, sau înălţimea Sa a precizat „în niciun fel de circumstanţe, *Lenin* nu va lua alieni la bord”?

Rod înghiţi un nod dureros.

— Aşa este, dar...

— Cred că problema este încheiată, îl opri Kutuzov.

— Câtuşi de puţin, interveni prompt Horvath. Căpitane Blaine, doreai să continui? Te ascultăm.

Salonul amuţi. „Va vorbi?” se întrebă Sally. „Cu ce l-ar putea speria ţarul? Îi poate face viaţa mizerabilă în Marină, însă...”

— Doream să spun, domnule amiral, că înălţimea Sa nu a dat ordine, ci a trasat nişte linii generale de acţiune. Cred că dacă ar fi dorit ca dumneata să acţionezi exclusiv în spiritul lor, le-ar fi consemnat în dispoziţiile scrise.

„Bravo!” îl încuraja fata în gând.

Ochii lui Kutuzov se îngustară şi mai mult. Făcu semn unui steward să-i toarne ceai.

— Cred că subestimezi încrederea pe care înălţimea Sa o are în judecata dumitale, adăugă Horvath.

Sunase complet lipsit de sinceritate şi ministrul îşi dădu seama de asta de îndată ce vorbise. Ideea ar fi trebuit subliniată de altcineva – de Hardy sau poate de Blaine –, însă Horvath se temuse să-i abordeze în vederea şedinţei. Ambii erau mult prea independenţi.

— Mulţumesc, rânji Kutuzov. Poate că are mai multă încredere în mine decât în dumneata, domnule ministru. Perfect! Ai demonstrat că pot acţiona împotriva dorinţelor formulate de vicerege. În mod evident, nu voi proceda aşa fără motive bine întemeiate şi trebuie să mă convingi în privinţa necesităţii respective. Ambasadorii pot fi aduşi în Imperiu de următoarea expediţie.

— Crezi că-i vor mai trimite după o asemenea insultă? izbucni Sally şi toţi întoarseră capetele spre ea. Domnule amiral, payenii n-au solicitat mare lucru, ci un lucru cât se poate de rezonabil.

— Crezi că vor fi ofensaţi de refuzul nostru?

— Nu ştiu, domnule amiral. S-ar putea... Da, s-ar putea să fie foarte ofensaţi.

Kutuzov încuviinţă din cap, ca şi cum asta putea înţelege.

— Poate că, dacă-i lăsăm aici, ne expunem unui risc mai mic, lady Fowler. Domnule Cargill, ai încheiat studiul pe care l-am solicitat?

— Da, domnule amiral. — Cargill începu plin de entuziasm: – Am plecat de la premisa că payenii deţin secretele Câmpului şi

generatorului şi am estimat potenţialul lor militar în aceste circumstanţe. Le-am extrapolat forţa navală...

Făcu un semn şi pe ecranul intercomului apăru un grafic. Capetele se întoarseră în direcţia respectivă şi urmă un moment de tăcere ce trăda uimirea. Cineva icni.

— Aşa multe?!

— Dumnezeule!

— Este mai mare decât flota Sectorului...

Curbele creşteau abrupt la început, indicând convertirea navelor payene de pasageri şi mărfuri în nave militare. Urma apoi un palier constant, după care curbele urcau iarăşi.

— Se poate vedea că ameninţarea este destul de evidentă, rosti Cargill. În doi ani, payenii ar putea deţine o flotă care să constituie un adversar redutabil pentru întreaga Flotă imperială.

— Ridicol! protestă Horvath.

— Nu, domnule ministru. Am fost destul de conservator în estimarea pe care am făcut-o în privinţa capacităţilor lor industriale. Deţinem înregistrările emisiilor de neutrini şi o estimare destul de corectă asupra energiei pe care o produc payenii – numărul centralelor de fuziune, emisiile termice – şi am apreciat că nu vor obţine eficiențe superioare alor noastre, deşi personal bănuiesc că o pot face. În niciun caz nu duc lipsă de mână de lucru calificată.

— De unde fac rost de metale? întrebă de Vandalia. — Geologul părea surprins. — Au extras *totul* din planetă şi, dacă putem crede ce ne-au spus, şi din asteroizi.

— Convertirea obiectelor existente. A bunurilor de lux. A vehiculelor în exces. În clipa de faţă, fiecare stăpyn are un parc auto ce poate fi extins. Vor fi nevoiţi să renunţe la unele lucruri, dar nu uitaţi – payenii deţin *toate* metalele unui sistem solar deja exploatat. — Cargill răspundea prompt, ca şi cum s-ar fi aşteptat la toate întrebările acelea. — O flotă spaţială întrebuinţează mult metal, dar, dacă se ţine seama de resursele întregii societăţi industriale, asta nu înseamnă mare lucru.

— În regula! izbucni Horvath. Sunt de acord cu estimările privind *capacitatea.* Dar cum naiba poţi estima o ameninţare? Payenii nu constituie o ameninţare.

Cargill păru uşor perturbat.

— Termenul este unul tehnic. În contrainformaţii,

„ameninţare” se referă la capacitatea...

— Dar nu la intenţii! Mi-ai mai spus asta. Domnule amiral, toate acestea nu înseamnă decât că *ar fi bine* să fim politicoşi cu ambasadorii lor, ca să *nu* înceapă să construiască nave de război.

— Interpretarea nu-mi aparţine, replică Kutuzov. — Părea mai puţin dictatorial acum; glasul îi era mai stăpânit, deşi nu era limpede dacă dorea să-i convingă pe ceilalţi, sau fiindcă se simţea încrezător. — Pentru mine, înseamnă că trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie, pentru a-i opri pe payeni să afle secretul Câmpului Langston.

În salon se lăsă tăcerea. Graficele lui Cargill erau înspăimântătoare prin simplitatea lor. Potenţial vorbind, flota payeana depăşea ca număr flotele imperiale şi pe cele ale rebelilor laolaltă.

— Rod, şopti Sally, are dreptate?

— Cifrele sunt corecte, totuşi... Da, asta-i! Domnule amiral, oricum nu sunt sigur că putem proteja Câmpul.

Fără un cuvânt, Kutuzov se răsuci spre el şi-l privi întrebător.

— În primul rând, continuă tânărul, există posibilitatea ca payenii să fi obţinut deja secretul de la cafenii. — Un rictus de suferinţă îi traversă chipul şi el se strădui din răsputeri să nu-şi ridice degetul că să-şi frece şaua nasului. — Nu cred c-au făcut-o, totuşi posibilitatea rămâne ca atare. Pe de altă parte, l-ar fi putut obţine de la sublocotenenţii care au dispărut. Atât Whitbread, cât şi Staley cunoşteau destule ca să le ofere o bază de plecare...

— Potter cunoştea chiar mai multe, interveni Sinclair. Era un băiat foarte studios.

— Deci şi Potter, zise Rod. Eu unul nu cred că s-ar fi petrecut aşa ceva, dar posibilitatea rămâne.

— Ridicol...

— La fel de paranoic ca şi ţarul...

— Sunt morţi...

Câţiva civili vorbiseră simultan şi Sally se întrebă ce avea de gând Blaine.

— În esenţă, payenii ştiu pur şi simplu de existenţa Câmpului. Cu toţii am văzut ce pot construi ei: suprafeţe lipsite de frecare, permeabilităţi diferenţiale, realinierea structurilor moleculare...

Uitaţi-vă ce au făcut creaturile acelea mici cu generatorul lui Maca*rthui*! Domnule amiral, vorbind cu toată sinceritatea şi ţinând seama de faptul că ei ştiu că acest Câmp se poate realiza, rămâne doar o chestiune de timp înainte ca ingynerii lor să-l construiască. Prin urmare, deşi protejarea secretelor noastre tehnologice este extrem de importantă, nu poate fi singurul factor de care trebuie ţinut seama.

În jurul mesei se auziră murmure surescitate, însă amiralul nu le băgă în seamă. Părea să se gândească la vorbele lui Rod.

Horvath deschise gura să intervină, apoi se răzgândi. Blaine izbutise primul să-l reducă la tăcere pe Kutuzov, şi ministrul era îndeajuns de realist ca să înţeleagă că oricare dintre observaţiile sale va fi respinsă automat. Îi făcu semn cu cotul lui Hardy.

— N-ai nimic de spus? îl imploră.

— Putem adopta orice măsuri de precauţie, vorbi Sally. Indiferent dacă au crezut-o sau nu, payenii acceptă povestea cu epidemia. Au declarat că se aşteaptă ca ambasadorii lor să fie ţinuţi în carantină - sunt sigură, domnule amiral, că nu pot scăpa de sub supravegherea gărzilor dumitale. În plus, nu vor rămâne multă vreme la bord, deoarece vom putea efectua Saltul imediat după îmbarcarea lor.

— Asta-i adevărat, o susţinu capelanul. Evident, este posibil să-i irităm şi mai mult pe payeni, luându-i pe ambasadori... fără să-i mai aducem înapoi.

— N-am putea face *una ca asta*! protestă Horvath.

— Ba da, domnule ministru. Să fim realişti. Dacă Maiestatea Sa decide că payenii sunt periculoşi, iar Marina hotărăşte că ei ştiu prea multe, este posibil să nu li se mai îngăduie să se întoarcă.

— Prin urmare, prelua Sally ştafeta, nu există absolut niciun risc. *Lenin* nu poate fi ameninţat de nişte payeni ţinuţi în carantină. Domnule amiral, opinez că îmbarcarea ambasadorilor reprezintă un risc mai mic. În felul acesta, nu riscăm să-i ofensăm până ce prinţul Merrill – sau Maiestatea Sa – va lua o decizie în privinţa viitorului lor.

— Mda, făcu Kutuzov sorbind din ceai. Eşti convingătoare, lady Fowler. Ca şi dumneata, căpitane Blaine. — Tăcu câteva clipe. — Domnul Bury n-a fost invitat la acest consiliu. Cred că a sosit momentul să auzim şi opiniile sale. Boţman, convoacă-l, te

rog!

Aşteptară. Tăcerea fu întreruptă de o serie de conversaţii purtate în şoaptă în jurul mesei.

— Rod, ai fost *excepţional,* surâse Sally. — Întinse braţul pe sub masă şi-l strânse de mână: – Mulţumesc!

Bury intră, urmat de inevitabilii puşcaşi. Kutuzov le făcu acestora semn să se retragă şi comerciantul rămase în picioare, clipind nedumerit. Cargill se sculă şi-i oferi locul său, iar Borman rezumă discuţiile. Dacă fusese surprins de cele auzite, comerciantul nu se trăda prin nimic, păstrându-şi expresia politicoasă şi atentă.

— Îţi solicit opinia, domnule Bury, rosti Kutuzov, după ce secundul termină de vorbit. Mărturisesc că eu unul nu doresc prezenţa acestor creaturi la bordul navei. Cel puţin, deocamdată. Câtă vreme ele nu constituie o ameninţare la securitatea lui *Lenin,* nu cred că sunt justificat să refuz solicitarea domnului ministru.

— Aha! — Bury îşi mângâie barba, străduindu-se să-şi ordoneze ideile. — Cei de faţă ştiu că, în opinia mea, payenii pot citi gândurile?

— Asta-i ridicol! pufni Horvath.

— N-aş zice, domnule ministru, replică netulburat Bury. Poate că este improbabil, da, deşi există mărturii ale unei capacităţi umane similare mai degrabă nesigure. — Horvath vru să intervină, dar comerciantul continuă repede: – Desigur, mărturiile nu sunt concludente, dar ele există. De asemenea, prin cititul gândurilor, eu nu implic în mod necesar telepatia. Să nu uităm un aspect: talentul payenilor în studierea oamenilor este atât de mare, încât ei pot realmente juca rolul persoanei studiate, ba chiar atât de bine încât diferenţele nu pot fi detectate. Singur aspectul îi poate trăda. De câte ori aţi văzut soldaţi şi puşcaşi ascultând în mod reflex ordinele unui payen care imita un ofiţer?

— La subiect! mormăi Horvath.

În privinţa *aceea,* nu putea nega; spusele lui Bury erau cunoscute de toţi.

— Aşadar, fie că o fac prin telepatie, fie prin identificarea perfectă cu fiinţele omeneşti, ei citesc gândurile. În felul acesta, sunt cele mai convingătoare creaturi pe care le-am întâlnit şi pe

care le vom întâlni vreodată. Ei ştiu cu exactitate ce anume ne motivează şi care sunt argumentele pe care să le folosească.

— Pentru Dumnezeu! izbucni Horvath. Susţii că ne vor convinge să *preia* controlul lui *Lenin?*

— Poţi fi sigur că n-o vor face? Poţi fi *sigur,* domnule ministru?

Hardy îşi drese glasul. Toţi se întoarseră spre capelan şi acesta păru stingherit, apoi surâse.

— Dintotdeauna am ştiut că studiul clasicilor va avea şi o valoare practică. Dintre cei prezenţi, este cineva care să cunoască bine *Republica* lui Platon? Nu, bineînţeles... Ei bine, în chiar prima pagină, Socrate, despre care se consideră că a fost cel mai convingător individ ce a trăit vreodată, află de la prietenii săi că fie va înnopta de bunăvoie cu ei, fie îl vor sili s-o facă. Socrate întreabă, în mod rezonabil, dacă nu există alternativă – dacă nu-i poate convinge să-l lase să plece acasă. Răspunsul, desigur, este că n-o poate face, pentru că prietenii nu-l vor asculta.

Tăcu şi în salon se lăsă liniştea.

— Aha, făcu Sally. *Sigur că da*! Dacă payenii nu-i vor întâlni niciodată pe amiralul Kutuzov sau pe căpitanul Mihailov – sau pe nimeni altul din echipajul lui *Lenin* –, cum i-ar putea convinge de *indiferent ce anume?* Domnule Bury, doar nu-ţi imaginezi că ar putea convinge echipajul lui *MacArthur să se* răscoale?

— Lady, ridică Bury din umeri, cu tot respectul, te-ai gândit vreo clipă ce pot oferi payenii? Bogăţii mai mari decât tot ce există în Imperiu! Se ştie că oamenii s-au lăsat corupţi pentru mult mai puţin...

„I-ai corupt chiar tu”, îşi spuse fata.

— Dacă sunt atât de pricepuţi, de ce n-au făcut-o deja?

Tonul lui Renner fusese ironic, aproape batjocoritor. Ţinând seama de faptul că avea să părăsească Marina aproape imediat ce ajungeau la Noua Scoţie, navigatorul îşi putea permite orice acţiune care nu-i aducea o acuzare oficială.

— Poate că până acum n-a fost necesar, sugeră Bury.

— Este mai probabil că n-o pot face, replică Renner. Iar dacă pot citi gândurile, atunci cunosc deja toate secretele noastre. Au lucrat alături de Sinclair, care ştie cum să repare absolut orice echipament din Marină... au avut un fyunch (clic) asociat lordului Blaine, care ştie toate dedesubturile politice...

— N-au fost niciodată în contact direct cu căpitanul Blaine, îi reaminti comerciantul.

— Dar au avut-o pe lady Fowler atâta timp cât le-a trebuit, chicoti Renner, iar dânsa cunoaşte politica imperială mult mai bine decât oricare dintre noi. Domnule Bury, payenii sunt pricepuţi, dar nu chiar *atât de* pricepuţi în a convinge sau a citi gândurile.

— Sunt înclinat să-i dau dreptate domnului Renner, încuviinţă capelanul, deşi n-ar trebui să renunţăm nici la precauţiile sugerate de lady Fowler. Limitarea contactului cu alienii la câteva persoane – eu, de pildă. Mă îndoiesc că m-ar putea corupe, şi chiar dacă ar face-o, nu deţin autoritate de comandă. O altă persoană ar fi chiar domnul Bury, dacă va fi de acord. Dacă nu, îl propun pe domnul ministru sau pe alt savant cu acces la aparatură complexă. În niciun caz soldaţi sau puşcaşi, exceptând, desigur, gărzile directe şi pe cele care îi monitorizează prin intercom. Poate că nu va fi tocmai grozav pentru payeni, însă s-ar reduce pericolul pentru *Lenin.*

— Mda, zise Kutuzov. Alte opinii, domnule Bury?

— Vă repet – sunt periculoşi! Capacităţile lor tehnologice depăşesc orice imaginaţie. Allah milostiv, cine poate şti ce sunt în stare să construiască din obiecte inofensive? Arme, echipamente de comunicaţie, de evadare...

Calmul comerciantului se destrăma – el se strădui cu desperare să-şi menţină stăpânirea de sine.

— Îmi retrag propunerea ca domnul Bury să aibă acces la payeni, rosti încetişor Hardy. Mă îndoiesc că ei ar supravieţui acestei experienţe. Mă scuzi, domnule Bury!

Bury mormăi ceva în arabă, dându-şi prea târziu seama că Hardy era lingvist.

— În niciun caz, zâmbi capelanul. Îmi cunosc *foarte* bine genealogia.

— Domnule amiral, spuse Bury, îmi dau seama că n-am fost suficient de convingător. Regret, deoarece pentru prima dată n-am avut alte motivaţii decât binele Imperiului. Dacă m-ar fi interesat exclusiv profitul, nu mi-ar fi păsat – remarcasem imediat potenţialul comercial şi câştigurile pe care le puteam obţine de pe urma payenilor. Îi consider însă cea mai mare ameninţare cu care s-a confruntat vreodată rasă umană.

— Da, rosti apăsat Kutuzov. În privinţa aceasta, am putea fi de acord, dacă adaug un cuvânt: ameninţare *potenţială.* În clipa de faţă, noi analizăm care este riscul cel mai mic şi, dacă pentru *Lenin* nu există un risc, sunt de acord că riscul cel mai mic este de a-i lua la bord pe ambasadori, în condiţiile propuse de domnul capelan. Accepţi, domnule ministru?

— Dacă este singura modalitate prin care-i putem lua la bord – da. Apreciez, totuşi, că este ruşinos să-i tratăm în felul...

— Bine. Căpitane Blaine, eşti de acord? Rod îşi frecă şaua nasului.

— Da, îmbarcarea lor constituie un risc mai mic. Dacă payenii sunt o ameninţare, n-o putem dovedi, şi putem afla câte ceva de la ambasadori.

— Lady Fowler?

— Sunt de acord cu domnul ministru.

— Mulţumesc. — Kutuzov părea că muşcase dintr-o lămâie; întregul chip i se schimonosi într-un rictus. — Căpitane Mihailov, pregăteşte o cabină pentru carantină ambasadorilor payeni. Vom menţine povestea cu epidemia, însă vei lua toate măsurile ca ei să nu poată evada. Căpitane Blaine, îi vei informa pe payeni că le vom prelua ambasadorii, dar este posibil ca ei să refuze să mai vină în condiţiile pe care le vom face cunoscute. Le este interzis să deţină arme sau unelte de orice fel. Bagajele le vor fi examinate şi sigilate, şi nu vor avea acces la ele pe durata călătoriei. La bord nu vor veni cafenii din cei mici sau alte subspecii, ci doar ambasadorii. Poţi să le oferi orice explicaţii doreşti, însă condiţiile precizate rămân definitive. Se sculă brusc.

— Domnule amiral, întrebă Horvath, ce facem cu nava-cadou? N-o putem lua...

Amuţi, pentru că vorbea singur. Amiralul părăsise salonul.

13. SALTUL EDDIE NEBUNU'

Kutuzov îl numea punctul Alderson. Refugiaţii din *MacArthur* obişnuiau să-i spună punctul Eddie Nebunu' şi unii membrii ai echipajului lui *Lenin* preluaseră denumirea. Punctul se găsea deasupra planului sistemului Pay şi de obicei era dificil de găsit. De data asta, avea să fie foarte simplu.

— Este suficient să extrapolezi traiectoria navei payene până intersectează linia care uneşte Pay cu Ochiul lui Murcheson, îl învăţă Renner pe Mihailov.

— Atât de eficientă este astronavigaţia payenilor? întrebă căpitanul surprins.

— Da, te scoate din minţi, însă o pot face. Nu uita să consideri acceleraţia constantă.

— Dinspre Pay-alfa mai vine o navă către punctul acela, observă Kutuzov. — Se întinse pe lângă Mihailov, apăsă câteva taste şi pe display pâlpâiră o serie de vectori. — Va ajunge însă mult după Saltul nostru.

— Este o navă de alimentare, încuviinţă Renner. Fac prinsoare că nava care-i aduce pe ambasadori este mică, transparentă şi atât de evident inofensivă încât nimeni n-o poate suspecta de nimic.

— Adică nici chiar eu, rosti Kutuzov şi navigatorul nu zări pe chipul său niciun zâmbet care să-i fi însoţit remarca. Mulţumesc, domnule Renner. Te rog să rămâi să-l asişti pe căpitanul Mihailov.

Lăsaseră în urmă asteroizii troieni. Toţi savanţii de la bord doriseră ca telescoapele lui *Lenin* să-i examineze şi Kutuzov nu se împotrivise. Nu era clar dacă se temea de un atac în ultima clipă dinspre asteroizi sau împărtăşea dorinţa oamenilor de ştiinţă de a afla cât mai multe despre payeni, însă Buckman şi colegii lui nu ratară şansa care li se oferea.

Astrofizicianul îşi pierdu însă iute interesul. Asteroizii erau populaţi, iar orbitele lor nu erau cele naturale. Într-un cuvânt, nu meritau să fie studiaţi. Alţii nu aveau aceeaşi părere. Ei examinară flăcările motoarelor payene cu fuziune, măsurară fluxul de neutrini dinspre centralele energetice, zăriră puncte luminoase ce aveau un spectru întunecat în jurul benzii verzi, de clorofilă, şi emiseră speculaţii. Singura concluzie posibilă era că

acolo, sub cupole, se găseau sere gigantice. În plus, pe toţi asteroizii îndeajuns de mari pentru a fi vizibili exista craterul specific care dovedea că planetoidul respectiv fusese deplasat de pe orbita iniţială.

Buckman îşi regăsi interesul într-un singur moment. Cerceta orbitele asteroizilor, la rugămintea lui Horvath, când, pe neaşteptate, privi în gol, începu să bată grăbit pe taste şi examina rezultatele.

— Incredibil!

— Ce anume? Întrebă răbdător ministrul.

— Stupul nu avea nici cea mai mică urmă de radioactivitate.

— Şi?

Horvath căpătase experienţă în obţinerea informaţiilor de la astrofi-zician.

— Să presupunem că acelaşi lucru este valabil şi pentru ceilalţi asteroizi. Sunt convins de asta. Orbitele lor sunt perfecte – le poţi extrapola temporal oricât doreşti, în trecut sau în viitor, fără să existe *nicio* coliziune. Asteroizii ăştia se pot găsi aici de *foarte* mult timp.

Horvath plecă vorbind de unul singur. Cât de veche *era* civilizaţia asteroizilor? Buckman o aprecia de ordinul vieţii stelelor! Nu era de mirare că Stupul nu prezenta radioactivitate; payenii nu mai corectaseră orbitele, îi puseseră pur şi simplu acolo unde doriseră...

„Ei bine”, se gândi ministrul, „e timpul să mă-ntorc în nava-cadou. Nu peste multă vreme, va trebui s-o abandonăm... mă-ntreb dacă Blaine a progresat cumva?”

Rod şi Sally se găseau în clipa aceea pe punte, în şedinţă cu amiralul; după ştiinţa lui Rod, nimeni, cu excepţia stewardului personal al lui Kutuzov, nu-i văzuse interiorul cabinei. Poate că nici chiar amiralul n-o văzuse, deoarece părea să fie mereu pe punte, privind display-urile ca orice ofiţer de cart, căutând întruna semne ale unei trădări payene.

— Păcat, spunea Kutuzov. Nava aceea ar fi valoroasă, dar nu putem risca aducerea ei la bord. Cine poate şti cu exactitate la ce slujesc toate aparatele? Şi ţinând seama de faptul că în *Lenin* vor exista şi alieni, care pot profita de ea...

Se înfiora.

— Aşa este, aprobă binevoitor Rod. (Se îndoia că nava-cadou

ar fi fost o capcană, însă *într-adevăr* în ea existau lucruri pe care nici chiar Sinclair nu le putea pricepe.) Mă gândisem însă la unele dintre celelalte artefacte. Obiecte mici. De pildă, statuetele pe care le îndrăgeşte atât de mult capelanul Hardy. Am putea să le sigilăm în plastic, apoi să le introducem în containere metalice etanşate prin sudură, pe care să le fixăm pe fuzelaj, în interiorul Câmpului. Dacă payenii deţin ceva care ne poate face rău după toate aceste măsuri de precauţie, atunci poate că-i mai bine să nu revenim în Imperiu.

— Hm-m. — Amiralul îşi frecă bărbia. — Consideri artefactele acelea valoroase?

— Da. (Când Kutuzov spunea „valoros”, se referea la cu totul altceva decât Sally sau Horvath.) Cu cât aflăm mai multe despre tehnologia payeana, cu atât Cargill şi cu mine putem face estimări mai precise asupra potenţialului de pericol.

— Mda. Căpitane, aş dori opinia dumitale cinstită. Ce crezi despre payeni?

Sally se stăpâni cu un efort aproape vizibil. Se întrebă ce avea să răspundă Rod. Până atunci, se dovedise de-a dreptul genial în manipularea amiralului.

— Pot fi de acord atât cu ministrul Horvath, cât şi cu dumneata, ridică tânărul din umeri.

Kutuzov căscă ochii surprins şi Rod se grăbi să continue:

— Ar putea fi cel mai mare pericol potenţial cu care s-a confruntat vreodată omenirea, sau cea mai mare oportunitate potenţială care ni s-a ivit. Sau... ambele. Oricum, cu cât ştim mai multe despre ei, cu atât mai bine – cu condiţia de a lua măsuri de precauţie.

— Mda. Căpitane, apreciez opiniile dumitale. Dacă ţi-aş acorda permisiunea, ţi-ai putea asuma responsabilitatea personală pentru neutralizarea oricăror pericole provenite din partea artefactelor payene preluate din nava aceea? Doresc mai mult decât simpla îndeplinire a ordinelor. Solicit cooperarea dumitale şi garanţia neasumării riscurilor.

„Asta nu mă va face deloc iubit în ochii lui Horvath”, reflectă Rod. „La început, va fi fericit să ia *orice,* dar nu după mult timp va dori ceva de care nu voi mai putea fi sigur.”

— Da, amirale. Voi merge acolo şi voi supraveghea totul personal. Ar mai fi o problemă... Voi avea nevoie de lady Fowler.

— Ce naiba, miji ochii Kutuzov, vei fi responsabil de securitatea ei!

— Bineînţeles.

— Perfect. Sunteţi liberi.

După ce Rod şi Sally părăsiră puntea, Borman privi intrigat spre amiral, întrebându-se dacă văzuse cumva un rânjet. Nu, bineînţeles că nu. Pur şi simplu, aşa ceva nu era posibil.

Dacă pe punte ar fi fost prezent un ofiţer de rang superior lui Blaine, poate că Kutuzov i-ar fi explicat cum vedea el lucrurile, însă nu intenţiona să discute despre un căpitan – şi viitor marchiz – cu Borman. Ceea ce ar fi spus ar fi sunat cam aşa: „Merită să risc integritatea lui lady Fowler, pentru a-l menţine pe Blaine activ. Când nu se lasă pradă gândurilor negre, este un ofiţer bun.” Chiar dacă nu părăsea aproape niciodată puntea, amiralul ştia că moralul ofiţerilor săi cădea în grija lui şi, ca orice altă sarcină personală, o privea şi pe aceasta cu toată seriozitatea.

* * *

Evident, conflictele izbucniră aproape imediat. Horvath dorea *totul* şi presupunea că Rod îl trăsese pe sfoară pe Kutuzov; când descoperi însă că tânărul îşi luă în serios promisiunea făcută amiralului, luna de miere luă sfârşit. Ministrul alternă între furie şi lacrimi, când echipa lui Blaine începu să demonteze nava-cadou, îndepărtând cu brutalitate ansamble delicate – alteori tăind de-a dreptul aleatoriu, pentru a împiedica posibilitatea ca payenii să fi prevăzut ce aveau să facă oamenii – şi ambalându-le în containere.

Pentru Rod, era din nou o perioadă de activitate, dublată de tovărăşia lui Sally. Când nu lucrau, pălăvrăgeau ore în şir sau îl invitau pe capelan la un păhărel de brandy. Ascultându-i pe Sally şi Hardy contrazicându-se în legătură cu aspecte ale evoluţiei culturale, Rod începu să înveţe câte ceva despre antropologie.

Pe măsură ce se apropiau de punctul Eddie Nebunu’, Horvath deveni tot mai agitat.

— Blaine, eşti la fel de insensibil ca şi amiralul, declară el, privind un genist folosind aparatul de sudură asupra unui

ansamblu care genera câmpul complex ce altera structurile moleculare în alt automat magic de cafea. Avem deja unul la bordul lui *Lenin.* Ce rău poate face altul?

— Cel pe care-l avem noi n-a fost proiectat de nişte payeni ce ştiau că va fi luat la bordul unei nave de război, răspunse Sally. Iar acesta este diferit...

— Toate construcţiile payenilor diferă între ele, replică ministrul. Iar dumneata eşti chiar mai exagerată decât Blaine, pe Dumnezeul meu! Crezusem că eşti om de ştiinţă...

Fata surâse politicoasă şi răsuci cuţitul în rană.

— Mai bine să tai şi acolo, se adresă ea genistului.

— La naiba! mârâi Horvath şi plecă în căutarea capelanului.

Din fericire, Hardy îşi asumase rolul de pacificator; fără el, orice tentative de comunicare în interiorul navei ar fi încetat după câteva ore.

Genistul termină de desprins ansamblul şi-l ambala în cutie. Turnă apoi plastic în jurul lui şi sigilă capacul.

— Containerul metalic este afară, anunţă el. Mă duc să-l sudez.

— Dă-i drumul, încuviinţă Rod, o să controlez după ce termini. — După plecarea bărbatului, se întoarse către Sally. — Nu mi-am dat seama până acum, zise el, dar Horvath are dreptate. Eşti *cu adevărat* mai precaută decât mine. De ce?

Ea înălţă din umeri.

— Nu-ţi face griji din pricina asta.

— Cum doreşti...

— Uite protosteaua lui Buckman, spuse fata. — Stinse luminile din cabină, îl luă pe Rod de mână şi-l trase spre hublou. — Nu mă plictisesc niciodată s-o privesc.

Abia după câteva clipe ochii li se acomodară cu lumina slabă şi Coalsack fu mai mult decât întuneric nesfârşit. După aceea, începură să se zărească nuanţe roşietice – un minuscul vârtej de culoare roşie pe fundalul negru.

Cei doi rămaseră aproape lipiţi unul de altul. În ultima vreme, situaţia se repetase de multe ori şi lui Rod îi făcea plăcere.

— În curând, va trebui să-i anunţi pe ambasadorii payeni care sunt condiţiile, vorbi Sally. Te-ai gândit ce-o să le spui?

— Mai mult sau mai puţin. Poate c-ar fi fost mai bine să-i fi avertizat din timp, dar... se poate ca ideea amiralului să fie mai

sigură.

— Mă îndoiesc că ar însemna mare lucru. Abia aştept să ne-ntoarcem într-un spaţiu în care să existe mai multe stele. Mă-ntreb... Rod, tu cum crezi că vor fi ambasadorii?

— Habar n-am, dar o să aflăm în curând. Rămaseră tăcuţi minute îndelungate.

* * *

— Atenţiune! Sosesc la bord!

— Deschideţi chepengurile punţii-hangar! Asiguraţi transportoarele!

— Pregătiţi vinciurilel

Gigul fu coborât în pântecele lui *Lenin.* Un altul aştepta cu bagajele payenilor; toate, până şi costumele presurizate pe care payenii le purtaseră în gig, fuseseră transportate în alt vehicul. Aparatul cu pasageri coborî cu un zăngănit pe puntea metalică.

— Companie, atenţie!

— Puşcaşi, prezentaţi... arm!

Ecluza pneumatică se deschise şi minifanfara dirijată de un boţman intonă câteva note solemne. Apăru un chip alb-cafeniu. Apoi altul. După cele două medyatoare care coborâră din gig, se ivi şi al treilea payen.

Era complet alb, cu smocuri mătăsoase la subsuori; doar în jurul gurii se zăreau fire cenuşii, iar pe trunchi existau câteva pete mai întunecate.

— Un stăpyn vârstnic, şopti Rod spre Sally, care încuviinţă din cap. Impactul razelor cosmice asupra foliculilor părului avea acelaşi efect atât în cazul payenilor, cât şi în cel al oamenilor. Horvath înaintă spre capătul şirului de puşcaşi.

— Bun venit la bord, rosti el. Sunt extrem de bucuros să vă văd - este un moment istoric.

— Sperăm că pentru ambele rase, răspunse o medyatoare.

— Din partea Marinei, bun venit la bord, spuse Rod. Trebuie să-mi cer din nou scuze pentru precauţiile legate de carantină, dar...

— Nu vă faceţi griji. Eu mă numesc Jock, iar ea este Charlie, o indică pe cealaltă medyatoare. Evident, numele sunt convenţionale, întrucât nu le-aţi putea pronunţa pe ale noastre.

Se întoarse către stăpynul alb şi ciripi ceva ce se încheia prin „căpitanul Roderick Blaine şi ministrul Anthony Horvath”, apoi reveni spre oameni.

— Domnule ministru, vi-l prezint pe ambasador. Doreşte să-l numiţi Ivan.

Rod făcu o plecăciune. Până atunci, nu mai fusese în prezenţa unui payen şi simţea impulsul nestăvilit de a întinde mâna ca să-i mângâie blana. Un alb mascul.

— Garda de onoare vă va conduce la apartamentul vostru, rosti el. Sper că va fi suficient de mare – se compune din două cabine alăturate.

Plus patru ofiţeri care fuseseră mutaţi din ele într-un cor de înjurături; acţiunea avusese repercusiuni în întreaga structură ierarhică a Marinei, sfârşind cu un locotenent care fusese cazat laolaltă cu sublocotenenţii din *Lenin,* în armurerie.

— Ar fi fost suficientă şi o cabină, rosti calm Charlie. Nu avem nevoie de intimitate. Nu face parte dintre necesităţile rasei noastre.

În glasul payenei se simţea ceva familiar care-l intrigă pe Rod.

Alienii se plecară la unison, într-o replică perfectă a etichetei de la Curte, şi Rod se întrebă de unde o învăţaseră. Le răspunse în acelaşi fel, imitat de Horvath şi de restul celor din puntea-hangar, după care puşcaşii îi conduseră pe payeni, încadrându-i între două grupe. Hardy avea să-i aştepte în cabinele ce le fuseseră atribuite.

— Un mascul, rosti Sally gânditoare.

— Interesant. Medyatoarele l-au numit „ambasador”, deşi payenii susţinuseră că toţi au puteri egale. Ni s-a spus că ei trebuie să acţioneze la unison pentru semnarea de tratate...

— Poate că medyatoarele nu sunt ale *lui,* zise fata. O să-i întreb, este imposibil să n-am ocazia s-o fac. Rod, eşti *sigur* că nu-i pot însoţi acum?

Tânărul surâse.

— O să ai ocazia să discuţi cu ei. Deocamdată, lasă-l pe Hardy. Puntea-hangar se golea rapid. Nici acolo şi nici în navetele care aşteptaseră nava payeana nu existase un singur membru din echipajul lui *Lenin.* Gigul cu bagaje fusese tras în interior, ancorat şi sigilat.

— Atenţiune, ocupaţi-vă posturile pentru Salt! Pregătiţi-vă

pentru acţionarea generatorului Alderson. Ocupaţi-vă posturile pentru Salt!

— Nu pierde nicio secundă, aşa-i? zâmbi Sally.

— Niciuna. Hai repede!

O prinse de mână şi o conduse spre cabina lui, în vreme ce *Lenin* își încetinea treptat rotaţia în jurul axei.

— Bănuiesc că payenii n-aveau nevoie de gravitaţie, comentă Rod când ajunseră la uşă, dar ăsta-i amiralul. Când face ceva, procedează numai ca la carte.

— Pregătiţi-vă pentru acţionarea generatorului Alderson. Ocupaţi-vă posturile pentru Salt!

— Haide, o grăbi tânărul pe Sally. De-abia avem timp să cuplăm intercomul pe cabina payenilor.

Căută rapid canalul respectiv. Capelanul tocmai spunea:

— Dacă doriţi ceva, adresaţi-vă gărzii care stă permanent în faţa uşii. În plus, comutatorul acela vă conectează direct cu cabina mea. Pe toată durata călătoriei, voi fi gazda voastră oficială.

În navă zbârnâiră sonerii şi Hardy se încruntă.

— Acum trebuie să plec în cabina mea... probabil că preferaţi să rămâneţi singuri pe durata Saltului. Vă sugerez să staţi în cuşete până se termină totul.

Îşi dădu seama şi se opri, înainte de a mai adăuga altceva. Instrucţiunile pe care le primise fuseseră clare: payenii nu trebuiau să afle nimic până ce nu părăseau sistemul lor planetar.

— Va dura mult? se interesă Jock.

— Nu, zâmbi pieziş Hardy. Pe curând!

— Auf Wiedersehen, zise Jock.

— Auf Wiedersehen.

Hardy părăsi cabina cu o încruntătură mirată pe chip. De unde învăţaseră *asta?*

* * *

Cuşetele erau greşit proporţionale şi prea tari; de asemenea, nu se avuseseră în vedere diferenţele ce existau între payeni. Jock îşi roti trunchiul şi-şi flutură braţul drept inferior, indicând neplăcere faţă de situaţie şi în acelaşi timp surpriză că lucrurile

nu stăteau mult mai rău.

— În mod evident, au fost copiate după ceva făcut pentru o cafenie. Tonurile ei indicau cunoştinţe pozitive deduse, nu observate direct.

Vocea reveni la modul conversaţional.

— Îmi pare rău că n-am putut să ne aducem propria noastră cafenie.

— Şi mie, aprobă Charlie. N-ar fi avut însă încredere dacă veneam cu o *cafenie. Ştiu asta.*

Începu un alt gând, dar stăpynul vorbi:

— Stăpynul uman era printre cei care ne-au aşteptat?

— Nu, răspunse Jock. Blestem! Am încercat de atâta vreme să-l studiez şi tot nu l-am întâlnit, nici măcar nu i-am auzit glasul. Din câte ştiu, poate fi un întreg comitet, sau un singur stăpyn supus autorităţii oamenilor. Aş face prinsoare că-i om.

— Nu vei face nicio tentativă de a-l contacta pe stăpynul lui Lenin, *spuse Ivan. Dacă ne vom întâlni cu el, nu vei deveni fyunch (clic)-ul lui. Ştim ce se întâmplă cu fyunch (clic)-ii oamenilor.*

Nu era necesar să i se răspundă. Stăpynul ştia că fusese auzit şi astfel avea să fie ascultat. Se apropie de cuşeta sa şi o examină cu neplăcere.

Soneriile de alarmă zbârnâiră şi din difuzoare se auzi:

— Pregătiţi-vă pentru saltul Eddie Nebunu'. Ultimul anunţ, *traduse o payeană.*

Se întinseră pe cuşete. Un semnal sonor extrem de puternic răsună în navă.

Apoi se întâmplă ceva îngrozitor.

14. PERSONAL ŞI URGENT

— Rod, Rod! Uită-te la payeni!

— Ce-i?

Tânărul se strădui să recâştige controlul asupra corpului său trădător. Revenirea conştiinţei era dificilă, iar concentrarea imposibilă. Se uită la Sally, apoi îi urmări privirea spre ecranul intercomului.

Payenii se zbăteau neputincioşi. În imponderabilitate, se înălţaseră de pe cuşete, iar ambasadorul plutea complet dezorientat prin cabină. Se lovi de un batardou şi ricoşă în direcţia opusă. Cele două medyatoare îl priveau, incapabile să reacţioneze în vreun fel, ele însele în dificultate. Una întinse precaut un braţ, dar nu-l putu prinde pe stăpyn. Toţi trei pluteau neajutoraţi prin cabină.

Jock reuşi prima să se agaţe de un mâner din perete. Fluieră şi pufni, apoi Charlie pluti spre stăpyn. Îi prinse blana cu braţul stâng, iar Jock, ţinându-se cu cele două braţe drepte, îl întinse pe cel stâng, până ce Charlie izbuti să-l apuce. Reveniră cu greutate spre cuşete, iar Jock îl fixă pe Ivan cu centurile de siguranţă. Rămaseră nefericite, fluierând şi clicăind.

— N-ar trebui să le venim în ajutor? întrebă Sally.

Rod îşi flexă braţele şi încercă să extragă mental o rădăcină pătrată. Reuşi chiar să rezolve corect două integrale. Mintea îi revenise îndeajuns ca să se poată concentra asupra payenelor şi lui Sally.

— Nu, zise el. Oricum, n-am putea face nimic – niciodată n-a fost observat vreun efect permanent, exceptându-i pe puţinii care au înnebunit pur şi simplu, fără ca să mai recapete vreodată contact cu realitatea.

— Payenele n-au reacţionat aşa, rosti fata sigură pe sine. Au acţionat cu discernământ, deşi n-au fost tocmai pricepute. Noi ne-am revenit mult mai repede decât ele.

— Mă bucur să văd că există un domeniu în care le întrecem. Hardy ar trebui să-şi facă acuşi apariţia, deşi pentru el va dura ceva mai mult - este mai bătrân decât noi.

— Atenţiune, modificare de gravitaţie! Pregătiţi-vă pentru 1 g! Atenţiune, modificare de gravitaţiei

O medyatoare ciripi ceva şi stăpynul răspunse. Sally rămase privindu-le.

— Cred că ai dreptate. Nu par să aibă probleme, deşi stăpynul tot nu-şi poate controla perfect corpul.

Răsună o sonerie. *Lenin se* zgâlţâi şi gravitaţia reveni. Nava era sub control şi se îndreptau spre casă. Rod şi Sally se priviră şi surâseră. Căminul!

— Cum l-ai fi putut ajuta pe stăpyn? se interesă Rod. Fata ridică din umeri.

— Probabil că n-aş fi avut cum. Sunt atât de *diferiţi*! Şi... Rod, tu cum ai proceda dacă ai fi ambasador imperial pentru altă rasă şi ai fi închis, cu câte două videocamere în fiecare cabină urmărindu-ţi mişcările?

— Să fiu sincer, mă aşteptasem să le scoată din funcţiune. Este evident că le-au văzut. Nici noi n-am încercat să le ascundem. Este posibil să-i fi spus ceva lui Hardy, dar noi să fi făcut legătura prea târziu.

— Mă îndoiesc. După cum se poartă, nu le pasă de ele. Intimitatea „nu face parte dintre necesităţile rasei” lor, cum a zis Charlie. — Fata se înfiora. — Asta-i *cu adevărat* diferit!

O sonerie bâzâi şi Rod se răsuci automat spre; uşa cabinei, înainte de a-şi da seama că sunetul venise dinspre intercom. O payeana traversă cu precauţie cabină şi deschise uşa. Hardy intră.

— Totu-i în regulă? întrebă el alarmat.

— Ar fi trebuit să ne avertizaţi în privinţa asta, spuse Jock. — În tonul ei nu exista nici urmă de acuzaţie; fusese o simplă observaţie. — Saltul Eddie Nebunu’ îi afectează şi pe oameni în acelaşi fel?

— În ce fel? rosti Hardy inocent.

— Dezorientare... Ameţeală... Incapacitate de concentrare... Pierderea controlului asupra muşchilor... Greaţă... Dorinţă de moarte...

Hardy păru surprins şi Rod se gândi că probabil era cu adevărat derutat. Capelanul n-ar fi urmărit payenii prin intercom fără să le-o fi spus, deşi cel puţin şase perechi de ochi omeneşti fixau display-urile în fiecare cart.

— Da, răspunse el, există un efect asupra oamenilor, dar nu de dimensiunile pe care le-ai menţionat. Saltul provoacă dezorientare şi o incapacitate generală de concentrare, însă efectul este de foarte scurtă durată. Nu ştiam în ce fel vă va

afecta, iar în istoria noastră s-au consemnat prea puţine cazuri de efecte ireversibile şi toate au fost de natură… ă-ă-ă… psihologică.

— Înţeleg, aprobă Charlie. Domnule Hardy, ne cerem scuze, dar încă nu ne simţim în stare de conversaţie. Poate peste câteva ore. Oricum, data viitoare îţi vom urma sfatul şi, când veţi porni generatorul Eddie Nebunu', vom fi în cuşete, fixaţi cu centurile de siguranţă şi dormind.

— Mă retrag atunci, zise Hardy. Am putea… doriţi ceva anume? Ambasadorul se simte bine?

— Destul de bine. Mulţumim pentru grijă.

Hardy ieşi şi payenele reveniră la cuşetele lor. Fluierară şi clicăiră.

— Asta-i cam tot, comentă Rod. Mă pot gândi la o mulţime de lucruri mai interesante de făcut decât să-i privesc pe payeni pălăvrăgind într-o limbă pe care n-o înţeleg.

„Şi avem destul timp ca să-i studiem pe payeni”, gândi Sally. „în mod suprinzător, niciunul dintre noi n-are o sarcină precisă acum… şi am rămas numai între patru ochi.”

— Sunt de aceeaşi părere, murmură ea cu sfială.

* * *

În ciuda kilometrilor cubi de flăcări galben-roşietice care îi înconjurau, echipajul lui *Lenin* era mulţumit. Kutuzov îşi atenuă vigilenţa şi, pentru prima dată după distrugerea lui *MacArthur,* reveni la carturile normale. Deşi nava se găsea în adâncurile unui stele, avea suficient combustibil şi orice problemă cu care s-ar fi putut confrunta figura în Manual. Rutinele Marinei o puteau soluţiona. Până şi savanţii uitaseră de dezamăgirea de a fi părăsit sistemul alien fără să fi căpătat răspuns la toate întrebările – important era că se îndreptau spre casă!

Singura femeie pe o rază de zece parseci ar fi reprezentat oricum un subiect de speculaţii. Destule conflicte ar fi putut începe pornind de la una dintre cele două întrebări: *Ce şanse am eu/tu cu ea?* Şi *Este neglijată?* Însă Sally îşi făcuse clară opţiunea; în felul acela, viaţa devenise mai simplă pentru cei care îşi făceau griji în privinţa respectivelor probleme şi pentru cei a căror îndatorire era să stopeze disputele fizice de la bordul

navei.

În prima seară de după Salt, Kutuzov oferi o cină festivă. Era cât se putea de oficială şi majoritatea invitaţilor nu se distrară prea grozav; la masa amiralului, conversaţia se mărgini la chestiuni profesionale. Cu toate acestea, el se retrase devreme şi după aceea petrecerea se dezlănţui.

Rod şi Sally rămaseră timp de trei ore. Toţi doreau să discute despre payeni şi Rod fu surprins să constate că putea vorbi despre ei aproape fără să simtă durerea surdă pe care o încercase anterior ori de câte ori se gândise la alieni. Entuziasmul lui Sally era în sine copleşitor – şi, în plus, ea părea să se intereseze la fel de mult de persoana *lui,* ca şi de alieni. Pierduse aproape câteva ore adaptând uniforma lui Mihailov, aşa încât să-i vină mai bine tânărului.

După ce părăsiră petrecerea, nu mai pomeniră nici de payeni şi nici de Pay pe durata orelor cât rămaseră împreună, înainte de a se retrage fiecare în cabina sa.

Nava îşi continua traseul. În cele din urmă, galbenul de dincolo de Câmp se preschimbă în portocaliu, apoi în cărămiziu şi senzorii lui *Lenin* anunţară că temperatura Câmpului o depăşea pe cea a fotosferei înconjurătoare. Civilii şi militarii urmăreau ecranele cu sufletul la gură, iar când stelele reapărură pe un fundal roşu-negru, sărbătoriră evenimentul închinând câte un pahar. Până şi amiralul participă la festivitate, îngăduindu-şi un surâs larg.

La puţin timp după aceea, transmisioniştii stabiliră contact cu o navă-cisternă care-i aştepta. Era însoţită de un minişlep pentru mesaje, ultrarapid, cu un echipaj în perfectă condiţie fizică. Kutuzov îşi dictă raportul şi-l expedie cu doi sublocotenenţi, iar şlepul goni cu acceleraţie de 3 g spre punctul Alderson, de unde avea să efectueze Saltul spre Noua Caledonie, ducând mesajul despre primul contact al omenirii cu o civilizaţie alienă.

Nava-cisternă avea la bord mesaje personale şi veşti acumulate vreme de aproape un an. În Sector avuseseră loc alte revolte. O fostă colonie se aliase cu un sistem rebel înarmat şi sfidaseră Imperiul. Noul Chicago era ocupată de armată şi, cu toate că economia fusese repusă în stare de funcţiune, majoritatea populaţiei detesta autoritatea imperială. Inflaţia

coroanei era ţinută sub control. Maiestatea Sa imperială dăduse naştere unui băiat, Alexander, şi prinţul Lysander nu mai rămăsese singura speranţă a actualei dinastii. Ştirea cu pricina declanşă la bordul lui *Lenin* altă sărbătoare, care se extinse în aşa măsură încât Mihailov fu nevoit să apeleze la echipajul lui *MacArthur* pentru a-şi asigura personalul de cart.

Şlepul reveni cu alte mesaje, transmise prin maser, chiar înainte ca micuţa navă-curier să fi efectuat joncţiunea. Capitala Sectorului era în culmea entuziasmului, iar viceregele plănuia o recepţie de gală pentru ambasadorii payeni. Ministrul de Război, Armstrong, expediase un laconic „felicitări!” şi o mie de întrebări.

Exista, de asemenea, un mesaj pentru Rod Blaine. Tânărul aflǎ de el, când un puşcaş îl chemă în cabina lui Kutuzov.

— Asta-i, îi spuse el lui Sally. Sunt arestat, până ce voi fi trimis în faţa Curţii Marţiale.

— Termină cu prostiile! surâse ea, încercând să-l încurajeze. Te aştept aici.

— Dacă voi mai fi lăsat să revin în cabina mea... — Se întoarse către puşcaş: – Dă-i drumul, Ivanov!

Când pătrunse în cabina lui Kutuzov, încercă de-a dreptul un şoc. Rod se aşteptase la o odaie goală, funcţională şi rece; în loc de aşa ceva, zărea o varietate ameţitoare de culori, carpete orientale, tapiserii, inevitabila icoană şi portretul împăratului - dar nu numai atât. Pe un raft, deasupra biroului lui Kutuzov, existau chiar şi volume legate în piele. Amiralul îi indică un scaun din tec spartan.

— Bei un ceai? Îl întrebă.

— Ă-ă-ă... mulţumesc.

— Două pahare de ceai, Keemun.

Stewardul umplu două cupe de cristal dintr-un termos de argint având formă unui străvechi samovar rusesc.

— Poţi pleca acum. Căpitane Blaine, am primit ordine referitoare la dumneata.

— Da, amirale, încuviinţă Rod, gândindu-se că l-ar fi putut lăsa măcar să-şi fi savurat ceaiul.

— Vei părăsi *Lenin.* Imediat după acostarea şlepului, te vei îmbarca în el, pentru a reveni pe Noua Caledonie cu acceleraţia maximă aprobată de medicul navei.

— Am înţeles... Sunt chiar *atât* de nerăbdători să mă târască în faţa Curţii Marţiale?

Kutuzov păru derutat.

— Curtea Marţială? Nu cred, căpitane. Bineînţeles, va exista o anchetă oficială – acesta este regulamentul. M-ar surprinde însă dacă ancheta te-ar acuza de ceva.

Se întoarse către biroul său împodobit cu sculpturi complicate. Pe tăblia lustruită se afla o casetă-mesaj.

— Aceasta este pentru dumneata. Este etichetată „personal şi urgent” şi, neîndoios, îţi va explica mai multe.

Rod luă caseta şi o examina curios.

— Desigur, urmă amiralul, este cifrată în codul căpitanului lui *Lenin,* dar te va asista secretarul meu.

— Mulţumesc.

Kutuzov chemă prin intercom un locotenent, care introduse caseta în decodorul amiralului. Aproape instantaneu, aparatul începu să imprime o bandă de hârtie.

— Alte probleme, amirale? întrebă locotenentul.

— Da, vino cu mine. Căpitane, te las să-ţi citeşti mesajul.

Cei doi ruşi ieşiră, în vreme ce decodorul continuă să zumzăie, derulând panglica de hârtie.

Rod o trase spre sine şi începu să citească, tot mai uluit.

* * *

O reciti în drum spre cabina sa. Când intră, Sally sări în picioare.

— Doamne, exclamă ea, nu te-am mai văzut niciodată cu expresia asta!

— Am primit o scrisoare...

— Ah... veşti de acasă?

— Să zicem.

Fata zâmbi, totuşi chipul îi rămase întrebător.

— S-a întâmplat ceva cu ai tăi?

Rod era extrem de agitat şi surescitat, dar în acelaşi timp prea vioi ca să fi fost vorba despre veşti proaste. Ce era atunci? Părea că ar fi primit o misiune, ceva ce ar fi dorit să facă, dar de care, în acelaşi timp, se temea...

— Ai mei sunt toţi sănătoşi. La fel şi ai tăi – o să afli în curând

ştiri de la ei. Senatorul Fowler se află pe Noua Scoţie.

— Unchiul Ben este aici? îl privi ea neîncrezător. De ce?

— Spune că era îngrijorat în privinţa ta. Dacă nimeni nu se ocupă de tine, poate că el...

Sally îi scoase limba şi se întinse către panglica de hârtie. Rod se feri agil, în ciuda acceleraţiei de 1,5 g.

— Gata, gata, chicoti el. Împăratul l-a trimis în calitate de reprezentant personal, ca să prezideze Comisia imperială care va negocia cu payenii. — Făcu o pauză, apoi adăugă: – Amândoi facem parte din Comisia respectivă.

Fata îl privi inexpresiv. Treptat, înţelegerea îi apăru în ochi. Numirea respectivă însemna o recunoaştere profesională mai presus de orice îşi imaginase.

— Felicitări, râse Rod. — Îi prinse încheietura unei mâini cu ambele braţe şi o ţinu la depărtare. — De asemenea, lordul preşedinte al Comisiei imperiale mă întreabă când avem de gând să ne căsătorim. Mi se pare o întrebare la locul ei.

— Dar... eu... Rod... noi...

— Dumnezeule, surâse tânărul, în sfârşit te-am lăsat fără cuvinte! Este prima dată când *nu* vorbeşti.

Profită de ocazie ca s-o sărute. Apoi încă o dată. Al doilea sărut fu mult mai lung.

— Cred c-ar fi mai bine să citesc şi eu scrisoarea aceea, zise Sally când îi dădu drumul. Dacă n-ai nimic împotrivă...

— N-ai răspuns la întrebarea unchiului tău şi, până n-o faci, nu-ţi dau scrisoarea.

— Întrebarea *lui*! se încruntă fata. Rod Blaine, dac-o să mă mărit cu cineva – *dacă,* reţine asta –, individul respectiv trebuie să mă ceară de soţie!

— Perfect. Lady Sandra Liddell Leonovna Bright Fowler, vrei să te măriţi cu mine?

Tonul de glumă îi dispăruse din glas şi, cu toate că încercase să-şi păstreze zâmbetul, nu reuşise. Arăta ca un puşti de patru ani care se apropia pentru prima dată de Moş Crăciun.

— Când ne întoarcem pe Noua Scoţie...

— Da, bineînţeles că vreau să mă mărit cu tine... Noua Scoţie?! Rod, tatăl tău, va dori să ne căsătorim la Curte! Toţi prietenii noştri sunt pe Sparta...

— Ei bine, iubita mea, cred că-i momentul să citeşti mesajul.

S-ar putea să n-ajungem prea repede pe Sparta. — Îi întinse panglica de hârtie şi se cocoţă pe braţul fotoliului în care stătea fata. — Este vorba despre partea asta, îi indică el.

„Primele reacţii de aici alternează între a te considera erou şi personaj negativ. Pierderea lui MacArthur n-a *fost privită cu încântare de Amiralitate. Cranston a explodat; Armstrong a declarat, citez: «Cum dracu' poate cineva să piardă un crucişător?»*

Raportul lui Kutuzov a fost în favoarea ta; el şi-a asumat întreaga responsabilitate pentru pierderea navei. A precizat că ar fi fost posibil ca unele subspecii superioare de payeni să fi putut curăţa MacArthur de creaturile cafenii, însă riscul compromiterii secretelor tehnologice imperiale era prea mare. Kutuzov nu este încă decis în privinţa potenţialei ameninţări din partea payenilor, dar sugerează Amiralităţii să pregătească o flotă masivă de război. Raportul lui Horvath susţine că payenii sunt prietenoşi şi nu va fi nevoie de nicio flotă, citez: «Payenii reprezintă cea mai mare oportunitate din istoria umanităţii.» Problema a căzut în grija mea."

— Şi în a noastră, comentă Rod. Citeşte mai departe.

„Prin ordin imperial, am fost numit lord-preşedinte al Comisiei imperiale extraordinare care va negocia cu alienii. Prin ordin direct al Maiestăţii Sale, lord Blaine – ăsta eşti tu, dar era cât pe-aici s-o încurci, pierzându-ţi nava, şi ar fi bine să nu se transforme într-un obicei – şi lady Sandra Bright fac de asemenea parte din Comisie. Comisia deţine împuterniciri totale ca să acţioneze în numele Maiestăţii Sale; membrii ei vor rămâne pe Noua Scoţie, până ce se va aviza aducerea ambasadorilor alieni pe Sparta.

Dacă se va conchide că alienii prezintă o ameninţare sau o potenţială ameninţare la adresa Imperiului, se va acţiona în cooperare cu viceregele Coalsack-ului, pentru a se lua măsurile imediate ce se impun. Sugestii?

Rod, în afară de cazul când payenii ăia sunt nişte simpli fermieri, deşi naveta lor m-a convins că nu-i vorba de aşa ceva, tu şi Sally veţi rămâne aici mult timp. Presupun că eşti cu capul pe umeri şi, ca atare, te-ai logodit cu Sally. Când faceţi nunta? Tatăl tău vă trimite binecuvântarea lui. Să-l împiedic pe marchiz să spere că la proxima întâlnire să fiţi deja căsătoriţi? Dacă crezi

că eu şi marchizul am aranjat totul, te aşteaptă alte surprize. Maiestatea Sa aprobă căsătoria imediată. Mama ta şi împărăteasa vă trimit binecuvântarea lor."

— Şi dacă aş fi zis „nu”? Se răţoi Sally. Este afirmaţia cea mai arogantă pe care am auzit-o vreodată!

— Dar n-ai spus „nu”, ci „da”.

Tânărul se aplecă şi o sărută; ea se feri, cu un gest ce-i trăda furia.

— La dracu’, pronunţă Sally încet, dar foarte limpede. La dracu’! „Maiestatea Sa aprobă”… să fie al naibii! Dacă te-aş fi refuzat, aş fi fost acuzată de înaltă trădare?

— Eu te-am întrebat primul, îi reaminti el, şi mi-ai răspuns. Primul!

— A fost o mişcare inteligentă din partea ta. Nu te mai bosumfla aşa, ca un băieţaş! Da, vreau să mă mărit cu tine, însă nu-mi place să mi se *poruncească* să fac un lucru pe care oricum doream să-l fac.

Rod o studie câteva clipe în tăcere, apoi rosti:

— Tu eşti de mult ieşită de sub autoritate, în vreme ce eu n-am fost niciodată.

— Poftim?!

— Mă refer la îndatoririle implicate de titlurile nobiliare. Tu ai plecat să studiezi societăţile primitive – a fost opţiunea ta. Eu m-am dus la academia militară, ca să învăţ cariera armelor. Apoi, ai fost închisă în lagăr, totuşi nici în iadul acela n-ai fost supusă unei autorităţi pe care s-o poţi *respecta.*

Îşi alegea cuvintele cu mare grijă, deoarece Sally se învăpăiase deja de mânie.

— A urmat apoi *MacArthur,* da? Acolo ai fost musafir şi ar fi trebuit să te supui autorităţii mele. În realitate…

— *De acord,* am rămas clandestin la bord când am capturat naveta Eddie Nebunu’. Cunoşti motivul.

— Cum să nu! După aceea, a urmat Noua Scoţie, unde practic ai fost persoana cu rangul cel mai însemnat de pe planetă. Ţi-a făcut plăcere, aşa-i? Cei câţiva cu funcţii de conducere nu erau interesaţi să te silească să faci ceva anume. Mai departe, ai ajuns pe Pay-alfa, unde ai făcut exact ceea ce ţi-ai dorit toată viaţa. De multă vreme, ai uitat ce-nseamnă autoritatea, iar acum ţi se pune din nou frâul.

— Mai degrabă jugul!

Rod privi panglica de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Arogant, sigur că da. M-a iritat şi pe mine, dar nu în aceeaşi măsură în care te-a afectat pe tine. Eu mă supun ordinelor de multă vreme... practic, de o viaţă întreagă.

— Totuşi, cred c-a fost prima dată când ţi s-a ordonat să te însori cu cineva.

— Aşa-i. Pe de altă parte, amândoi ne aşteptam la aşa ceva, nu? Politic privind lucrurile, din punctul de vedere al Imperiului, căsătoria noastră este o alianţă prea bună ca să fie ignorată. Deţinem privilegii, proprietăţi, titluri de nobleţe, iar acum soseşte nota de plată. Norocul nostru este că ne iubim, deoarece i-o datorăm lui...

— Cui? Se încruntă fata.

Fără să vrea, Rod zâmbi larg. Ideea era irezistibil de amuzantă.

— Lui Kevin Renner. Imperiul există pentru ca să-i uşureze lui Renner activitatea turistică. Îi datorăm asta lui Renner, suntem plătiţi bine pentru privilegiul respectiv şi el trebuie recompensat ca atare.

Sally era stupefiată.

— Gândeşte cu adevărat în felul ăsta? Dumnezeule, ai dreptate! El m-a adus în cabina ta!

— Ce? Ce a făcut?!

— Fantastic! chicoti fata. Ar trebui să-l întrebăm şi să vedem cum reacţionează. Acum, însă, lasă-mă să termin de citit.

„Sunt împuternicit să-i numesc pe ceilalţi membri ai Comisiei. Mă aştept la ajutorul tău; pe o rază de cincizeci de parseci, toţi ar vrea să facă parte din ea. Îi înţeleg, ţinând seama de puterile pe care ni le conferă Maiestatea Sa. Prima ta sarcină este să mă ajuţi să alcătuiesc Comisia. A doua va fi să cataloghezi datele şi să întocmeşti lista experţilor pe care-i vom audia.

Amiralul Kutuzov a primit ordinul să te ajute să te îmbarci în şlepul de mesaje, pentru a reveni cu viteză maximă pe Noua Scoţie, la-o şi pe Sally, dacă apreciezi că-i necesar şi dacă primeşte aprobarea medicului. Amiralul va prelua responsabilitatea lui Horace Bury. Dă-i drumul! Sărut-o pe Sally din partea mea. Salutări! Benjamin Bright Fowler, senator (lord-preşedinte al Comisiei imperiale extraordinare, în numele

Maiestăţii Sale Leonidas al IX-lea). Sfârşitul mesajului."

— Vin şi eu pe şlep? întrebă Sally.

— Rămâne la latitudinea ta. Ai condiţia fizică necesară. Vrei să vii?

— Da – sunt o mulţime de lucruri de pus la punct înainte de sosirea payenilor... Dumnezeule, avem şi grija lor, şi grija nunţii! Rod, îţi dai seama ce eveniment important va fi pentru o capitală de provincie o căsătorie între Curtea Crucis şi clanul Fowler? O să am nevoie de cel puţin trei asistente – unchiul Ben nu-mi va fi de niciun folos –, trebuie s-aranjăm recepţia pentru payeni şi... Bine, asta-i! Unde rămăseserăm?

15. SPRE CASĂ

Kutuzov şi Mihailov se implicară direct în pregătirea petrecerii de adio, prilejuită de plecarea lui Rod şi Sally. Bucătarii lui *Lenin* munciră o zi întreagă pentru a oferi un bachet tradiţional pe Sf. Ekaterina – zeci de bucate, supe, foitaje, pui la rotisor, sărmăluţe în foi de viţă luate din serele hidroponice, chebap – un torent interminabil de feluri, între care se deşertau păhărele minuscule de votcă. Era practic imposibil să discuţi în timpul banchetului, fiindcă îndată ce se termina un fel de mâncare, stewarzii lui *MacArthur* aduceau altul la masă; în răgazurile acordate pentru a le îngădui mesenilor să-şi tragă răsuflarea, puşcaşii de pe *Lenin* executau dansuri aduse din stepele ruseşti în dealurile de pe Sf. Ekaterina şi păstrate cu sfinţenie, vreme de nouă sute de ani, de fanatici precum Kutuzov.

Finalmente, orchestra dispăru şi stewarzii curăţară masa, lăsând numai ceai şi votcă. Cel mai tânăr dintre sublocotenenţii lui *Lenin* toastă în cinstea împăratului, apoi Mihailov toasta pentru ţareviciul Alexander, în vreme ce Kutuzov radia de mulţumire.

— Organizează spectacole excelente, atunci când nu-i mort de frică, şopti Renner spre Cargill. Nu crezusem vreodată c-o să spun aşa ceva… Fii atent! Ţarul însuşi o să toasteze. Cine-a mai rămas?

Amiralul se sculă şi-şi ridică paharul.

— Îmi voi amâna câteva clipe toastul, rosti el gutural. (Era posibil ca nenumăratele pahare de votcă să-l fi afectat, însă nimeni nu putea băga mâna în foc.) Căpitane Blaine, data viitoare când ne vom întâlni, rolurile noastre vor fi inversate. Atunci *dumneata* va trebui să-mi spui cum să mă comport cu payenii. Nu te invidiez pentru ce te aşteaptă.

— De ce se strâmbă Horvath? șopti Cargill. Parcă i-a băgat cineva o broască în pat.

— Oare nu-i posibil să-şi dorească un loc în faimoasa Comisie? făcu Sinclair.

— Fac prinsoare c-asta-i, interveni Renner. Să fiu sincer, mi-ar plăcea şi mie un loc acolo…

— Nu eşti singurul, chicoti Cargill. Acum, tăceţi, s-ascultăm!

— Ar trebui să-l felicităm pe lordul Blaine pentru mai multe lucruri, spunea Kutuzov, şi de aceea îmi amân toastul. Înainte, însă, domnul capelan are de făcut un anunţ.

Hardy se sculă, surâzând larg şi fericit.

— Lady Sandra, începu el, mi-a făcut onoarea de a-mi permite să anunţ oficial logodna dânsei cu lordul Blaine. I-am felicitat deja pe cei doi şi acum doresc s-o fac în mod public.

Comesenii începură să vorbească toţi o dată, însă amiralul îi opri cu un gest energic.

— Închin, rosti el, în cinstea viitoarei marchize de Crucis!

Sally se îmbujoră, în vreme ce toţi se ridicară cu paharele în mâini. „Ei bine”, se gândi ea, „acum a devenit oficial. Nu mai am cum da înapoi – nu că aş dori-o, dar este de-a dreptul *inevitabil”*

— De asemenea, urmă Kutuzov, închin în cinstea celor doi membri ai Comisiei imperiale! — Toţi băură din nou. — Să aibă viaţă îndelungată şi copii mulţi! Să ne apere Imperiul, când vor negocia cu payenii!

— Vă mulţumim, răspunse Rod. Ne vom strădui s-o facem şi ţin să vă spun că mă simt cel mai fericit om de pe lume.

— Lady ne va spune şi ea ceva? insistă Kutuzov. Fata se sculă, dar îşi simţea mintea golită.

— Vă mulţumesc tuturor, izbuti să murmure, apoi se aşeză.

— Iar ai rămas fără cuvinte? insinuă răutăcios Rod. Şi cu atâţia oameni în jur – ce ocazie am pierdut!

După aceea, formalităţile dispărură. Toţi se strânseră în jurul lor.

— Toată fericirea de pe lume, le ură Cargill, strângând viguros mâna lui Rod. Din toată inima, căpitane! Imperiul nu putea face o alegere mai bună pentru comisie.

— Sper să nu vă căsătoriţi înainte de a sosi şi noi, le atrase atenţia Sinclair. N-ar fi cinstit să vă căsătoriţi pe planeta mea şi eu să lipsesc.

— Deocamdată, nu ştim când va fi nunta, recunoscu Sally, dar în niciun caz înainte de sosirea lui *Lenin.* Vrem să vă invităm pe toţi!

„Şi pe payeni”, adăugă în gând. „Mă-ntreb ce părere au ei?”

Petrecerea se destramă într-o mulţime de grupuleţe, având-u-i în mijloc pe Rod şi Sally. Masa fu coborâtă în punte, pentru mai mult spaţiu, iar stewarzii începură să circule cu tăvi de ceai şi

cafea.

— Permiteţi-mi să vă felicit, se apropie Bury de ei, şi sper că nu veţi considera cadoul de nuntă drept o încercare de mituire.

— De ce am face-o? întrebă Sally inocent. Îţi mulţumim, domnule Bury.

Dacă prima ei remarcă fusese ambiguă, surâsul ce-i urmă fu îndeajuns de cald ca să alunge orice suspiciuni. Fetei nu-i păsa de reputaţia lui Bury; comerciantul fusese extrem de amabil întotdeauna şi-i părea rău că nu-şi putea învinge fobia legată de payeni.

Într-un târziu, Rod reuşi să scape din centrul atenţiei şi porni în căutarea lui Horvath. Îl descoperi într-un colţ al salonului.

— Domnule ministru, începu el curtenitor, m-ai evitat toată seara. Există vreun motiv anume?

Horvath încercă să surâdă, apoi îşi dădu seama că fusese mai degrabă un rictus. Sprâncenele i se uniră pentru o clipă, apoi se relaxară. Evident, ajunsese la o hotărâre.

— Este inutil să fiu altfel decât onest. Blaine, eu unul n-am dorit să participi la această expediţie. Cunoşti motivele... Perfect, omul dumitale, Renner, m-a convins că n-ai fi putut proceda altfel în cazul navetei. Am avut unele discuţii contradictorii, totuşi în general trebuie să recunosc că ai fost un bun comandant. Cu funcţia şi experienţa dumitale, era inevitabil să nu primeşti un loc în Comisie.

— Nu mă aşteptasem la aşa ceva, însă, privind retrospectiv şi din punctul de vedere al Spartei, bănuiesc că ai dreptate. De aceea eşti supărat pe mine?

— Nu. După cum am spus, era inevitabil şi nu mă las afectat de legile naturale. Mă aşteptasem, totuşi, să fiu numit în Comisia aceea. Am fost şeful expediţiei ştiinţifice şi a trebuit să mă lupt pentru fiecare crâmpei de informaţie. Dacă s-au acordat două locuri pentru membrii expediţiei, eu meritam unul dintre ele.

— Iar Sally nu, adăugă rece Rod.

— Lady Sally a fost extrem de utilă, este o persoană încântătoare şi inteligentă, şi, desigur, îţi vine greu să rămâi obiectiv în privinţa ei. Totuşi, cinstit vorbind, crezi că poţi pune egal între competenţele noastre?

Încruntătura lui Rod dispăru. Surâse larg şi aproape că râse.

Gelozia profesională a lui Horvath nu era nici comică, nici patetică, ci doar inevitabilă; la fel de inevitabilă ca şi credinţa sa că faptul că nu fusese numit în Comisie îi punea sub semnul îndoielii competenţa ştiinţifică.

— Relaxează-te, domnule ministru. Nici eu şi nici Sally nu facem parte din Comisie ca urmare a capacităţilor noastre ştiinţifice. Împăratul nu este preocupat de competenţă, ci de interes. (Fusese cât pe aici să spună „loialitate”, dar n-ar fi făcut deloc bine.) Dintr-un punct de vedere, faptul că dumneata n-ai fost numit imediat – Rod accentua asupra cuvântului – este un compliment.

— Pardon? se înălţară sprâncenele lui Horvath.

— Eşti om de ştiinţă, domnule ministru. Întreaga dumitale educaţie, ba chiar întreaga filosofie a vieţii este obiectivitatea, aşa-i?

— Mai mult sau mai puţin. Deşi, de când am părăsit laboratorul...

— Ai fost nevoit să te lupţi pentru finanţări. Te-ai implicat în politică numai pentru a-ţi ajuta colegii să facă acele lucruri pe care le-ai fi făcut personal, dacă ai fi fost eliberat de sarcinile administrative.

— Ei bine... da. Mulţumesc! Puţini reuşesc să înţeleagă asta.

— Ca urmare, ai fi abordat payenii în acelaşi fel. Cu obiectivitate. Nepolitic. Este însă posibil că nu aceasta să fie calea optimă pentru Imperiu. Nu înseamnă că n-ai fi loial, dar Maiestatea Să *ştie* că Sally şi cu mine punem soarta Imperiului pe primul loc. Noi am fost îndoctrinaţi aşa din clipa în care ne-am născut. Nici măcar nu putem pretinde obiectivitate ştiinţifică, acolo unde sunt în joc interesele imperiale.

„Iar dacă nici asta nu-l domoleşte, să-l ia naiba!”

Horvath nu fu prea fericit şi, evident, n-avea să renunţe să caute să obţină un loc în Comisie, totuşi zâmbi şi-i ură „casă de piatră” lui Rod. Tânărul se scuză şi reveni la Sally cu o senzaţie de reuşită.

— Nu putem nici măcar să ne luăm rămas bun de la payeni? îl imploră ea. Rod, nu-l poţi convinge?

Rod privi neajutorat spre amiral.

— Lady, vorbi apăsat Kutuzov, nu doresc să te dezamăgesc. Când vor sosi pe Noua Scoţie, payenii vor fi în grija dumitale, nu

în a mea şi atunci îmi vei spune cum trebuie să mă port. Până atunci, ei constituie responsabilitatea mea şi nu intenţionez să modific politica stabilită înainte de venirea lor la bord. Domnul capelan le poate transmite orice mesaj doreşti.

Fata se întrebă cum ar fi reacţionat Kutuzov dacă ea sau Rod i-ar fi ordonat să-i lase să-i vadă, beneficiind de calitatea de membri ai Comisiei. S-ar fi putut declanşa însă un scandal şi Rod părea să-l considere pe amiral un individ destul de util. Dacă l-ar fi pus într-o situaţie penibilă în faţa propriului său echipaj, n-ar mai fi putut lucra niciodată împreună. În plus, era posibil ca Rod nici să nu *intenţioneze* să-i dea ordine lui Kutuzov, chiar dacă Sally l-ar fi rugat. Mai bine să nu forţeze lucrurile...

— Payenii aceştia nu sunt nişte prieteni speciali, îi reaminti Hardy fetei. Ei au avut foarte puţine contacte cu oameni pe care eu însumi de-abia îi cunosc. Sunt sigur că situaţia se va modifica până vom ajunge pe Noua Scoţie. — Zâmbind, schimbă subiectul. — Sper că-ţi vei respecta promisiunea şi nu te vei mărita înainte de sosirea lui *Lenin.*

— Ba chiar insist ca să ne cununi dumneata, zise repede Sally. Vrând-nevrând, *trebuie* să te aşteptăm!

— Mulţumesc.

Hardy ar fi dorit să mai adauge ceva, dar Kelley traversă cu pas energic salonul şi salută.

— Căpitane, ţi-am trimis bagajul în *Hermes.* La fel am procedat cu bagajul lui lady Sally, deoarece ordinele spuneau „cât mai repede”.

— Eşti conştiinţa mea, râse tânărul. Are dreptate, Sally, ar fi bine să-i dăm drumul. — Gemu şi adăugă: — O să fie cam greu la 3 g după cina *asta.*

— Trebuie să plec şi eu, anunţă Kutuzov. Am de expediat mesaje prin *Hermes.* — Surâse cu stângăcie. — La revedere, lady. La revedere, căpitane. Mult noroc! Ai fost un ofiţer bun.

— Mulţumesc, amirale. — Privind în jur, Rod îl zări pe Bury în cealaltă parte a salonului. — Kelley, amiralul preia sarcina de a veghea asupra domnului Bury...

— Cu permisiunea dumitale, zise Kutuzov, îl voi menţine pe Kelley ca şef al puşcaşilor.

— Sigur că da, amirale. Kelley, fii atent când ajungeţi la Noua Scoţie. S-ar putea, sau nu, să încerce să evadeze. Habar n-am

ce-l aşteaptă când va ajunge acolo, însă ordinele sunt suficient de clare - să-l ţinem în custodie. Poate încerca să mituiască pe unul dintre oamenii tăi...

— Ar fi mai bine să n-o facă, mârâi puşcaşul.

— Este bine să ştii. Ei bine, la revedere, Kelley. Ai grijă ca Nabil să nu-ţi împlânte vreun cuţit pe la spate. Vreau să ne revedem pe Noua Scoţie.

— Am înţeles, căpitane, şi ai grijă de dumitale. Marchizul mă va ucide dacă păţeşti ceva. Aşa mi-a spus înainte de plecarea de la Curtea Crucis.

Kutuzov îşi drese sonor glasul.

— Musafirii noştri trebuie să plece imediat, anunţă el. Însoţiţi de ultimele noastre felicitări...

Rod şi Sally părăsiră salonul acompaniaţi de un cor de strigăte, majoritatea exagerat de sonore. Existau toate şansele că petrecerea să mai dureze destul.

Şlepul *Hermes* era o navă micuţă, cu spaţiul locuibil puţin mai mare decât cuterul lui *MacArthur,* deşi pe ansamblu îl depăşea pe acela în dimensiuni. Înapoia sistemelor de întreţinere a vieţii se aflau motoarele şi rezervoarele, şi doar pasarele înguste de acces. Cei doi tineri de-abia ajunseră la bord, că şlepul porni.

Nu era mare lucru de făcut în spaţiul redus, şi oricum acceleraţia făcea imposibilă orice activitate fizică. Medicul navei îşi examină pasagerii la intervale de opt ore, ca să se asigure că rezistau la 3 g*,* şi aprobă solicitarea lui Rod de a ajunge mai repede, accelerând până la 3,5 g*.* La greutatea pe care o aveau, era preferabil să doarmă cât mai mult şi să-şi limiteze activitatea mentală la conversaţii.

Ochiul lui Murcheson se profila enorm înapoia lor, când ajunseră la punctul Alderson. Peste o clipă, fu doar o stea colorată în roşu-strălucitor pe fundalul lui Coalsack, ce avea în ea un grăunte galben.

16. CIVILI

În clipa când ajunseră pe orbita Noii Scoţii, fură imediat transferaţi într-un vehicul de asolizare; Sally de-abia avusese timp să-şi ia rămas bun de la echipajul şlepului, apoi, imediat, fusese prinsă în centurile de siguranţă.

— *Vizitatorii sunt rugaţi să se îndepărteze de vehicul! Pasagerii să se asigure pentru pătrunderea în atmosferă!*

Se auziră bufnetele ecluzelor pneumatice.

— Gata, lord Blaine? întrebă pilotul.

— Da.

Jeturile de reacţie se declanşară. Nu fu deloc o pătrundere lină; pilotul se grăbea. Picară vijelios până deasupra tancurilor şi gheizerelor Noii Scoţii. Când ajunseră în dreptul oraşului, viteza le era prea mare şi pilotul trebui să descrie două cercuri; după aceea, se apropie lent, pluti în văzduh şi coborî lin pe terasa clădirii Amiralităţii.

— Uite-l pe unchiul Ben! strigă Sally şi se repezi în braţele acestuia. Benjamin Bright Fowler avea optzeci de ani standard; după terapia de regenerare, oamenii ar fi bănuit că avea cincizeci de ani şi că ajunsese la apogeul capacităţilor mentale. Ar fi avut perfectă dreptate în a doua privinţă.

Înalt de 174 centimetri, avea greutatea de nouăzeci de kilograme: un bărbat masiv, scund, aproape pleşuv, cu franjuri de păr grizonat înconjurându-i ţeasta lucitoare. Purta pălărie doar când era foarte frig, dar şi-o uita şi atunci.

Era îmbrăcat oarecum straniu, cu pantaloni largi şi cizme din piele moale, impecabil lustruite. O haină din păr de cămilă lungă până la genunchi şi foarte uzată îi acoperea partea superioară a corpului. Hainele îi erau foarte scumpe şi niciodată îngrijite. Ochii lui visători aveau tendinţa să lăcrimeze şi aspectul său general neîngrijit nu era impunător; nu o dată, adversarii lui politici făcuseră greşeala de a-i judeca abilitatea pe baza înfăţişării. Uneori, la o ocazie specială, îşi lăsa valetul să-i aleagă hainele şi să-l îmbrace corespunzător; astfel, cel puţin pentru câteva ore, arăta pe măsura rangului său – la urma urmelor, era unul dintre cei mai puternici oameni din Imperiu. De obicei, însă, îmbrăca primele lucruri pe care le găsea în garderobă şi, deoarece nu-i lăsa pe valeţi să arunce ceva ce-i plăcuse

vreodată, purta frecvent haine vechi.

O cuprinse pe Sally într-o strânsoare ca de urs, iar ea îl sărută pe frunte. Fata era mai înaltă decât unchiul ei şi fu ispitită să-l sărute pe creştetul capului, dar se abţinu în ultima clipă. Benjamin Fowler îşi neglija aspectul exterior şi nu se enerva dacă cineva i-l menţiona, dar avea o sensibilitate aparte vizavi de calviţia sa. De asemenea, refuza cu hotărâre orice intervenţie a cosmeticienilor medicali în această privinţă.

— Unchiule, cât mă bucur să te văd! — Sally izbuti să se desprindă înainte de a-i fi zdrobită vreo coastă, apoi continuă pe un ton care simula furia: – Mi-ai reorganizat întreaga viaţă! Ai *ştiut* că din cauza radiogramei ăleia Rod mă va cere de soţie?

Senatorul Fowler păru derutat.

— Vrei să spui că n-o făcuse deja? — Se prefăcu că-l examinează în amănunt pe Rod. — Pare destul de normal... Probabil că-i vorba despre o afecţiune internă. Ce mai faci, Rod? Arăţi bine, băiete!

Prinse mâna tânărului şi i-o strânse dureros. Cu palma stângă, Fowler extrase minicompul de sub faldurile ponosite ale hainei.

— Îmi pare rău că trebuie să vă zoresc, copii, dar suntem în întârziere. Haideţi, haideţi...

Se întoarse pe călcâie şi se repezi spre ascensor, lăsându-i pe cei doi să-l urmeze neajutoraţi.

Coborâră douăsprezece niveluri, apoi Fowler îi conduse prin coridoare întortocheate. În faţa unei uşi, stăteau de pază câţiva puşcaşi.

— Intră, intră, nu-i poţi ţine pe amiralii şi căpitanii ăia să te-aştepte! Haide, Rod!

Puşcaşii salutară şi tânărul le răspunse automat. Intră zăpăcit într-o încăpere imensă, lambrisată în lemn întunecat, cu o uriaşă masă de marmură în centru. Cinci căpitani şi doi amirali stăteau în jurul ei. La un birou mai micuţ se afla un jurisconsult militar, alături de care se găseau grefieri şi un dispozitiv de înregistrare. De îndată ce Rod pătrunse în cameră, cineva anunţă:

— Comisia de anchetă îşi începe lucrările. Păşiţi înainte şi spuneti-vă numele.

— Poftim?

— Numele dumitale, căpitane! se răsti amiralul de la mijlocul mesei. — Rod nu-l recunoscu; de altfel, cunoştea doar jumătate

dintre ofiţerii aflaţi acolo. — Nu-ţi ştii numele?

— Ba da, domnule... Amirale, n-am ştiut că mă voi prezenta direct în faţa unei comisii de anchetă.

— Acum o ştii. *Te rog, spune-ţi numele!*

— Roderick Harold, lord Blaine, căpitan, Marina Spaţială Imperială, fost comandant al navei *MacArthur.*

— Mulţumesc.

Tirul întrebărilor începu imediat.

— Căpitane, când ai aflat prima dată că alienii cei mici erau capabili să folosească unelte şi să efectueze activităţi utile?

— Căpitane, te rog descrie procedurile de sterilizare la care ai recurs.

— Căpitane, după aprecierea dumitale, alienii din afara navei au ştiut vreodată că la bordul lui *MacArthur* existau confraţi de-ai lor în stare de libertate?

Tânărul le răspunse pe cât putu mai bine. Uneori, un ofiţer punea o întrebare, pentru ca altul să comenteze:

— Asta se găseşte în raport, ce naiba? N-ai parcurs benzile? Ancheta înainta cu viteză ameţitoare. Brusc... se termină.

— Căpitane, te poţi retrage pentru moment, îl anunţă amiralul care prezida comisia.

Sally şi senatorul Fowler îl aşteptau pe coridor. Alături de ei se afla o tânără în kilt scoţian, purtând o servietă diplomat.

— Domnişoara McPherson, secretara mea socială, o prezentă Sally.

— Încântată de cunoştinţă, lord Blaine. Lady Fowler, dacă nu mai...

— Sigur că da. Mulţumesc.

McPherson se îndepărtă, ţăcănind cu tocurile pe podeaua din marmură. Avea un mers interesant, privit din spate.

— Rod, zise Sally, ştii la câte recepţii *trebuie* să participăm?

— Recepţii! Dumnezeule, Sally, soarta mea se decide acolo, înăuntru, şi tu...

— Prostii! interveni senatorul. A fost decisă cu săptămâni în urmă, când Merrill, Cranston, Armstrong şi cu mine am ascultat raportul lui Kutuzov. Eu eram acolo, având în buzunar numirea Maiestăţii Sale, iar tu jeleai, fiindcă îţi pierduseşi nava! Noroc că amiralul tău este un om onest, băiete. Mare noroc!

Uşa se deschise.

— Căpitanul Blaine! strigă un grefier.

Tânărul intră şi se opri în faţa mesei. Amiralul luă o hârtie şi-şi drese glasul.

— Comisia specială de anchetă întrunită pentru a examina circumstanţele privind pierderea crucişătorului *MacArthur* al Maiestăţii Sale imperiale a decis în unanimitate următoarele: Unu – Comisia a constatat că nava a fost pierdută prin infestarea accidentală cu forme aliene de viaţă şi a fost distrusă în mod cuvenit, pentru a se evita contaminarea altor nave. Doi – Comisia îl achită pe comandantul lui *MacArthur,* căpitanul Roderick Blaine, de acuzaţia de neglijenţă în serviciu. Trei – Comisia le ordonă ofiţerilor supravieţuitori de pe *MacArthur* să întocmească un raport detaliat al procedurilor urmate, pentru ca asemenea pierderi să poată fi evitate în viitor. Patru – Comisia a luat la cunoştinţă că sterilizarea şi investigarea lui *MacArthur* a fost împiedicată de prezenţa la bord a unui mare număr de civili şi a echipamentelor lor, şi că ministrul Anthony Horvath, şeful expediţiei ştiinţifice, s-a opus sterilizării şi a insistat să se continue experimentele civile. Cinci -Comisia a luat la cunoştinţă că, în absenţa dificultăţilor amintite la punctul patru, căpitanul Blaine ar fi înregistrat mai mult succes în investigarea navei sale. Finalmente, comisia recomandă încetarea oricăror cercetări privind sancţionarea căpitanului Blaine. Concluziile sunt unanime şi activitatea comisiei încetează. Căpitane, eşti liber!

— Mulţumesc, amirale.

— Ai cam făcut-o de oaie, Blaine, ştii asta, nu?

— Da, amirale.

„Dumnezeule, de câte ori m-am gândit la cele întâmplate?”

— Pe de altă parte, mă-ndoiesc că altcineva din Marină s-ar fi putut descurca mai bine. Nava trebuie să fi fost un azil de nebuni, cu toţi civilii ăia la bord. Perfect – domnule senator, vă aparţine. Sunteţi aşteptaţi în camera 675.

— Mulţumesc, amirale!

Fowler îl împinse pe Rod afară din încăpere, pe coridor şi spre un ascensor a cărui uşă era ţinută deschisă pentru ei de către un gradat.

— Acum unde mergem? întrebă tânărul. Camera 675? Asta-i trecerea în rezervă!

— Bineînţeles, încuviinţă senatorul, trăgându-l în lift. Doar nu credeai că poţi rămâne în Marină şi, în acelaşi timp, să faci parte din Comisia imperială, nu? De aceea a trebuit să zorim ancheta privind distrugerea lui *MacArthur.* Până nu se audia cazul, nu puteai fi trecut în rezervă.

— Domnule senator...

— Ben, spune-mi Ben.

— Ben, eu *nu* vreau să plec din Marină! Asta-i cariera mea...

— S-a terminat! — Ascensorul se opri şi Fowler îl îmbrânci pe tânăr afară. — În cele din urmă, tot trebuia s-o faci. Familia este prea importantă. Nu se poate ca aristocraţii să neglijeze guvernarea, ca să alerge toată viaţa în navele alea. Ştiai că aveai să fii trecut în rezervă înainte de termen.

— Asta pentru că, după moartea fraţilor mei, nu aveam de ales. Dar nici aşa devreme! Nu pot să-mi iau un concediu fără plată?

— Termină cu tâmpeniile! Problema payenilor nu va fi soluţionată aşa de repede. Sparta se află prea departe ca să se ocupe direct. Am ajuns!

În biroul de trecere în rezervă, documentele fuseseră deja pregătite. Prin ordinul Maiestăţii Sale imperiale, Roderick Harold, lord Blaine, era avansat la gradul de contraamiral şi trecut în rezervă.

— Unde vă trimitem pensia, lord Blaine? Pentru funcţionarul de acolo, Rod era deja civil.

— Poftim?!

— Aveţi dreptul la pensie şi doresc să ştiu unde să v-o trimitem.

— N-o pot dona fondului mutual al Marinei?

— Ba da.

— Atunci aşa voi face.

Funcţionarul completă rapid actele necesare. Urmară alte câteva întrebări banale, după care i se întinse un stilou.

— Semnaţi aici, lord Blaine.

Rod simţi atingerea rece a stiloului şi ezită.

— Haide odată, îl zori Fowler, vă aşteaptă o duzină de întâlniri! Pe tine şi pe Sally. Haide, băiete, semnează!

— Da, Ben.

Era inutil să amâne; n-avea ce să mai comenteze. Dacă

împăratul însuşi îl numise în Comisia aceea blestemată... Iscăli rapid, apoi îşi aplică amprenta degetului mare.

* * *

O maşină îi purtă în viteză pe străduţele înguste ale Noii Scoţii. Traficul era intens, iar automobilul nu avea escortă sau însemne oficiale care să le deschidă drumul. Pentru Rod, o asemenea călătorie constituia o experienţă neobişnuită. De obicei, aparatele de zbor ale Marinei îl transportau de la o terasă la alta, iar ultima dată când fusese pe Noua Scoţie avusese propriul său gig, cu echipaj cu tot. Se duseseră vremurile acelea...

— Va trebui să-mi cumpăr o avionetă şi să-mi angajez un pilot, zise el. Membrii Comisiei pot beneficia de autorizaţii de zbor?

— Bineînţeles. Poţi beneficia de orice doreşti. Mai mult chiar, calitatea de membru al Comisiei îţi aduce titlul de baron – desigur, *tu* n-ai nevoie de el – şi ăsta-i altul dintre motivele pentru care suntem atât de populari în ultima vreme.

— De fapt, câţi membri va avea Comisia?

— Şi-n privinţa asta, decizia îmi aparţine. Nu dorim prea mulţi. — Maşina se clătină brusc, gata să lovească un pieton, şi Fowler îşi scoase din nou minicompul.

— N-am recuperat din întârziere. Avem stabilite câteva întâlniri la palat. Bineînţeles, vei locui acolo. Aripa servitorilor este ticsită, dar o să-i facem un loc omului tău – ai vreo dorinţă, sau să-ţi găsească secretarul meu pe cineva?

— Kelley este pe *Lenin* şi bănuiesc că va rămâne alături de mine. „Alt om capabil pierdut pentru Marină!”

— Kelley!? Ce mai face bătrânul escroc?

— Bine.

— Mă bucur s-o aud. Acum mi-am amintit că taică-tău mă rugase să te-ntreb de soarta lui. Ştii că-i de aceeaşi vârstă cu mine? Ţin minte că purta uniformă pe când taică-tău era locotenent, iar asta a fost cu *tare* mult timp în urmă.

— Unde-i Sally?

Fata dispăruse cât timp Rod stătuse în camera 675. El unul nu-i simţise lipsa atunci; cu documentele de trecere în rezervă

umflându-i buzunarul, n-avusese chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Să-şi cumpere toalete, mai mult ca sigur. Tu n-o să ai nevoie de aşa ceva. Unul dintre oamenii mei ţi-a luat măsurile din dosarul Marinei şi ţi-a adus două costume. Sunt la palat.

— Te mişti iute...

— Trebuie s-o fac. Trebuie s-ajungem la nişte răspunsuri, înainte ca *Lenin* să ajungă pe orbită. Între timp, studiază situaţia politică de aici. Toate se leagă între ele. ACI doreşte legături comerciale, şi cât mai repede posibil. Liga Umanităţii doreşte schimburi culturale. Armstrong vrea ca flota lui să ia măsuri în privinţa alienilor, dar se teme de ei. Asta trebuie aranjat înainte ca Merrill să poată continua tentativa de recucerire a lui Trans-Coalsack. Bursele sunt în agitaţie – cum ne va influenţa tehnologia payeana economia? Ce companii financiare se vor ruina? Cine se-mbogăţeşte? *Noi* trebuie să stabilim politica!

— Îhâm. (De-abia acum înţelegea totul.) Şi Sally? Şi restul Comisiei?

— Nu fi fraier. Tu şi cu mine *suntem* Comisia. Sally va face ce trebuie.

— Adică, ce vrei tu să facă. N-aş fi prea sigur în privinţa asta... e destul de independentă.

— Crezi că *eu* nu ştiu? Am trăit destui ani împreună. Ce dracu', şi tu eşti independent! Nu m-aştept să-ţi pot impune ceva.

„Până acum, n-aş zice că ai făcut treabă rea", se gândi Rod.

— Înţelegi cum stă treaba cu Comisia, da? Parlamentul este preocupat de prerogativele imperiale. Dacă există vreo prioritate reală, ea este apărarea împotriva alienilor. Dar dacă ei sunt paşnici şi toate celelalte, Parlamentul va dori să aibă un cuvânt de spus în tratatele comerciale, împăratul nu va lăsa problema payenilor în seama guvernului, până nu vom fi siguri cu ce ne confruntăm. Totuşi, el nu poate face toate astea de pe Sparta. Nu poate veni aici personal – asta ar ridica probleme în Capitală. Parlamentul nu l-ar putea împiedica să-l lase în locul său pe prinţul Lysander, dar băiatul este prea tânăr. Impas! Maiestatea Sa este una, dar agenţii cu autoritate imperială sunt cu totul altceva. La naiba, *eu* însumi n-aş dori să acord autoritate imperială decât membrilor familiei regale. Un individ,

o familie nu poate exercita prea multă putere personală, indiferent cât de mari i-ar fi puterile teoretice – dă-le însă agenţi împuterniciţi, şi problema se schimbă radical.

— Dar Merrill? Este Sectorul lui.

— Ce-i cu Merrill? Obiecţiile în privinţa lui sunt aceleaşi, ba chiar mai multe. Rolul viceregelui este destul de clar definit. Negocierile cu alienii nu sunt definite. Merrill n-ar intenţiona să-şi depăşească atribuţiile, încercând să-şi instaureze propriul său mini-Imperiu aici, totuşi istoria demonstrează cu limpezime un lucru – te poţi aştepta la orice. Prin urmare, este nevoie de o Comisie. Parlamentul nu va aproba atâta putere în mâna unui singur om, nici chiar dacă acela aş fi eu. M-ar numi preşedintele ei, deoarece am în spate voturile. Mi-ar accepta nepoata ca membră a Comisiei — frate-meu a fost mai popular decât mine, avem nevoie şi de o femeie, iar Sally tocmai s-a întors din lumea Pay. Perfect! Eu însă nu pot rămâne prea mult timp aici, Rod. Altcineva o să rămână – tu.

— Mi-am dat seama... De ce tocmai eu?

— Eşti născut pentru aşa ceva. Oricum, era necesar acordul tatălui tău pentru aprobarea Comisiei. Marchizul este destul de popular în clipa de faţă. A întreprins nişte chestii excelente pentru consolidarea sectorului lui şi a făcut treabă bună în război. În plus, tu eşti la un pas de familia regală. Faci parte din genealogia Tronului...

— Cam pe poziţia a douăzeci şi opta. Fiul surorii mele are o poziţie mai bună.

— Mda, treaba asta nu-ţi conferă prea multe privilegii. Nobilii au încredere în tine şi-l plac pe taică-tău. La fel şi Camera Comunelor. Nimănui n-o să-i treacă prin minte că tu ai dori să ajungi rege aici, pierzând Curtea Crucis. Aşadar, problema este să găsim vreo doi reprezentanţi locali care să-şi ia familiile şi să te urmeze după plecarea mea. De asemenea, va trebui să-ţi găseşti un înlocuitor înainte de a putea reveni acasă, dar o să reuşeşti. Eu unul am reuşit, zâmbi larg Fowler.

Palatul se înălţa în faţa lor. Gărzi în kilturi şi uniforme de paradă păzeau poarta, însă ofiţerul care le controlă actele, comparându-le cu lista de invitaţi înainte de a-i lăsa să intre, era un puşcaş.

— Trebuie să ne grăbim, zise senatorul pe când parcurgeau

aleea curbă de acces spre treptele colorate în roşu şi galben strălucitor. Rod, dacă payenii aceia constituie o ameninţare, nu i-ai putea ordona lui Kutuzov să se deplaseze acolo cu o flotă de război?

— Poftim?!

— M-ai auzit foarte clar. De ce zâmbeşti?

— Am avut aceeaşi conversaţie cu unul dintre ofiţerii mei, când ne aflam pe orbita lui Pay-alfa, numai că pe atunci eram în locul tău. Da – n-aş dori s-o fac, dar aş putea. Ţi-am răspuns aşa de prompt fiindcă decisesem pe drumul de întoarcere acasă – altfel, ţi-aş fi spus că n-am nevoie de Comisia ta. — Se opri o clipă, apoi adăugă: - totuşi, Sally n-ar fi putut s-o facă.

— Nici nu m-aş fi aşteptat din partea ei. Nici nu s-ar fi împotrivit. Orice dovadă care ne-ar fi făcut pe mine sau pe tine să ordonăm aşa ceva ar fi determinat-o să demisioneze. Uite ce-i, am parcurs rapoartele alea până am ameţit şi tot n-am putut găsi nimic suspect... deşi câteva amănunte sunt dubioase. De pildă, sublocotenenţii tăi. Îmi vine cam greu să-nghit explicaţiile alea.

— Şi mie...

Maşina se opri lângă treptele palatului şi şoferul le deschise portiera.

* * *

— Asta-i tot, lord Blaine? întrebă chelnerul. Rod îşi examina minicompul.

— Da, mulţumesc. Sally, o să-ntârziem! o atenţionă el pe fată, fără să schiţeze gestul de a se scula de la masă. Angus – cafeaua, te rog! Cu brandy.

— Da, lord Blaine.

— Rod, chiar c-o să-ntârziem!

Nici Sally nu se ridică; cei doi se priviră şi izbucniră în râs.

— De când n-am mai prânzit împreună doar noi? întrebă fata.

— De o săptămână? De două? Nu-mi amintesc. În viaţa mea, n-am fost atât de ocupat. În clipa asta, o acţiune a flotei ar însemna o uşurare. — Se strâmbă. — Diseară suntem invitaţi la alt dineu, la lady Riordan. Chiar trebuie să ne ducem?

— Unchiul Ben zice că baronul Riordan este foarte influent pe

Noua Irlandă şi că s-ar putea să avem nevoie de sprijin acolo.

— Atunci, n-avem ce face. — Chelnerul aduse cafelele. Rod sorbi puţin şi suspină de mulţumire. — Angus, e cea mai bună combinaţie de cafea'şi brandy pe care am băut-o vreodată. În ultima săptămână, calitatea ambelor s-a îmbunătăţit.

— Da, lord Blaine. Sunt rezervate pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Sally, tu...

— Nu. — Fata era la fel de surprinsă. — De unde le ai, Angus?

— Un căpitan comercial le-a adus personal la palat, lady Fowler, precizând că sunt pentru lord Blaine. Au fost testate şi aprobate.

— Bravo! încuviinţă încântat Rod. Cine era căpitanul?

— Mă voi strădui să aflu, lord Blaine.

— Probabil, vreun civil care căuta să se înroleze, reflectă tânărul după plecarea chelnerului. Deşi firesc ar fi fost să-şi lase numele... — Îşi privi din nou minicompul. — Cred că nu ne-a mai rămas mult timp. Nu-l putem lăsa pe vicerege să ne aştepte toată după-amiaza.

— De ce nu? Tu şi unchiul Ben n-o să fiţi de acord cu propunerile mele şi...

— Să lăsăm discuţia asta până la întrunire, iubito.

Viceregele solicita decizia imediată a Comisiei în privinţa payenilor. Era numai unul dintre mulţii indivizi care cereau acelaşi lucru. Ministrul Armstrong voia să ştie ce dimensiuni trebuia să aibă o flotă de război care să-i învingă pe payeni – doar teoretic, preciză el, pentru ca divizia strategică a amiralului Cranston să poată extrapola planurile de necesitate.

Asociaţia Comercianţilor Imperiali insista ca toate datele lui Bury privind posibilităţile de negoţ să fie aduse la cunoştinţa tuturor membrilor asociaţiei. Marele Diacon al Bisericii Lui voia dovezi că payenii erau îngeri. O altă facţiune luistă era convinsă că payenii erau diavoli şi că Imperiul tăinuia adevărul. Cardinalul Rudolph al Bisericii imperiale dorea difuzarea publică a înregistrărilor tridimensionale de pe Pay-alfa, pentru a-i termina o dată pentru totdeauna pe luişti.

Iar toţi oamenii de pe o rază de două sute de parseci doreau să facă parte din Comisie.

— Cel puţin, vom participa la aceeaşi întrunire, comentă Sally.

— Mda.

Apartamentele lor se găseau faţă în faţă pe acelaşi coridor al palatului, dar tinerii nu aveau timp să se întâlnească decât la dineuri. În confuzia ameţitoare a ultimelor săptămâni, Rod şi Sally participaseră rareori la aceleaşi întruniri de lucru.

Angus reapăru şi se înclină.

— Lord Blaine, persoana de care v-aţi interesat este căpitanul Anderson al lui *Ragnarok.*

— Aha. Mulţumesc, Angus. Asta-i o navă a Autoneticilor Imperiali, îi explică fetei.

— Înseamnă că Bury a trimis cafeaua şi brandy-ul! Drăguţ din partea lui...

— Da. Haide, suspină Rod, acum *chiar* că trebuie să mergem!

Urcară din sufrageria destinată musafirilor palatului în cabinetul de lucru al viceregelui Merrill. Fowler, Armstrong, ministrul de Război, şi Cranston, amiralul Flotei, îi aşteptau nerăbdători.

— Este primul nostru prânz împreună după două săptămâni, rosti Rod. Ne cerem scuze.

Tonul nu exprimase însă deloc părerea de rău.

— N-o să fie aceeaşi nebunie când va sosi *Lenin,* vorbi senatorul. Savanţii lui Horvath se vor putea ocupa atunci de majoritatea apariţiilor publice. O să fie chiar încântaţi.

— Asta presupunând că le vei acorda permisiunea să apară, replică tărăgănat Merrill. Nici pe protejaţii tăi nu i-ai lăsat să deschidă gura prea mult.

— Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră, interveni Cranston, dar sunt în criză de timp. Cum trebuie procedat în legătură cu sosirea lui *Lenin?* Ar trebui să ajungă pe orbită peste şaizeci de ore şi Kutuzov n-a primit încă niciun ordin din partea mea.

— Problema ar fi rezolvată, dacă ai fi de acord cu sugestia mea, unchiule, zise Sally. Oferă-le un apartament în palat, asigură-le servitori şi gărzi, şi lasă-i pe *payeni să* decidă cu cine doresc să se întâlnească.

— Are dreptate, observă Merrill. La urma urmelor, sunt reprezentanţii unei naţiuni suverane. Cam greu să justifici ţinerea lor în cuşcă, nu? Ar declanşa nemulţumiri – şi pentru ce?

— Amiralul Kutuzov este convins că payenii constituie o ameninţare, rosti ministrul. Că sunt extrem de convingători. Dacă le oferim posibilitatea să vorbească cu cine doresc ei, nu

se ştie ce ar putea face. Ar putea stârni scandaluri politice şi nu ne trebuie aşa ceva.

— Totuşi, trebuie să fiţi de acord că cei trei payeni nu constituie o ameninţare militară, insistă Sally.

Fowler oftă adânc.

— Am mai discutat asta. Nu ameninţarea militară mă îngrijorează! Dacă-i lăsăm liberi pe payeni, ei vor încheia acorduri comerciale. Raportul lui Bury m-a convins în privinţa asta. Payenii pot să obţină sprijinul unor grupuri de interese, să negocieze tratate comerciale...

— Comisia are drept de veto în privinţa oricărui tratat, unchiule.

— Un tratat este mai greu de anulat decât de preîntâmpinat. Chiar dacă payenii ar fi exact aşa cum îi consideră Horvath: paşnici, dornici să ne vândă sau să ne dăruiască noi tehnologii, nereprezentând o concurenţă pentru spaţiul locuibil. – Şi de unde naiba poate el şti asta? —, nereprezentând o ameninţare militară, neinteresaţi de o alianţă cu rebelii...

Cranston scoase un mormăit răguşit.

— Şi multe altele... chiar dacă sunt într-adevăr aşa, *continuă să r*ămână foarte multe probleme. În primul rând, tehnologia lor va zgudui întregul Imperiu. N-o putem lăsa pur şi simplu la îndemâna tuturor, fără să avem trasate nişte planuri de adaptare.

— Cei din Federaţia Muncii au început deja treaba, anunţă sec Merrill. Acum mai puţin de o oră, preşedintele Federaţiei Internaţionale a Muncii a fost aici şi mi-a cerut să-i stopăm pe payeni până ce oamenii lui vor studia problemele legate de şomaj. *Nu* se opune noii tehnologii, dar ne roagă să fim precauţi. Nu pot spune că-l învinuiesc.

— Nici ACI nu mai este unanimă în păreri, adăugă Rod. La dineul de aseară, de la lady Malcolm, doi comercianţi mi-au mărturisit că şi-au modificat opiniile iniţiale despre payeni.

Îşi pipăi cu un gest reflex reverele tunicii sale viu colorate. Hainele civile i se potriveau mai bine şi ar fi trebuit să fie mai confortabile decât uniforma Marinei, dar *nu păreau* mai confortabile.

— La naiba, nu ştiu ce să zic! Am fost atât de ocupat cu discursuri lipsite de sens, conferinţe publice şi blestematele

astea de dineuri, că n-am avut posibilitatea să formulez nicio idee constructivă.

— Înţeleg, sigur că da, îl linişti Merrill. Cu toate acestea, ordinele primite de la Maiestatea Sa sunt clare: trebuie să urmez sfaturile Comisiei voastre. Încă nu le-am auzit. Lady Sandra...

— Te rog, spune-mi Sally!

Din motive obscure şi ei înseşi, fetei nu-i plăcea numele de botez.

— Lady Sally măcar ne-a oferit ceva. Domnule senator, dumneata şi Blaine ar trebui să faceţi mai mult decât să vă mulţumiţi să protestaţi că încă nu cunoaşteţi destule!

— Ar mai fi şi mica problemă a flotei mele, interveni Armstrong. Trebuie să ştiu dacă navele lui Cranston pot reveni la bătăliile cu răsculaţii sau dacă e necesar să rămână în acest colţ de Sector. Dacă nu ne facem simţită prezenţa în provinciile îndepărtate, s-ar putea să avem parte de alte revolte!

— Aceleaşi solicitări? se interesă Rod.

— Da. Vor să aibă navele lor. De asemenea, pretind un rol mai important în politica imperială, totuşi principalul sunt navele. Îndeajuns să mă scoată din minţi! Au autonomie internă, nu plătesc impozite mai mari decât noi, iar când apar tulburări ţipă după Marină şi noi apărem imediat. Însă acestea nu sunt problemele dumitale, lord Blaine. Dacă vom avea realmente nevoie de nave pentru a proteja omenirea de monştrii alieni, le voi găsi pentru voi, chiar dacă ar trebui să lucrez eu însumi în docurile lui MacPherson.

— Aproape că ar fi bine ca payenii să fie ostili, reflectă Merrill. O ameninţare reală la adresa Imperiului ar consolida provinciile... Mă-ntreb dacă i-am putea convinge de asta pe nobili.

— Înălţimea Voastră! protestă Sally.

— Doar mă gândeam, nimic mai mult.

— Să-i ameţim cu activităţi, mormăi Fowler, şi toţi întoarseră privirile spre el. Aşa-i! Mass-media să fie în sfârşit mulţumită. Când soseşte *Lenin,* o să organizăm o primire cum nu s-a mai văzut pe Noua Scoţie. O recepţie de proporţii pentru payeni. Onoruri complete... Toată eticheta posibilă – parade, treceri în revistă, vizite, întâlniri cu cei de la Afacerile Externe. Nimeni nu

va putea obiecta dacă apariţiile publice ale payenilor vor fi în cadrul unor ceremonii, iar Afacerile Externe le vor monopoliza restul timpului. Între timp, noi vom trece la treabă. Înălţimea Voastră, vă vom oferi sfaturile noastre cât mai repede cu putinţă, dar Leoni... Maiestatea Sa nu m-a trimis aici ca să acţionez în pripă. Până nu ştiu mai multe, va trebui să ne mulţumim cu atât.

17. PARADA

Vehiculul de asolizare coborî pe terasa palatului, cu un şuier ascuţit de jeturi, care se transformă lent într-un vuiet surd, pentru ca apoi să se stingă complet. Afară începu un răpăit prelung de tobe. Sunetele răzbătură înfundat în cabină, dar deveniră asurzitoare, când uşa fu deschisă.

Hardy clipi de câteva ori în faţa razelor soarelui matinal ce se reflectau orbitor din pietrele multicolore ale palatului. Trase în piept aerul proaspăt, lipsit de izurile de filtre, metale şi oameni, şi se lăsă învăluit de căldura lui Cal. Simţea sub tălpi solul ferm. Ajunsese acasă!

— Garda de onoare, aten-ţie!

„Dumnezeule, vor ieşi cu toţii”, se gândi capelanul. Îşi îndreptă umerii şi coborî rampa, în vreme ce cameramanii îşi focalizau teleobiectivele. Îl urmară alţi ofiţeri navali şi civili. Horvath fu ultimul, iar după ieşirea lui, Hardy încuviinţă din cap spre comandantul gărzii.

— Prezentaţi... arm’!

Cincizeci de perechi de mănuşi albe executară mişcări identice, lovind paturile şi ţevile armelor în aceeaşi fracţiune de secundă. Cincizeci de mâneci stacojii cu fireturi aurii încremeniră cu precizie în aceeaşi poziţie. Răpăitul tobelor se iuţi şi spori în intensitate.

Payenii coborâră rampa, clipind sub lumina soarelui. Trompetele răsunară ascuţit, în semn de salut, apoi încetară ca retezate, o dată cu răpăitul tobelor. Se auzeau doar îndepărtatele zgomote ale traficului de pe arterele aflate la cinci sute de metri depărtare. Până şi reporterii de pe platformele dispuse la înălţime încremeniseră. Payenii îşi roteau rapid trunchiurile, privind în jur.

Curiozitate! În sfârşit, o planetă a oamenilor şi oamenii care guvernau – totuşi, ce făceau? În faţă, se găseau două şiruri de câte douăzeci şi cinci de puşcaşi încremeniţi, ţinând armele într-o poziţie care nu putea fi confortabilă, identică şi evident neameninţătoare; totuşi, Ivan se întoarse automat ca să-şi caute războynicii care trebuiau să-l urmeze.

În dreapta lor se zăreau alţi puşcaşi, care nu purtau arme, ci instrumente de produs zgomote. Câţiva ţineau stindarde viu

colorate, plecate spre înainte; trei aveau arme şi înconjurau pe altul ce ţinea vertical un drapel mai mare; pe acesta se găseau simboluri pe care le mai văzuseră. Coroana şi nava spaţială, vulturul, secera şi ciocanul.

Drept în faţă, dincolo de echipajul de pe Lenin *şi* MacArthur, *existau mai mulţi oameni, îmbrăcaţi într-o varietate de haine. În mod evident, de-abia aşteptau să discute cu payenii, însă nu scoteau o vorbă.*

— Căpitanul Blaine şi lady Fowler, ciripi Jock. Postura lor indică faptul că cei doi din faţa lor le sunt superiori.

Hardy îi conduse pe payeni mai departe. Alienii continuau să strâmbe din nasuri şi să converseze între ei cu tonuri muzicale.

— Dacă vă deranjează aerul, zise capelanul, vă putem construi filtre. Nu mi se păruse că aerul din navă v-ar fi deranjat...

Inspiră din nou adânc aerul curat şi proaspăt.

— Nu, nu, atât că-i puţin inodor, răspunse o medyatoare. (Era imposibil să le deosebească între ele.) La asta se adaugă surplusul de oxigen. S-ar putea să avem nevoie de filtre.

— Gravitaţia cum este?

— Corespunzătoare. — Payeana miji ochii spre soare. — De asemenea, vom avea nevoie de ochelari negri.

— Nicio problemă.

Ajunseseră la capătul gărzii de onoare şi capelanul se înclină în faţa lui Merrill. Ambele medyatoare îl imitară perfect. Stăpynul rămase drept pentru o clipă, după care făcu o plecăciune scurtă.

Horvath făcu primele prezentări.

— Prinţul Ştefan Merrill, viceregele Maiestăţii Sale imperiale pentru Sectorul Trans-Coalsack. Înălţimea Sa, ambasadorul Ivan de pe Pay-alfa.

Merrill se înclină oficial, după care indică spre Benjamin Fowler.

— Senatorul Benjamin Bright Fowler, lord-preşedinte al Comisiei imperiale extraordinare. Domnul senator este împuternicit să discute cu voi în numele împăratului şi de altfel are un mesaj din partea Maiestăţii Sale.

Payenii se înclinară din nou.

Fowler îi îngăduise servitorului să-i aleagă hainele cuvenite

pentru ocazie; miliarde de oameni aveau să vizioneze, direct sau înregistrat, momentul acesta festiv. Purta o tunică neagră, lipsită de podoabe, doar cu o novă micuţă de aur pe reverul stâng, eşarfa era nouă, pantalonii îi veneau perfect şi dispăreau în carâmbii cizmelor din piele moale ca de mănuşă, care străluceau de lustru. Îşi strecură sub braţul stâng bastonul din lemn negru de Malacca, cu mâner sculptat în aur, şi luă de la Rod mesajul împăratului.

Începu să citească cu glasul lui „oficial"; în dezbateri, era de-a dreptul înflăcărat, dar discursurile oficiale le rostea mai degrabă poticnit. Acesta nu constitui o excepţie.

— Leonidas al IX-lea, împărat al oamenilor, prin Voia Domnului, către reprezentanţii civilizaţiei Pay: Bun sosit în lumea noastră! Vreme de o mie de ani, omenirea şi-a căutat fraţii în Univers. Am visat la ei pe toată durata istoriei noastre...

Mesajul era lung şi formal, iar payenii ascultară în tăcere. În stânga lor, un grup de oameni şuşoteau între ei; purtau instrumente pe care payenii le recunoscură că fiind videocamere destul de primitive. De fapt, videocamere se zăreau peste tot, iar numărul celor prezenţi era prea mare; de ce erau necesari atât de mulţi oameni pentru ceva aşa de simplu ca o primire?

Fowler încheie mesajul şi urmări privirea payenilor, fără să-şi mişte capul.

— Sunt reporterii mass-media, murmură el. Vom încerca să-i împiedicăm să vă deranjeze.

După aceea, ridică documentul, arătându-le sigiliul imperial.

— În mod evident, se aşteaptă la un răspuns. Acesta este unul dintre episoadele „oficiale" în legătură cu care ne-a avertizat Hardy. Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu, zise Jock, totuşi trebuie să spunem ceva.

— Ce ne-au zis? întrebă stăpynul.

— Aş putea traduce, dar ar fi lipsit de sens. Ne-au salutat în numele împăratului lor, care pare un fel de supra-stăpyn. Cel scund şi rotofei este medyatorul acestui împărat.

— Aha, am găsit în sfârşit pe unul care poate comunica. Vorbiţi-i.

— Dar n-a spus nimic!

— Nu-i spuneţi nici voi nimic.

— Suntem foarte recunoscători pentru salutul împăratului vostru. Credem că această primă întâlnire între rase inteligente va reprezenta un moment istoric, poate chiar evenimentul cel mai important din ambele noastre istorii. Suntem nerăbdători să începem schimburile comerciale şi îmbogăţirea reciprocă a payenilor şi oamenilor.

— Ai vorbit ca Horvath.

— Bineînţeles, au fost chiar cuvintele lui. Le-a folosit de multe ori înainte ca oamenii să-şi distrugă nava mai puţin importantă. Trebuie neapărat să aflăm de ce au făcut-o.

— Nu-i vom întreba până nu vom cunoaşte mai multe despre ei. Payenii amuţiseră; clipeau din când în când, într-o tăcere care se prelungi, devenind stânjenitoare. În mod evident, nu mai aveau nimic de adăugat.

— Fără îndoială, rosti Merrill, sunteţi obosiţi în urma călătoriei. Presupun că înainte de începutul paradei veţi dori să vă odihniţi în apartamentul pe care vi l-am pus la dispoziţie.

Cum nu primi niciun răspuns, viceregele făcu un semn discret din mână. Fanfara începu să cânte un marş şi payenii fură conduşi spre un ascensor.

— O să vă scăpăm de blestemaţii ăia de reporteri, mormăi Fowler. Nu se poate face nimic cu toţi ochii pe tine.

Se întoarse şi surâse larg spre obiectivele camerelor. La fel făcură şi ceilalţi; continuau încă să zâmbească în momentul când uşile ascensorului se închiseră în nasul reporterilor, care-şi dăduseră seama prea târziu că payenii plecau.

* * *

În încăperi nu existau videocamere evidente care să le spioneze mişcărije, iar uşile aveau zăvoare. Erau multe odăi, cu plafoane foarte înalte. În trei camere se găseau mobilele pe care oamenii le considerau paturi pentru payeni, iar fiecare dintre aceste camere comunica printr-o uşă cu o săliţă în care se aflau echipamente pentru spălat şi nevoi intime. În altă cameră exista un frigider, plite cu gaz şi cuptoare cu microunde, provizii însemnate de alimente, incluzându-le şi pe cele aduse de payeni, ustensile pentru mâncat, dar şi instrumente pe care nu le identificară. În sfârşit, altă odaie, cea mai mare dintre toate,

conţinea o masă lungă de lemn lustruit şi scaune pentru oameni şi payeni.

Se plimbară prin apartamentul enorm.

— Un ecran tri-V! exclamă Jock.

Acţionă comenzile şi pe ecran apăru înregistrarea lor ascultând mesajul împăratului. Alte canale prezentau aceleaşi lucruri, sau oameni discutând despre sosirea payenilor, sau...

Un bărbat voinic, purtând veşminte largi, striga. Tonul şi gesturile sale indicau furie.

— Diavolii! Trebuie nimiciţi! Legiunile Domnului se vor opune hoardelor Satanei!

Imaginea sa fu înlocuită cu a altui individ cu veşminte largi, care vorbea însă extrem de potolit.

— L-aţi auzit pe cel care se autointitulează Vocea Lui. Nu este desigur necesar să v-o spun, totuşi, vorbind în numele Bisericii, vă pot asigura că payenii nu sunt nici îngeri, nici demoni, ci fiinţe inteligente ca şi noi. Dacă reprezintă o ameninţare la adresă omenirii, aceasta nu este de natură spirituală, iar experţii Maiestăţii Sale vor fi cu siguranţă mai mult decât adecvaţi pentru a se ocupa de ei.

— Domnule cardinal Randolph, Biserica a determinat... ă-ă-ă... statutul payenilor? Mai precis, care le este locul în teologia...

— Bineînţeles că nu. Pot însă preciza că nu sunt fiinţe supranaturale.

Cardinalul Randolph râse şi reporterul îl imită. Cel care urlase furios nu se mai zărea.

— Haideţi, zise stăpynul. Veţi avea timp pentru aşa ceva mai târziu.

Intrară în sala mare şi se aşezară la masă. Charlie aduse grăunţe din stocul lor de alimente.

— Aţi mirosit aerul, începu Jock. Nu există dezvoltare industrială. Planeta trebuie să fie aproape pustie! Există loc pentru un miliard de stăpyni şi tot personalul lor.

— Expunerea prea îndelungată la soarele acesta ne va orbi. Gravitaţia ne va scurta durata vieţii. — Charlie inspiră profund. — Există însă spaţiu, hrană şi metal. Blestemate fie gravitaţia şi lumina soarelui! O s-o *luăm.*

— Probabil că n-am auzit când ni s-a făcut oferta, gesticula amuzată Jock. Nu cred că noi trei o vom cuceri cu forţa.

— Oamenii ăştia m-au dus cu gândul la Eddie Nebunul. I-aţi văzut? I-aţi auzit? Medyatorul împăratului îi detestă pe cei care manevrează videocamerele, dar pe de altă parte le arată expresii de plăcere şi sugerează că s-ar putea să nu deţină puterea de a-i opri să ne stingherească.

— Ne-au dat un tri-V, observă stăpynul.

— Şi este evident că oamenii ne supraveghează. Au fost purtători de cuvânt ai multor stăpyni. Aţi văzut. — Jock indică satisfacţia. — Voi avea multe ocazii să aflu cum sunt conduşi oamenii şi cum trăiesc ei.

— Ne-au oferit o sursă de informaţii pe care ei n-o controlează, reluă stăpynul. Ce înseamnă asta?

Medyatoarele amuţiră.

— Da, încuviinţă Ivan. Dacă misiunea noastră va da greş, nu ni se va permite să revenim acasă. — Gesticulă indiferenţa. — Ştiam asta încă înainte să fi plecat. Acum este mai esenţial ca oricând să încheiem acorduri comerciale cu oamenii cât mai repede posibil, sau să determinăm că relaţiile cu oamenii nu sunt de dorit şi să găsim o modalitate de a preveni stabilirea lor. Trebuie să acţionaţi rapid.

Ştiau asta. Medyatoarele care propuseseră misiunea şi stăpynii care fuseseră de acord recunoscuseră limitările temporale, înainte să fi părăsit Pay-alfa. Acestea erau două: durata vieţii unei medyatoare nu era lungă, iar stăpynul avea să moară aproximativ o dată cu ea. Urma să-l ucidă chiar dezechilibrul hormonal masiv care-l făcuse steril şi mascul permanent. Puteau fi trimişi însă numai hibrizi şi un cystode steril, pentru că doar în el se puteau încrede stăpynii în această misiune, şi doar un cystode putea supravieţui fără să zămislească urmaşi.

Durata celei de-a doua limitări temporale nu era la fel de predictibilă, însă asta nu-i reducea certitudinea: pe Pay-alfa, civilizaţia era din nou sortită pieririi. Un alt Ciclu se apropia de sfârşit şi, în ciuda inevitabililor Eddie Nebunii, el nu putea fi oprit. După colaps, oamenii aveau să vadă payeni în sălbăticie. Rasa urma să fie neajutorată, sau aproape neajutorată – şi ce aveau să facă oamenii atunci?

Nimeni nu ştia răspunsul şi niciun stăpyn nu intenţiona să rişte.

— Oamenii ne-au promis discuţii comerciale. Presupun că medyatorul va fi instrumentul lor. Poate că şi Bury, sau altul ca el.

Jock se sculă de pe scaun şi examina pereţii lambrisaţi. În lucrătura filigranată a lemnului se găseau butoane mascate; apăsă unul dintre ele. Un panou glisă, deschizându-se, şi dezvălui alt aparat tri-V, pe care Jock îl activă.

— Ce-i de discutat? întrebă stăpynul. Ne trebuie hrană şi terenuri - altfel, ne pot lăsa în pace cu Ciclurile noastre. Trebuie să tăinuim urgenţa nevoilor noastre şi motivele lor. Nu putem oferi în schimb decât idei, nu avem resurse neexploatate. Dacă oamenii doresc bunuri materiale, trebuie să aducă metalele din care să le fabricăm.

Orice secătuire a resurselor proprii sistemului Pay ar fi prelungit următorul colaps, iar asta trebuia evitat cu orice preţ.

— Marina ţine totul în secret, dar vă pot spune că ei deţin o tehnologie mai presus de orice a avut vreodată primul Imperiu, *spunea un comentator ce părea copleşit.*

— Oamenii nu mai au multe din ceea ce au avut cândva, zise Jock. Odată, în perioada pe care ei o numesc primul Imperiu, aveau maşini ce converteau alimentele cu o eficienţă uluitoare. Nu era nevoie decât de energie şi materie organică – gunoaie, buruieni, ba chiar animale şi oameni morţi. Toxinele erau îndepărtate sau convertite.

— Le cunoşti principiile de funcţionare? Sau cât de răspândite au fost? Sau de ce nu le mai au? întrebă stăpynul.

— Nu. Omul n-a vrut să discute despre asta.

— Am auzit şi eu, adăugă Charlie. Omul a fost un soldat pe nume Dubcek, care căuta să ascundă faptul evident că oamenii au Cicluri. Toţi încearcă asta.

— Noi ştim de existenţa Ciclurilor lor, încuviinţă Ivan. Sunt straniu de aleatorii.

— Ştim doar ce ne-au spus sublocotenenţii în ultimele lor ore. Ştim ceea ce au sugerat ceilalţi. Ştim că privesc cu veneraţie puterea primului lor Imperiu şi că nu sunt foarte încântaţi de civilizaţiile lor anterioare. Alte date nu prea avem. Poate că reuşim să aflăm mai multe de la tri-V.

— Revin la maşina de conversie a alimentelor. Alţii cunosc mai multe despre ea?

— Da. Dacă am fi avut o cafenie, şi beneficiind de ceea ce ştiu oamenii despre principiile maşinii, ar fi fost posibil ca...

— Aş fi fost mai mult decât fericit, zise Charlie. Încetează să mai visezi la cafenii!

— Îmi este imposibil. Ajunge să mă întind în pat, sau chiar să stau pe scaunul ăsta şi, cumva, gândurile îmi revin...

— O cafenie ar fi murit, demascându-se. Doi cafenii s-ar fi înmulţit mereu şi mereu, iar dacă ar fi fost opriţi să se împerecheze, ar fi murit, demascându-se. Încetează cu cafeniii!

— Aşa voi face. Totuşi, maşina de conversie a alimentelor ar fi amânat orice nou Ciclu cu jumătate din 144 de ani.

— Veţi afla tot ce puteţi despre maşină, le porunci Ivan. Şi tu vei înceta să vorbeşti despre cafenii. Patul meu este la fel de prost construit ca şi al tău.

* * *

Tribuna se găsea în faţa porţilor palatului şi se umplea cu oameni. Alte structuri temporare se întindeau în ambele direcţii ale bulevardului, cât puteau zări payenii de la locurile lor, din rândul întâi. Peste tot mişunau oameni.

Ivan stătea impasibil. Nu înţelegea care era scopul manifestaţiei, totuşi oamenii încercau să păstreze eticheta. Când părăsiseră apartamentul, fuseseră urmaţi de indivizi înarmaţi care nu-i supravegheau pe ei, ci priveau neîncetat mulţimea din jur. Puşcaşii aceştia nu erau impunători şi ar fi fost precum proteyna în mâinile războynicilor, însă cel puţin stăpynii oameni asiguraseră gărzi de corp. Se străduiau să fie politicoşi.

Medyatoarele pălăvrăgeau aşa cum făceau întotdeauna şi Ivan ascultă cu atenţie. Din conversaţiile lor se puteau afla multe.

— Aici se află supra-stăpynii acestei planete, spuse Jock, ai altor douăzeci de planete, dacă nu şi mai mulţi... Au spus că trebuie *să procedeze în felul ăsta. De ce oare?*

— Am nişte idei, zise Charlie. Din felul cum îşi ocupă locurile, am detectat o configuraţie a respectului. Priveşte, viceregele Merrill o ajută pe Sally să urce treptele. Unii omit titlurile în convorbiri, alţii le utilizează întotdeauna, iar prin difuzoare sunt anunţate, redundant, în forma completă. „Reporterii” par să nu

aibă absolut niciun statut, totuşi opresc pe oricine doresc şi, cu toate că alţii îi împiedică să ajungă acolo unde vor, nu sunt pedepsiţi pentru tentativă.

— Ce configuraţie ai detectat? Nu remarc niciuna.

— Aţi ajuns la vreo concluzie? interveni Ivan.

— Deocamdată, formulăm doar întrebări interesante, răspunse Charlie.

— Atunci, nu-mi influenţaţi propriile observaţii, spuse Ivan. Jock schimbă graiul, vorbind în dialectul Troienilor Recenţi:

— Ce configuraţie ai detectat? Charlie îi răspunse în acelaşi dialect:

— Observ o reţea complexă de constrângeri, în interiorul căreia se află o piramidă de putere. Nimeni nu-i cu adevărat independent, dar, pe măsură ce te apropii de vârful piramidei, puterea creşte enorm – totuşi, este folosită rareori la valoarea ei maximă. Liniile de constrângeri sunt orientate în toate direcţiile, în sus, în jos, în lateral... într-o modalitate complet alienă. Niciun stăpyn nu lucrează direct pentru altul, însă toţi oamenii lucrează unul pentru altul. Viceregele Merrill răspunde la ordine venite de sus, dar şi la obligaţii provenite de jos. Cafeniii, fermyerii, războynicii şi muncytorii solicită şi primesc rapoarte periodice ale activităţii stăpynilor lor.

— Este prea complex, spuse Jock înmărmurită. Cu toate acestea, trebuie să aflăm, altfel nu putem prezice ce vor face oamenii.

— Configuraţia se modifică în timp ce privim. Există apoi atitudinea pe care ei o numesc „etichetă”... Priv*eşte!*

— Da, am văzut. O femelă micuţă care a alergat prin faţa maşinii. Cei din maşină sunt şocaţi, poate chiar răniţi. Maşina s-a oprit brusc şi violent. Ce prerogative putea să fi avut femela?

— Dacă cel care o poartă acum este părintele ei, atunci este o proto-ingyneră. Atât doar că-i o femelă mică şi ei au puţine femele ingynere, iar maşina acelui stăpyn s-a oprit, evitând s-o lovească, în detrimentul stăpynului. Acum înţeleg de ce fyunch (clic)-ii lor înnebunesc.

Tribuna era aproape plină şi Hardy reveni la locul său de lângă payeni. Charlie întrebă:

— Ne poţi explica încă o dată ce se va întâmpla aici? N-am înţeles şi n-ai avut timp să detaliezi.

Hardy căzu pe gânduri. Orice copil ştia ce era o paradă, însă nimeni nu-i explica; îl luai pur şi simplu de mână şi-l duceai să vadă o paradă. Copiilor le plăceau, deoarece erau festivităţi stranii şi atrăgătoare. Adulţilor... mă rog, adulţii aveau alte motive.

— Mai mulţi oameni, începu capelanul, vor trece prin faţa noastră, dispuşi în configuraţii regulate. Unii vor cânta la instrumente muzicale. Vor defila de asemenea vehicule, purtând ansamble de obiecte artizanale, lucrări de artă şi altele. Printre oamenii care vor trece, unele grupuri vor fi îmbrăcate identic.

— Care este totuşi scopul? Hardy râse.

— Să vă cinstească pe voi, pe ceilalţi, dar şi pe ei înşişi. Să-şi demonstreze talentele. („Poate şi puterea.”) Oamenii fac parade din cele mai vechi timpuri, şi se pare că nu vom renunţa niciodată la ele.

— Acesta este unul dintre evenimentele „oficiale” despre care ne-ai vorbit?

— Da, însă este considerat un divertisment.

Capelanul surâse binevoitor spre payeni. Arătau caraghios cu blănurile lor alb-cafenii şi cu ochelarii negri bulbucaţi, fixaţi cu ajutorul unor cureluşe, fiindcă alienii nu aveau nasuri. Ochelarii le confereau un aer solemn şi nenatural.

Hardy întoarse capul spre foşnetele dinapoia sa. Membrii Amiralităţii îşi ocupau locurile. Îi recunoscu pe Kutuzov şi pe Cranston.

Payenii începură să discute animat între ei, cu glasurile urcând şi coborând pe scara tonalităţilor, şi mişcându-şi fulgerător braţele...

— El este! Stăpynul lui Lenin*!*

Jock se sculă în picioare şi se holbă. Braţele ei indicau supriză, bucurie, uimire...

Charlie studie atitudinile oamenilor care treceau printre rândurile de fotolii. Cine se supunea în faţa cui? În ce modalitate? Cei înveşmântaţi similar reacţionau previzibil, iar desenele de pe hainele lor le precizau statutul. Cândva, Blaine purtase acelaşi tip de haine; în perioada respectivă, el se potrivise în locul ce-i fusese atribuit teoretic. Acum avea altă îmbrăcăminte, iar configuraţiile se modificaseră în cazul său. Până şi Kutuzov i se plecase. Totuşi... Charlie observă acţiunile

şi expresiile faciale ale celorlalţi şi spuse:

— Ai dreptate. Fii prudent!

— E sigur? Întrebă stăpynul.

— Da! El este cel pe care l-am studiat atâta vreme, din depărtare, exclusiv pe baza comportamentului celor care-i ascultau ordinele. Priveşte – banda lată de pe mânecă, simbolul planetei cu inele de pe piept, respectul puşcaşilor de pe Lenin... cu s*iguranţă, el este. Am avut dreptate din capul locului: o singură fiinţă, şi om!*

— Vei înceta să-l mai studiezi. Priveşte spre paradă.

— Nu! Trebuie să cunoaştem acest tip de oameni! Este clasa pe care ei au ales-o să le comande navele de război!

— Întoarce-te!

— Eşti un stăpyn, dar nu eşti stăpynul meu.

— Supune-te, zise Ivan, care nu era priceput la argumentaţii. Charlie însă era expertă. În vreme ce Jock se convulsiona şi se bâlbâia în ghearele conflictului interior, Charlie trecu la un limbaj străvechi, pe jumătate uitat, mai puţin pentru a tăinui, cât mai ales pentru a-i reaminti lui Jock cât de multe aveau de tăinuit.

— Dacă aveam multe medyatoare, riscul ar fi fost tolerabil, dar dacă înnebuneşti acum, politica va fi decisă doar de Ivan şi de mine. Stăpyna ta nu va fi reprezentată.

— Dar primejdiile ce ameninţă lumea noastră...

— Gândeşte-te la cazurile surorilor tale. Medyatoarea lui Sally le spune acum stăpynilor că lumea ar putea deveni perfectă, dacă s-ar aplica limitarea împerecherilor. Medyatorul lui Bury...

— Dacă am putea învăţa...

—... nu poate fi găsit. Trimite scrisori celor mai puternici stăpyni, solicitând oferte, în caz că-şi va schimba loialitatea, şi subliniind valoarea informaţiilor pe care doar el le deţine. Medyatoarea lui Whitbread şi-a trădat stăpyna şi şi-a ucis propriul fyunch (clic).

Charlie aruncă o privire spre Ivan. Stăpynul îi privea, dar nu înţelegea. Charlie reveni la graiul comun.

— Medyatoarea căpitanului Roderick Blaine a devenit Eddie Nebunu'. Ai fost prezent. Medyatoarea lui Gavin Potter este Eddie Nebunu'. Medyatoarea lui Sinclair este utilă în societate, dar aproape nebună.

— Este adevărat, zise Ivan. I-am atribuit conducerea unui proiect care să dezvolte câmpuri de protecţie similare celor pe care le au oamenii. Lucrează excelent cu cafeniii şi foloseşte ea însăşi unelte. Dar când vorbeşte cu stăpyna ei şi cu surorile medyatoare parcă i-ar fi fost afectat lobul parietal.

Jock se aşeză brusc, privind în faţă.

— Dovezile sunt clare, continuă Charlie. Numai medyatoarea lui Horst Staley a rămas întreagă la minte după criterii raţionale. Nu trebuie să ne identificăm cu oamenii. Bănuiesc că aşa ceva nu-i greu deloc. În noi nu pot exista instincte evoluate care să ne facă identici cu oamenii!

Jock reveni la dialectul Troienilor Recenţi.

— Dar aici suntem numai noi. Cui atunci ar trebui să-i fiu fyunch (clic), lui Ivan?

— Nu vei fi fyunch (clic)-ul nici unui om, declară Ivan.

Auzise numai trecerea pe graiul neînţeles. Charlie nu-i răspunse.

„Bine că s-a încheiat, oricare ar fi fost problema”, se gândi Hardy. Conversaţia payenilor durase doar o jumătate de minut, dar trebuie să se fi schimbat o mulţime de informaţii, iar încărcătura emoţională fusese ridicată. Capelanul era sigur de asta, deşi deocamdată nu putea recunoaşte decât câteva fraze din dialectele payene.

De-abia recent devenise sigur că existau multe altele care se foloseau curent.

— Acum vin viceregele şi membrii Comisiei, rosti el către alieni. Începe să cânte fanfara şi veţi vedea ce înseamnă o paradă.

* * *

Lui Rod i se părea că până şi temelia palatului vibra de zgomot. O sută de toboşari mărşăluiau în ritm, urmaţi de o fanfară care intonă un marş ce fusese străvechi şi pe vremea Codominionului. Capelmaistrul ridică bagheta şi grupul schimbă din mers direcţia marşului, în faţa tribunelor, care aplaudară politicos. Fetele îşi rotiră bastoanele şi le azvârliră în văzduh.

— Ambasadorul întreabă dacă aceştia sunt războynici, strigă Charlie.

Rod fu pe punctul de a izbucni în râs, dar îşi controla cu atenţie tonul glasului.

— Nu. Aceasta este fanfara liceului „John Muir”[2] – un grup de tineri. Unii dintre ei pot deveni militari, când vor mai creşte, iar alţii vor fi fermieri, ingineri sau...

— Mulţumesc. Payenii ciripiră între ei.

„Asta nu-nseamnă că n-avem războinici”, îşi spuse tânărul. Cu festivitatea aceea, care avea cu siguranţă cea mai mare audienţă tri-V din istoria Imperiului, Merrill n-avea să rateze oportunitatea de a etala în treacăt un pumn înmănuşat. Îi putea face pe potenţialii rebeli să se gândească mai bine înainte de a acţiona. Nu defilase însă prea multă tehnică militară, iar fetele cu flori fuseseră mult mai numeroase decât soldaţii şi puşcaşii.

Parada era interminabilă. Fiecare nobil provincial voia să se fălească; toate ghildele, corporaţiile, oraşele, şcolile, cătunurile – într-un cuvânt, toţi – doriseră să participe, iar Fowler fusese de acord.

Fanfara liceului „John Muir” fu urmată de o companie de munteni covenanţi[3] cu kilturi, alte tobe şi cimpoaie. Muzica stridentă îl călca pe nervi pe Rod, care se străduia din răsputeri să nu-şi trădeze sentimentele. Deşi Covenant se găsea de cealaltă parte a lui Coalsack, muntenii erau, evident, extrem de populari pe Noua Scoţie, ai cărei locuitori fie că îndrăgeau, fie că declarau că îndrăgesc muzica de cimpoi.

Muntenii purtau săbii, lănci şi căciuli din blană de urs înalte de aproape un metru. De pe umeri li se revărsau valuri de fireturi strălucitoare. Aparent, nu se întrevedea nicio ameninţare, însă reputaţia covenanţilor era în sine ameninţătoare; nicio armată de pe planetele cunoscute nu s-ar fi bucurat să se înfrunte cu ei, când îşi scoteau uniformele de paradă şi-şi îmbrăcau armurile şi echipamentul de luptă, iar covenanţii erau monarhişti din tată în fiu.

— Aceia sunt războynici? întrebă Charlie.

— Da, strigă Rod. Fac parte din garda ceremonială a viceregelui. Se ridică în picioare, când compania multicoloră trecu prin faţa tribunei şi abia în ultima clipă reuşi să se abţină

[2] John Muir (1838-1914), naturalist, explorator şi scriitor american născut în Scoţia (n. trad.).

[3] Denumirea acestora provine din anii 1630, de la acordurile încheiate între prezbiterienii scoţieni (n. trad.).

să nu-i salute regulamentar. Se mulţumi să-şi scoată pălăria.

Parada continuă: o pernă de aer acoperită cu flori, provenită dintr-o baronie de pe Noua Irlandă; care alegorice ale ghildelor meşteşugarilor; alte trupe, de data aceasta friedlanderi[4] mărşăluind stângaci, pentru că erau artilerişti şi tanchişti, însă nu veniseră cu vehiculele lor. Un alt avertisment pentru provinciile rebele, referitor la ceea ce putea trimite Maiestatea Sa împotriva duşmanilor.

— Payenii ce-nţeleg din toate astea? întrebă Merrill din colţul gurii, salutând culorile altei perne de aer baroniale.

— Greu de spus, răspunse Fowler.

— Mai important mi se pare ce vor înţelege provinciile, comentă Armstrong. Parada va fi echivalentul unui turneu întreprins de un crucişător de luptă. Şi este mult mai ieftină.

— Ieftină pentru guvern, preciza viceregele, dar nu vreau să-mi amintesc cât s-a cheltuit. Noroc că n-au fost banii mei.

— Rod, cred că poţi pleca acum, spuse Fowler. Hardy te va scuza faţă de payeni.

— Mulţumesc!

Tânărul se retrase tiptil; auzea îndărătul său zgomotele paradei şi discuţiile prietenilor lui.

— În viaţa mea n-am auzit atâtea tobe, zise Sally.

— Prostii! Aşa-i la fiecare Aniversare, îi reaminti senatorul.

— Ei bine, eu nu trebuie să asist la *toată* Aniversarea.

— Aniversare? întrebă Jock.

Rod părăsi tribuna, în vreme ce Sally încerca să explice noţiunea de sărbătoare naţională, şi o sută de cimpoieri mărşăluiră în toată splendoarea lor scoţiană.

[4] Locuitori ai unei provincii din nordul Olandei (n. Trad.).

18. ARTA NEGOCIERII

Micul grup se deplasa într-o tăcere ameninţătoare. Ostilitatea lui Horowitz era aproape palpabilă, pe când îi conducea pe ceilalţi tot mai adânc în subteran. „Sunt xenologul cel mai competent din Trans-Coalsack”, se gândea el. „Doar pe Sparta ar putea găsi altul mai bun. Iar blestematul ăsta de lord şi lady a lui pe jumătate educată îmi pun la îndoială afirmaţiile profesionale! Şi eu trebuie să mă supun lor.”

Pe de altă parte, *nu* avea de ales; rectorul Universităţii îi explicase foarte clar:

— Pentru Dumnezeu, Ziggy, fă ce vor ei! Comisia asta e a naibii de importantă. Întregul nostru buget, ca să nu mai amintesc de departamentul tău, va fi afectat de rapoartele lor. Dacă vor spune că nu cooperăm şi vor solicita o echipă de pe Sparta?

Aşa deci! Măcar tinerii aristocraţi ştiau că timpul lui era valoros. Le-o repetase de cel puţin şase ori pe drumul spre laboratoare.

Se aflau acum în subteran, în vechea Universitate, păşind pe dalele tocite de stâncă, cioplite şi îmbinate cu o generaţie în urmă. Murcheson însuşi străbătuse coridoarele acestea înainte ca terraformarea Noii Scoţii să se fi încheiat, şi există o legendă potrivit căreia fantoma lui mai putea fi întâlnită hălăduind prin tunelele săpate în rocă: o siluetă cu glugă şi un ochi roşu mocnit.

„La urma urmelor, de ce-i atât de important? Pe Balaam, de ce insistă atâta fata?”

Laboratorul era altă încăpere excavată în piatră. Horowitz gesticulă autoritar şi două asistente deschiseră un container frigorific. O masă lungă glisă din perete.

Pilotul navetei Eddie Nebunu’ zăcea disecat pe suprafaţa de plastic alb şi neted. Organele sale interne fuseseră aranjate în poziţiile pe care le avuseseră înaintea autopsiei, cu linii negre desenate peste pielea decalotată până la puncte trasate pe aceasta şi pe scheletul desfăcut în oscioare. Roşu-deschis, roşu-închis şi verde-cenuşiu, şi forme improbabile; componentele unei medyatoare payene aveau culorile şi textura unui om lovit de o grenadă. Rod simţi un nod în gât şi-şi aminti de luptele pe

care le dusese la sol.

Se crispă când Sally se aplecă în faţă, doritoare să vadă mai bine. Fata avea chipul încruntat şi decis – dar aşa fusese şi în biroul lui Horowitz.

— Acum! explodă triumfător xenologul. Degetul lui osos împunse nodulii verzui şi cu aspect slinos, de mărimea unor arahide, aflaţi în abdomen. Aici... Şi aici... Aceştia ar fi trebuit să fie testiculele. Celelalte variante payene au de asemenea testicule interne.

— Da, încuviinţă Sally.

— Atât de mici? Întrebă dispreţuitor Horowitz.

— Nu ştim. — Glasul lui Sally continua să fie foarte serios. — Statuetele nu aveau organe reproducătoare şi singurii payeni pe care i-a disecat expediţia au fost o cafenie şi nişte creaturi mici.

— Le-am văzut pe acelea, spuse Horowitz cu superioritate.

— Ei bine... da, zise Sally. La masculii cei mici, testiculele erau îndeajuns de mari ca să poată fi văzute...

— Proporţional cu dimensiunile corpului, erau mult mai mari. Totuşi, asta-i prea puţin important. Acestea n-ar fi putut produce spermă. Am dovedit-o. Pilotul era steril! — Horowitz lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. — Steril!

Sally examina payenul disecat. „Este realmente tulburată”, îşi spuse Rod.

— Payenii îşi încep viaţa ca masculi, apoi devin femele, murmură fata aproape neauzit. Nu s-ar fi putut ca acesta să nu fi ajuns încă la maturitate?

— Un pilot?

— Da, sigur că da. — Suspină. — Oricum, ai dreptate. Are înălţimea unei medyatoare complet dezvoltate. Nu poate fi vorba despre un accident genetic?

— Ha! *Dumneata* ai râs de *mine,* când am sugerat că s-ar putea să fi fost o mutaţie! Ei bine, nu-i. În vreme ce ai fost plecată în excursia aceea, noi n-am stat locului aici. Am identificat cromozomii şi sistemele de codificare a genelor responsabile pentru dezvoltarea sexuală. Creatura aceasta a fost un hibrid steril provenit din alte două forme *fertile.*

Victorie!

— Are sens, încuviinţă Rod. Payenii i-au spus lui Renner că medyatorii erau hibrizi...

— Priviţi, le atrase atenţia Horowitz.

Activă un display şi introduse codurile. Pe ecran apărură forme mişcătoare. Cromozomii payenilor erau discuri strâns lipite, conectate prin bastonaşe subţiri. Pe discuri se vedeau benzi şi desene – iar Sally şi Horowitz vorbeau într-o limbă necunoscută pentru Rod. Tânărul ascultă absent, apoi găsi o laborantă care făcea cafea. Fata îi oferi înţelegătoare o ceaşcă, altă asistentă li se alătură şi Rod fu descusut - fireşte, doreau informaţii despre payeni. Din nou.

După o jumătate de oră, părăsiră Universitatea. Indiferent ce anume îi spusese Horowitz, Sally era convinsă.

— De ce eşti îngândurată? o întrebă tânărul. Horowitz are dreptate. Pare firesc ca medyatorii să fie sterili.

Făcu o grimasă, reamintindu-şi. Horowitz accentuase că, fiind sterili, medyatorii n-ar fi fost influenţaţi de nepotism.

— Totuşi, fyunch (clic)-ul meu mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus. Am discutat despre sex şi reproducere, iar ea a spus...

— Ce?

— Nu-mi amintesc cu exactitate.

Sally îşi scoase minicompul şi bătu un cod de reapelare a datelor. Instrumentul zumzăi, apoi îşi schimbă tonalitatea, indicând că folosea sistemul radio al automobilului ca să acceseze băncile de memorie ale palatului.

— Dar nu-mi amintesc cu exactitate când mi-a spus... — Încercă alt cod. — Ar fi trebuit să folosesc un sistem de indexare mai complet când l-am descărcat din minicomp.

— O să găseşti tu. Uite c-am ajuns la palat – după prânz avem o întâlnire cu payenii. De ce nu-i întrebi chiar pe ei?

Fata zâmbi.

— Te-ai înroşit!

— Îţi aduci aminte când s-au împerecheat prima dată cafeniii cei mici? Chicoti Sally. A fost prima indicaţie pozitivă pe care am avut-o asupra transformărilor sexuale la payenii adulţi, iar eu *am alergat* până în salon... Horvath crede şi acum că sunt o obsedată sexual!

— Vrei să întreb *eu*?

— Dacă n-o s-o pot face eu, da. Totuşi, Rod, fyunch (clic)-ul meu nu m-ar fi minţit, l-ar fi fost *imposibil.*

* * *

Prânziră în sufrageria invitaţilor şi Rod ceru din nou cafea cu brandy. Sorbi, apoi comentă gânditor:

— Cadoul ăsta a avut un mesaj...

— Da? Ai vorbit cu Bury?

— Doar ca să-i mulţumesc. Continuă să fie găzduit de Marină. Nu, mesajul a fost cadoul în sine. Mi s-a transmis că poate trimite mesaje, chiar înainte ca *Lenin* să ajungă pe orbită.

Fata păru şocată.

— Ai dreptate... cum de nu ne-am dat...

— Eram prea ocupaţi, iar până mi-am dat seama n-a părut îndeajuns de important ca să raportez – aşa că n-am făcut-o. Întrebarea este: Ce *alte* mesaje a trimis el, şi de ce a dorit ca eu să ştiu c-o poate face?

— Mai bine aş încerca să analizez motivaţiile alienilor decât pe cele ale lui Bury, clătină ea din cap. Este un individ foarte ciudat...

— Aşa-i, dar nu-i prost. — Se sculă şi o ajută pe Sally să se ridice. — E timpul să mergem!

Întâlnirea avea loc în apartamentul payenilor şi urma să fie o conferinţă de lucru; senatorul Fowler îşi desfăşura maşinaţiunile politice altundeva, aşa că Rod şi Sally puteau întreba nestingheriţi.

— Mă bucur că l-ai cooptat pe Renner printre consilieri, spuse Sally când coborâră din lift. El are un... mă rog, un punct de vedere *diferit* asupra payenilor.

— Diferit – ăsta-i cuvântul.

Rod cooptase şi alţi membri ai expediţiei: capelanul Hardy, Sinclair şi câţiva savanţi. Pe de altă parte, nu-l puteau folosi pe Horvath, până ce Fowler nu se decidea în legătură cu solicitarea ministrului de a face parte din Comisie; era posibil să refuze să le fie subordonat.

Puşcaşii care făceau de gardă în faţa uşii apartamentului payenilor îi salutară pe cei doi tineri.

— Vezi, comentă Rod răspunzându-le la salut, îţi faci prea multe griji. Payenii nu s-au plâns de prezenţa paznicilor.

— Să se fi plâns? Jock mi-a spus că ambasadorului *îi place* să

aibă paznici. Bănuiesc că se cam teme de noi.

Tânărul înălţă din umeri.

— Se uită mult timp la tri-V. Dumnezeu ştie ce cred ei acum despre rasa umană.

Intrară în toiul unei conversaţii animate.

— *Bineînţeles* că nu mă aşteptam la dovezi directe, insista Hardy. Însă deşi nu mă aşteptam la ele, aş fi fost plăcut surprins să găsesc ceva concret: scripturi sau o religie similară cu a noastră, cam aşa ceva. Dar nu, nu mă aşteptam la dovezi.

— Eu tot mă întreb ce crezi că ai fi putut găsi, zise Charlie. Dacă ar fi trebuit să dovedesc că oamenii au suflete, n-aş fi ştiut de unde să încep să caut.

— Nici eu, ridică din umeri capelanul. Încep totuşi cu credinţele voastre – aşadar, consideraţi că aveţi ceva de felul unui suflet nemuritor?

— Unii cred, alţii nu. Majoritatea stăpynilor o cred. Ca şi oamenilor, payenilor nu le place să creadă că vieţile lor sunt lipsite de sens. Sau că este posibil să dispară pur şi simplu definitiv. Bine aţi venit, Sally, Rod. Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumim.

Rod îi salută apoi pe Jock şi Ivan. Aşa cum stătea întins pe marginea unei canapele, ambasadorul semăna cu reproducerea suprarealistă a unei pisici de angora. Le făcu din mâna dreaptă inferioară un gest scurt despre care Rod învăţase că însemna ceva similar lui „Te văd”. Evident, existau şi alte formule de salut, dar ele erau rezervate altor stăpyni - egali, nu creaturi cu care medyatorii discutau afaceri.

Rod îşi activă minicompul, ca să-şi reamintească ordinea de zi a întâlnirii, textul era codificat, conţinând atât subiectele oficiale, cât şi întrebările la care senatorul Fowler dorea răspunsuri fără ca payenii să ştie că fuseseră întrebaţi; de pildă, de ce nu se interesaseră niciodată de soarta navetei Eddie Nebunu’. Întrebarea respectivă nu necesita absolut niciun cod, deoarece Rod era la fel de nedumerit ca senatorul. În acelaşi timp, şovăia să-i întrebe pe payeni, fiindcă ar fi trebuit să explice ce făcuse cu naveta.

— Înainte de a începe, spuse Rod, ţin să vă spun că Ministerul Afacerilor Externe vă invită la o recepţie diseară. Vor participa membri ai nobilimii şi reprezentanţi ai Parlamentului.

Payenii ciripiră între ei.

— Suntem onoraţi de invitaţie, răspunse Jock cu glas oficial şi inexpresiv.

— Perfect. Revenim acum la problemele pe care le-am formulat dintotdeauna. Reprezentaţi o ameninţare pentru Imperiu, şi în ce fel tehnologia voastră ne va afecta economia?

— În mod straniu, replică Jock, aceleaşi întrebări ne preocupă şi pe noi, atât doar că ordinea lor este inversă.

— Totuşi, niciodată nu *stabilim* nimic, protestă Sally.

— Cum am putea? întrebă Hardy cu un ton rezonabil. Presupunând că problema ameninţării este neglijabilă, până ce nu ştim ce ne vor vinde prietenii noştri, economiştii nu pot prezice care vor fi rezultatele... iar payenii au aceeaşi dificultate.

— Ei nu sunt însă la fel de neliniştiţi ca noi, interveni nervos Renner. Eu şi Sally suntem mult mai preocupaţi. Se vorbeşte mult, dar nu se realizează nimic.

— Dacă nu începem, evident că nu vom realiza nimic. — Rod îşi examină minicompul. — Primul subiect, anunţă el, îl reprezintă supraconductorii. Fizicienii sunt foarte încântaţi, dar economiştii doresc date mai precise asupra preţului de cost. Ar trebui să întreb...

Atinse o tastă şi pe ecranul minuscul se derulară întrebările.

— Sunteţi sterili? întrebă brusc Sally.

Se lăsă tăcerea. Ochii capelanului se îngustară puţin, însă el nu reacţionă în niciun alt fel. Renner înălţă sprânceana stângă. Bărbaţii se uitară întâi la Sally, apoi la payeni.

— Te referi la medyatori, nu-i aşa? zise Jock. Da, bineînţeles. Din nou tăcere.

— Toţi? întrebă Renner.

— Evident. Suntem forme hibride. Se pare că răspunsul acesta nu-i place nici unuia dintre voi. Sally, ce anume te deranjează? Medyatorii au fost una dintre ultimele forme evoluţionare, iar evoluţia se face în aceeaşi măsură prin grupuri şi triburi, ca şi prin indivizi. Asta-i adevărat şi pentru oameni, nu?

— Nu numai pentru noi, aprobă Hardy, ci şi pentru majoritatea formelor de viaţă alienă pe care le-am descoperit.

— Mulţumesc! Noi apreciem că triburile cu medyatori au supravieţuit în proporţie mai mare decât cele fără medyatori. N-

am văzut niciodată o medyatoare fertilă, dar dacă ar fi existat vreodată aşa ceva, ea trebuie să fi acţionat mai degrabă în interesul copiilor ei decât în cel al tribului. — Ridică din umeri. — Evident, toate acestea sunt speculaţii. Istoria noastră nu deţine dovezi chiar *atât* de vechi. Cât despre mine, mi-ar fi plăcut să am copii, dar dintotdeauna am ştiut că nu va fi cazul... — Ridică iarăşi din umeri. — Cu toate acestea, e păcat. Ca satisfacţie, actul sexual este inegalabil. Noi ştim asta. Ne identificăm foarte bine cu stăpynii.

Din nou, tăcere. Capelanul îşi drese glasul, dar nu spuse nimic.

— Sally, dacă tot vorbim despre problemele payene, mai există un lucru pe care ar trebui să-l cunoaşteţi despre noi.

„Dumnezeule”, se gândi Rod, „atmosfera e mai mult decât sumbră. De ce-i atât de deprimant că...”

— Prin comparaţie cu rasa voastră, noi trăim mult mai puţin. Noi trei am fost aleşi pe criterii de inteligenţă şi experienţă, nu pentru tinereţe. Mai avem de trăit mai puţin de zece ani.

— Dar... *Nu* se poate! — În mod vizibil, fata era şocată. — Toţi?

— Da. Nu aş fi abordat un subiect atât de dureros, dar am apreciat cu toţii că este mai înţelept să vă spunem. Paradele voastre, recepţiile oficiale – toate sunt episoade ce ne derutează în mod plăcut. Anticipăm satisfacţii deosebite în rezolvarea întrebării misterioase: „Ce scop au toate astea?” În acelaşi timp însă, trebuie să stabilim cu voi relaţii diplomatice şi comerciale, iar limita temporală este clar definită...

— Da, încuviinţă Sally. Mai puţin de zece ani.

— În general, urmă Jock, medyatorii trăiesc în jur de douăzeci şi cinci de ani. Probabil – şi vocea ei căpătă un ton de amuzament amar - că şi voi aveţi problemele voastre. Aşa cum sunt războaiele pe care le suferiţi din pricină că nu aveţi medyatori.

Privi în jurul mesei de conferinţe. Oamenii tăceau, privind-o inexpresiv.

— V-am tulburat pe toţi... îmi pare rău, dar era un aspect care trebuia cunoscut. Vă propun să continuăm mâine, după ce veţi fi avut timp să reflectaţi la toate astea.

Emise o notă acută şi melodioasă, iar Charlie şi Ivan o urmară

pe uşă, spre dormitoarele lor. Uşa se închise lin în urma alienilor.

Mergând spre camera lui Ivan, Charlie ciripi spre stăpyn. Intrară şi închiseră uşa; deşi erau siguri că în odaie nu existau dispozitive de supraveghere sau înregistrare, folosiră un stil complex de vorbire, abundând în aluzii poetice. Oamenii nu l-ar fi putut descifra niciodată.

Postura stăpynului indica o solicitare pentru explicaţie.

— N-am avut timp să ne consultăm, strigă Jock. A trebuit să răspund imediat, înainte ca ei să acorde prea multă importanţă întrebării.

— Le-ai răspuns „da”, zise Ivan. Le-ai fi putut spune „nu”. Sau „poate”. Sau „unii da, alţii ba...”

— Le-ai fi putut spune că noi nu discutăm asemenea probleme, interveni Charlie. Ştii că oamenilor nu le place să vorbească deschis despre problemele sexuale.

— O pot face, atunci când doresc, preciza Jock. Iar următoarea lor solicitare ar fi fost să ne supunem examinării xenologilor lor. Am acceptat deja să fim examinaţi de medici... cum am fi putut refuza acum?

— Xenologii n-ar fi descoperit nimic, zise Ivan. În cazul unui mascul, s-ar fi constatat că numărul spermatozoizilor era zero, însă tu eşti femelă.

Cu o tristeţe rituală, Charlie schiţă gesturile care anunţau că circumstanţele o sileau să nu fie de aceeaşi părere.

— Iniţial, examinările lor au fost nesistematice. Acum însă poţi spune că vor fi la fel de haotice? Că nu vor descoperi că toţi suferim de dereglări hormonale? — Braţele lui Charlie se mişcară, transmiţând regretul de a fi nevoită să-i amintească stăpynului de sterilitatea sa, apoi indicară subiecte mult mai importante. — Aceleaşi dereglări pe care le-au descoperit şi la minera cafenie! Dereglări care nu existau la contactul iniţial cu minera, dar care s-au dezvoltat înainte ca ea să moară pe MacArthur.

Brusc, ceilalţi amuţiră şi Charlie urmă:

— Nu sunt proşti. S-ar putea să fi asociat aceste dereglări cu abstinenţa sexuală. Ce au aflat despre ceasornycari? Probabil că

au avut ceasornycari pe care să-i examineze – minera trebuie să-i fi adus la bord.

— Blestem! — Ivan adoptă o postură de gândire. — Oare i-or fi separat pe ceasornicari?

Ambele medyatoare gesticulară lipsa de cunoştinţe.

— Jock a avut dreptate să răspundă aşa cum a făcut-o, zise Charlie. Ei au avut corpul care se găsea în naveta Eddie Nebunu'. Probabil că a fost un medyator, unul tânăr, cu viaţă lungă, astfel ca să poată negocia cu cei pe care-i putea întâlni.

— Totuşi, arhivele noastre arată că medyatorul ar fi fost mort, preciza Jock. Cred c-a fost mort şi oamenii n-au aflat nimic de la el. Blestem! Dacă arhivele ar fi fost complete...

— Dacă arhivele ar fi fost complete... Dacă am fi avut un cafeniu... Dacă oamenii ne-ar spune ce au făcut cu naveta... Dacă oamenii ne-ar spune de ce au distrus-o pe MacArthur*... Încetaţi cu frazele acestea lipsite de sens. Probabil că le-aţi învăţat de la oameni. — Ivan ordonă cu ton ferm: – Spuneţi ce au putut afla oamenii de la pilotul navetei!*

— Probabil că au disecat pilotul, răspunse Charlie. Ştiinţele lor biologice sunt la fel de avansate ca ale noastre. Mai avansate. Ei vorbesc despre tehnici de inginerie genetică, care nu sunt amintite în niciun muzeu şi care cu siguranţă n-au fost descoperite în acest Ciclu. Prin urmare, trebuie să presupunem că xenobiologii lor puteau afla că pilotul era steril. Fyunch (clic)-ul lui Renner i-a spus că medyatorii erau hibrizi.

— Eddie Nebunu', comentă Ivan. Chiar şi atunci. Acum se contrazice permanent cu stăpyna ei. — Amuţi, gândindu-se, cu braţele mişcându-se şi solicitând linişte. — Ai procedat bine, încuviinţă el spre Jock. Oricum ar fi aflat că sunteţi sterile. Este vital însă să nu afle cât este de important. Oare asta le spune oamenilor că fyunch (clic)-ii îi pot minţi şi că au şi făcut-o deja?

Tăcere. În cele din urmă, Jock spuse:

— Nu ştim. Fyunch (clic)-ul lui Sally a discutat cu ea despre sex, dar conversaţia s-a purtat la bordul navei omeneşti. Nu deţinem înregistrări, doar ceea ce ni s-a raportat.

— De către un Eddie Nebunu', adăugă Ivan.

— Am făcut tot ce am putut ca să le abat atenţia, spuse Jock.

— Dar ai reuşit?

— Da. A fost evident pe chipurile *lor.*

Ivan nu putea descifra expresiile de pe chipurile omeneşti, însă înţelegea conceptul; în jurul ochilor şi gurii oamenilor existau muşchi folosiţi pentru semnalarea de emoţii, similar cu gesturile payenilor. Medyatorii le puteau citi.

— Continuă.

— Referirea directă la acte sexuale, pentru a le încetini gândirea. Apoi, dezvăluirea duratei noastre de viaţă, prezentată ca şi cum am fi recunoscut că suferim de o boală necruţătoare. Acum, creaturile acestea cu viaţă lungă ne vor jeli soarta.

— S-ar putea, zise Charlie.

— Ne vor compătimi pentru handicapul nostru. Ar putea chiar încerca să-l remedieze.

Ivan se răsuci spre Jock.

— Crezi c-ar putea s-o facă?

— Stăpyne, nu! Sunt oare Eddie Nebunu'? Ivan se relaxă.

— Vom analiza cu atenţie această problemă. Veţi discuta dovezile pe care le au oamenii şi ce pot deduce din ele. La bordul navei-ambasador care a luat legătura cu MacArthur, *pe lângă stăpyna nu se găseau şi doi ingyneri?*

— Ba da, încuviinţă Jock.

— Blestem! Şi câţi pui medyatori existau, când au revenit?

— Eu am avut patru surori.

— Blestem!

Ivan ar fi dorit să spună mai multe, dar declararea faptelor evidente ar fi putut determina pierderea pentru totdeauna a loialităţii lui Jock; ar fi putut chiar s-o şocheze pe Charlie în asemenea măsură încât să fie afectată anormal. Blestem! Medyatoarele se identificau cu stăpynele. Faţă de copii, ele nutreau aceleaşi sentimente ca stăpynele.

Deşi steril de la o vârstă fragedă, Ivan nu era imun faţă de sentimentele acelea, dar el ştia – copiii ar fi trebuit procreaţi la intervale mai mari.

19. DUPĂ BAL

— N-are rost să stăm aici, anunţă Renner.

— Mda, încuviinţă Rod.

Porni spre sediul oficial al Comisiei din palat, urmat de Sally, care era cufundată în tăcere.

— Kelley, rosti el după ce se aşezaseră la masa de conferinţe, adu-ne câte ceva de băut. Eu unul doresc o porţie dublă!

— Imediat, lord Blaine.

Kelley privi surprins spre Rod. Oare lady Sally îi făcea deja zile amare? Nici nu se căsătoriseră încă.

— Douăzeci şi cinci de ani! explodă fata cu furie. — Se întoarse către Hardy. — Douăzeci şi cinci de ani?

Îl aştepta să-i explice un univers în care exista atâta nedreptate.

— Poate că-i preţul pe care trebuie să-l plătească fiindcă au inteligenţa superioară oamenilor, propuse Renner. Nu-i un preţ mic.

— Există şi compensaţii, răspunse capelanul gânditor. Inteligenţa lor... Felul în care iubesc viaţa... Vorbesc extrem de repede – poate că gândesc la fel de iute. Cred că metabolismul şi ritmul vieţii lor este mult mai rapid.

Se făcu tăcere. Kelley reveni cu o tavă, îi servi şi plecă, arborând pe chip o expresie de dezaprobare nedumerită. Renner privi către Rod, care era cufundat în poziţia gânditorului – cu cotul pe braţul fotoliului, bărbia sprijinită în pumn, ochii pierduţi în gol –, apoi ridică paharul.

— Să bem pentru iluminare!

Nu-i răspunse nimeni. Rod nici nu-şi atinse paharul. Se gândea că un om putea duce o existenţă de calitate, utilă, într-un sfert de secol. La urma urmelor, cam atât trăiau oamenii în epoca preatomică. Totuşi, nu se putea vorbi despre o împlinire. „Eu am douăzeci şi cinci de ani acum, dar încă nu mi-am întemeiat o familie, n-am trăit alături de femeia pe care o iubesc, nici măcar nu mi-am început cariera politică...”

O privi pe Sally, care se ridicase şi se plimba prin odaie. „Oare ce intenţionează? Să rezolve problema payenilor? Dacă ei n-o pot face, cum am putea noi?”

— În felul ăsta n-ajungem nicăieri, rosti Renner, ridicând din nou paharul. Dacă medyatorii nu sunt afectaţi de faptul că sunt

sterili şi au o durată scurtă a vieţii, nu înţeleg de ce ar trebui ca noi... — Se opri brusc. — Sterili? Atunci puii medyatori din nava-ambasador... trebuie să fi fost ai celor două cafenii şi ai stăpynei ascunse.

Ceilalţi se răsuciră spre el. Sally se opri din plimbat şi se aşeză.

— Când am ajuns pe Pay-alfa, spuse ea, erau patru pui, nu?

— Aşa-i, încuviinţă Hardy legănând paharul cu brandy. O rată a naşterilor destul de ridicată.

— Dar au avut foarte puţin timp la dispoziţie! protestă fata.

— Şi un *singur* pui mi s-ar fi părut mult în nava aceea sau în misiunea respectivă, aprobă Renner. Capelane, dumneata cum vezi situaţia asta din punct de vedere moral? Eşti pe punctul de a contacta o rasă necunoscută şi bine înarmată. Te afli într-o navă fragilă, mai degrabă o jucărie. Totuşi, nava este plină de copii...

— Înţeleg ce vrei să spui, dar trebuie să mă gândesc pe îndelete. Poate că...

Fu întrerupt de zgomotul unor pumni lovind masa. Doi pumni. Ai lui Sally.

— Să fiu a naibii! — Începu să scrie cu iuţeală pe minicomp; ecranul bâzâi şi clipi. — Noi aşteptam nava de transfer. *Ştiu* că n-am înţeles greşit. Ar fi fost *imposibil!*

Hardy o privi nedumerit, iar Renner ridică din sprâncene spre Rod. Acesta înălţă din umeri.

— Payeana ei nu i-a spus niciodată că erau sterile, le explică celorlalţi.

Minicompul bâzâi din nou. Sally încuviinţă în tăcere şi tastă instrucţiuni. Pe peretele din faţă se activă un display, pe care Sally Fowler, mai tânără cu opt luni, vorbea cu o aliena alb-cafenie. Cele două glasuri erau straniu de identice.

Payeana: Dar te căsătoreşti ca să creşti copii! Cine-i creşte pe copiii născuţi în afara căsătoriei?

Sally. Există instituţii de binefacere.

Payeana: Înţeleg atunci că *tu* n-ai fost...

Sally. Nu, sigur că nu.

Sally cea reală aproape că se îmbujorase, însă chipul îi rămăsese încruntat.

Payeana: Cum de nu? Nu te întreb *de ce,* ci *cum?*

Sally. Ei bine... ştii că bărbaţii şi femeile trebuie să întreţină relaţii sexuale pentru a procrea copii, la fel ca voi... V-am examinat destul de amănunţit.

— Poate că nu suficient de amănunţit, comentă capelanul.

— Aparent nu, aprobă fata. Ş-ş-ş!

Payeana: Pilule? Pe ce bază acţionează? Hormonal?

Sally. Exact.

Payeana: Însă o femeie la locul ei nu le foloseşte.

Sally. Nu.

Payeana: Tu când te vei mărita?

Sally. Când o să găsesc bărbatul corespunzător... Poate că l-am găsit deja.

Cineva chicoti. Sally întoarse capul; Rod părea cu totul detaşat, Hardy zâmbea înţelegător, iar Renner abia îşi stăpânea râsul. Îl fulgeră din priviri pe navigator, însă acesta nu dispăru carbonizat de un trăsnet aşa cum îşi dorise fata.

Payeana: Atunci, de ce nu te măriţi cu el?

Sally. Nu vreau să mă pripesc. Există o vorbă: „Căsătorie grăbită, căinţă nesfârşită.” Mă pot mărita oricând. Mă rog, oricând în următorii cinci ani. Dacă nu, o să ajung fată bătrână.

Payeana: Fată *bătrână?*

Sally. Ceva ce oamenilor li se pare anormal. Auzi, cum procedează o payeana dacă nu doreşte copii?

Payeana: Noi nu întreţinem relaţii sexuale.

Urmară mai multe zăngănituri, după care imaginile dispărură de pe ecran.

* * *

— Adevărul literal, reflectă ea. „Noi nu întreţinem relaţii sexuale.” Este adevărat, dar opţiunea nu le aparţine.

— Într-adevăr? — Hardy părea derutat. — În contextul întrebării, afirmaţia poate induce în eroare...

— N-a mai dorit să discute despre asta, insistă Sally. Nici nu-i de mirare. Pur şi simplu, înţelesesem greşit, asta a fost.

— Eu nu mi-am înţeles niciodată greşit payeana, zise Renner. Uneori, ea mă înţelegea prea bine...

— Bine, să abandonăm subiectul ăsta.

— Deci în ziua când am coborât pe Pay-alfa... Ne cunoşteam

de luni de zile, reflectă Renner. Capelane, dumneata ce crezi?

— Dacă te înţeleg bine, la fel ca dumneata.

— Ce anume insinuezi, *domnule* Renner? Am zis să abandonăm subiectul ăsta!

Lady Sandra se înfuriase. Rod se pregăti pentru ce avea să urmeze - gheaţă sau explozie, ori ambele.

— Nu insinuez nimic, Sally, decise brusc Renner. O afirm deschis. Payeana ta te-a minţit. În mod deliberat şi cu premeditare.

— Prostii. Era stânjenită...

Hardy clătină încetişor din cap. Gestul fusese imperceptibil, totuşi fata se opri şi-l privi pe capelan.

— Cred, spuse el, că-mi pot aminti o singură ocazie în care un payean a fost cu adevărat stânjenit. S-a petrecut la muzeu. Iar acolo, cu toţii s-au comportat la fel – câtuşi de puţin aşa cum a făcut fyunch (clic)-ul tău acum, Sally. Mă tem că-i foarte probabil ca Kevin să aibă dreptate.

— Dar în ce scop? insistă Sally. De ce m-ar fi minţit sor... mă rog, aproape sora mea? În ce scop?

Se făcu tăcere şi fata încuviinţă satisfăcută din cap. Nu-l putea repezi pe capelan; nu atât pentru că ar fi avut prea mult respect faţă de veşmântul preoţesc, cât pentru persoana lui. Dar Renner era altceva.

— Să mă anunţi dacă găseşti un răspuns la întrebarea aceasta, *domnule* Renner!

— Sigur că da...

Expresia de pe chipul navigatorului îl făcea să semene în mod straniu cu Buckman; Bury ar fi recunoscut-o instantaneu. Bărbatul era pierdut în gânduri.

* * *

Părăsiră cât putură de repede sclipitoarea sală de bal. În urma lor, orchestra cânta valsuri, în vreme ce payenii erau prezentaţi unui şir aparent interminabil de persoane; nobili provinciali, lideri ai Parlamentului, comercianţi, prieteni ai celor care lucrau în serviciile de protocol şi feluriţi indivizi, obişnuiţi ai petrecerilor de la palat – toţi doreau să-i vadă de aproape pe alieni.

Mergând spre apartamentele lor pe coridoarele pustii, Rod

apucă mâna fetei. Un vals străvechi se auzea tot mai stins în depărtare.

— Au atât de puţin de trăit, iar noi le irosim clipele cu... cu aşa ceva, murmură Sally. Nu-i drept!

— Face parte din misiunea lor, iubito. La ce i-ar ajuta să fie de acord cu noi, dacă nu-i putem opri pe nobili? Chiar şi beneficiind de sprijinul Tronului, ne găsim mai în siguranţă dacă respectăm regulile jocului politic. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ei.

— Bănuiesc că aşa-i.

Fata îl opri şi se rezemă de umărul lui. Vălul Călugărului se înălţase complet, conturându-se negru pe fundalul stelelor, privindu-i prin arcadele de piatră. În curtea de dedesubt, şopotea o fântână arteziană. Tinerii rămaseră multă vreme pe coridorul pustiu.

— Te iubesc foarte mult, şopti într-un târziu Sally. Cum de poţi rezista alături de mine?

— Nu-i greu deloc.

Se aplecă s-o sărute şi se opri când fata nu-i răspunse.

— Rod, mă simt atât de stânjenită... cum o să-mi cer scuze lui Kevin?

— Lui *Kevin?* Cred că glumeşti – l-ai văzut vreodată pe Renner cerându-şi scuze cuiva? Nici nu te mai gândi la asta! Data viitoare când vă-ntâlniţi, vorbeşte-i ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar *avea* dreptate... ştii asta, nu? Ştiai deci!

Porniră mai departe. Paşii lor răsunau pe dale, iar stânca pereţilor scânteia în culori vii, în ciuda iluminării reduse. Apoi un zid ocultă căutătura pârjolitoare a Călugărului şi ajunseră la piciorul scării.

— Am bănuit acest lucru numai pe baza rapoartelor şi a scurtei relaţii pe care am avut-o cu payeana *mea.* Azi după-amiază, după ce ai plecat, am întreprins nişte verificări. Te-au minţit.

— Dar de ce, Rod? Îmi este imposibil să-nţeleg! Urcară în tăcere treptele.

— N-o să-ţi placă răspunsul, zise tânărul când ajunseră la etajul lor. Ea era o medyatoare, iar medyatorii îi reprezintă pe stăpyni. I s-a poruncit să te mintă.

— În ce scop? Ce motiv să fi avut, ca să ascundă faptul că

erau sterili?

— Aş vrea şi eu să ştiu. „Sau să nu fi ştiut”, adăugă el în gând; n-avea însă rost să-i spună lui Sally până ce nu era sigur. Nu fi atât de afectată, iubito! La urma urmelor, şi noi i-am minţit.

Ajunseră la uşa lui Rod şi tânărul puse palma pe placa de identificare. Uşa se deschise, dezvăluindu-l pe Kelley, descheiat la uniformă şi tolănit într-un fotoliu. Puşcaşul sări în picioare.

— Dumnezeule, Kelley, ţi-am zis să nu m-aştepţi! Du-te la culcare!

— Am un mesaj important, lord Blaine. Senatorul Fowler va sosi ceva mai târziu şi doreşte să-l aştepţi. Voia să se asigure că primeşti mesajul.

— Bine, încuviinţă Rod cu glas acru, mulţumesc.

— Rămân să te asist.

— În niciun caz! N-are rost să stăm cu toţii treji toată noaptea. Şterge-o!

Îl privi pe puşcaş îndepărtându-se pe coridor. Când dispăru din vedere, Sally începu să chicotească.

— Nu văd nimic amuzant, mârâi Rod.

— Îmi proteja reputaţia, râse fata. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu primeai mesajul, iar unchiul Ben ar fi dat buzna aici şi noi…

— Hm-m. Bei ceva?

— Cu unchiul Ben care va apărea peste câteva minute? Păcat de băutură! Mă duc la culcare. — Îi zâmbi dulce. — Să nu te culci prea târziu.

— Afurisită ce eşti! — O prinse de umeri şi o sărută. — Aş putea aranja uşa, ca să nu poată intra…

— Noapte bună, Rod.

El o privi intrând în apartamentul ei, aflat vizavi de al său, apoi reveni la barul din salon. Fusese o seară lungă şi plictisitoare, a cărei singură rază de soare o reprezentase părăsirea cât mai grabnică a balului.

— La dracu’! exclamă tânărul şi dădu peste cap un pahar de whisky scoţian. La dracu’ şi la toţi dracii!

* * *

Însoţit de un Renner încruntat, senatorul îşi făcu apariţia după ce Rod îşi umpluse al doilea pahar.

— Regretele mele în privinţa orei înaintate, începu el indolent. Kevin mi-a povestit că azi s-a petrecut ceva interesant...

— Ţi-a povestit, da? Şi tot el a sugerat şi discuţia asta, da? Când senatorul încuviinţă din cap, Rod se întoarse spre fostul lui navigator: - Lasă că te-aranjez eu...

— N-avem timp de distracţie, îl opri Fowler. Ai terminat tot whisky-ul?

— Nu. — Rod le umplu două pahare şi-şi mai turnă şi lui o porţie. — Ia loc, Ben. Şi tu, Renner. N-o să-mi cer scuze că i-am trimis pe servitori la culcare...

— Nicio problemă, îl linişti Renner.

Reveni la expresia gânditoare, se afundă într-un fotoliu, apoi rânji uluit. Până atunci nu mai stătuse într-un fotoliu cu automasaj şi în mod evident era încântat.

— Perfect, spuse Fowler. Zi-mi ce crezi *tu* că s-a întâmplat azi după-amiază.

— Mai bine să-ţi arăt.

Rod îşi acţiona minicompul şi display-ul mural se activă. Imaginile nu erau prea grozave; fuseseră înregistrate cu minicamera disimulată în nasturele tunicii sale şi punctul de vedere era limitat. Sunetul era însă excelent.

Senatorul privi în tăcere. Când se termină, ceru să mai vizioneze o dată întâlnirea şi Rod se conformă. În timp ce Fowler şi Renner priveau, tânărul se duse la bar, decise să încheie cu whisky-ul în seara aceea şi-şi luă o cafea.

— De ce consideraţi voi c-a fost ceva atât de important? întrebă Fowler.

— Păi, ridică din umeri navigatorul, este prima dovadă că ne mint. Cine ştie ce altceva *nu* ne-au spus!

— La naiba, oricum nu ne-au spus mare lucru în nicio privinţă. Deci asta a fost o minciună?

— Da, încuviinţă Rod. Oricum, prin implicaţie. N-a fost o înţelegere greşită – am verificat. Avem o mulţime de înregistrări ale unor conversaţii în care payenii sugerau ceva fals, îşi dădeau seama că au făcut-o pentru că ne urmăriseră reacţiile, şi se corijau. Nu! Payeana aceea a încurajat-o în mod deliberat pe Sally să creadă ceva care nu-i adevărat.

— De ce dracu-i atât de important că medyatorii n-au copii?

— Ne dezvăluie faptul că doi cafenii şi un alb au avut patru copii, explică încetişor Renner. Într-o navă mică, în spaţiul cosmic, în condiţii extrem de periculoase. Ca să nu mai amintesc de înghesuială.

— Mda. — Fowler se sculă şi-şi scoase tunica. Cămaşa de dedesubt era veche, foarte moale şi cârpită cu atenţie în trei locuri. — Rod, întrebă el, cum îşi privesc payenii copiii? Poate că până nu încep să vorbească, nu-nseamnă mare lucru pentru ei şi-i pot abandona.

— Greşit, interveni navigatorul.

— Modalitatea politicoasă de a nu fi de acord cu senatorul, îi atrase atenţia Rod, ar fi fost să spui: „Se pare că n-ar fi cazul”.

Renner se lumină la faţă.

— Hei, mi-a plăcut formularea asta! Oricum, senatorul greşeşte. Pentru payeni, copiii sunt extrem de importanţi. Singura religie de care mi-au amintit vreodată propovăduieşte faptul că sufletele se divid, pentru a pătrunde în copii. Practic, ei îşi venerează copiii.

— Mda. — Fowler întinse paharul, solicitând să-i fie umplut, şi se strâmbă nemulţumit. Nu s-ar putea să iubească atât de mult copiii încât să-i procreeze ori de câte ori li se iveşte ocazia?

— Este posibil, aprobă Renner. Iar de aici, ameninţarea este evidentă. Dar...

— Exact – *dar...* într-un asemenea caz, planeta ar fi *suprapopulată.* De altfel, aşa şi este. Prin urmare, payenii au probleme de explozie demografică de un ordin de mărime cu care noi nu ne-am confruntat *niciodată.*

— Poate că le controlează, sugeră Rod. În caz contrar... Nu uitaţi că ei trăiesc de foarte mult timp în spaţiul acela limitat.

— Şi care sunt rezultatele? întrebă senatorul. Ce cunoaştem noi despre istoria payeana?

— Nu prea multe, recunoscu navigatorul. Au o civilizaţie veche, foarte veche. Cu cel puţin zece mii de ani în urmă, deplasau asteroizi prin spaţiu. Parcă mi-e şi frică să mă gândesc ce vechime au. — Se foi în fotoliu, pentru un efect maxim al masajului. — Prin urmare, au avut timp berechet ca să-şi rezolve problemele demografice. Din clipa când au lansat naveta Eddie Nebunu’ şi până acum, ar fi putut ticsi planeta, totuşi n-au făcut-

o – aşadar, deţin o formă de control a naşterilor.

— Dar n-o utilizează permanent, interveni Fowler. Şi ce-nseamnă asta? Dacă ajung în Imperiu, în cât timp ne vor întrece ca număr? — Se jucă gânditor, frecând un punct mai uzat de pe cămaşă. — Poate că tocmai asta-ncearcă s-ascundă. Rata ridicată a naşterilor şi lipsa de intenţie de a le ţine sub control. — Se sculă, decis. — Rod, pune-ţi oamenii să cerceteze aspectul ăsta. Vreau tot ce putem obţine despre istoria payenilor.

— Am înţeles, făcu tânărul, prea puţin încântat. „Ce va face Sally, când va vedea toate datele? Pentru că atunci...”

— Parcă a vorbit acuzatorul într-un proces de crimă, rânji Renner. Ce naiba, domnule senator, payenii au o istorie *foarte* lungă! Bineînţeles că au soluţionat problema presiunii demografice.

— Foarte bine. Cum au făcut-o?

— Nu ştiu. Întreabă-i.

— Asta şi intenţionez. Dar fiindcă ştim că ne pot minţi, şi ne-au minţit deja... De fapt, de ce l-ar mira asta pe un politician? În sfârşit... Aşadar, fiindcă ştim acest lucru, doresc să-mi clarific ideile înainte de a mă confrunta cu payenii.

* * *

— Oportunităţile comerciale sunt fabuloase, anunţă Jock şi braţele îi indicau surescitarea. Oamenii sunt incredibil de ineficienţi în utilizarea resurselor lor. Nu au nici instinctul uneltelor complicate.

— Niciunul? întrebă Ivan.

— Niciunul dintre cei pe care i-am văzut, arătă Jock spre tri-V. Probabil că-şi instruiesc tinerii în toate domeniile. Multe dintre programele disponibile au acest scop.

— Au timp să înveţe, reflectă Charlie. Trăiesc foarte mult, mai mult decât oricare stăpyn.

— Da, totuşi ce risipă! N-au cafenii şi nici ceasornycari...

— Eşti sigură că n-au ceasornycari? o întrerupse Ivan.

— Da. N-am văzut urme pe navele lor, n-am văzut niciunul la tri-V, şi nici produse care să fie evident creaţia lor. Nu există obiecte individualizate...

— Eu însă am văzut. Paznicii pe care i-am avut în Lenin

deţineau asemenea obiecte.

— Făcute de ceasornicarii noştri...

— Exact, aprobă Ivan. Acum ştim de ce au distrus pe MacArthur. *Şi de ce se tem de noi.*

Mediatoarele ciripiră surescitate, până ce Ivan le opri din nou.

— Sunteţi de acord? întrebă el cu tonul ce solicita confirmarea informaţiei.

— Da, încuviinţară ele la unison.

Jock vorbi rapid, acoperind-o pe Charlie:

— Minera cafenie pe care au luat-o la bord trebuie să fi adus cu ea o pereche de ceasornycari. Oamenii n-au habar de ceasornycari şi probabil că le-au permis să evadeze. Având tot spaţiul din navă la dispoziţie şi timp suficient pentru adaptare...

— Totuşi, ni s-a spus că ar avea ceasornycari, spuse Ivan.

Jock adoptă o postură ce indica accesarea memoriei. După o secundă, răspunse:

— Nu. Sally ne-a lăsat să credem că ar avea. Când fyunch (clic)-ul ei a sugerat că ceasornycarii oameni ar fi mari, ea a încuviinţat.

— Iar sublocotenenţii au părut surprinşi când am pomenit de ceasornycari, referitor la construcţia bărcilor de salvare, declară Charlie. Da. Cu siguranţă, ai dreptate.

Se lăsă tăcere. Ivan se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Ei ştiu că deţinem o subspecie prolifică. Reflectaţi la aspectul acesta.

— Se tem că am provocat distrugerea lui MacArthur în mod deliberat, zise Charlie. Blestem! Dacă ne-ar fi spus, i-am fi putut preveni asupra pericolelor şi n-ar fi avut de ce se teme. Blestem! De ce a aranjat universul astfel ca primul payen pe care l-au întâlnit să fie o cafenie?

— Spuneau că MacArthur *este infestat cu o molimă, vorbi Jock. Aşa şi era, deşi noi nu i-am crezut. Molima erau ceasornycarii. Totuşi, dacă au crezut realmente că le-am distrus nava în mod deliberat, sau am îngăduit distrugerea ei, de ce n-au spus-o? De ce nu ne-au întrebat?*

— Îşi tăinuiesc punctele vulnerabile, sugeră Charlie, şi nu acceptă niciodată înfrângerea. Chiar şi în ultimele lor clipe, sublocotenenţii au refuzat să se predea.

După altă tăcere, Ivan spuse:

— Oamenii n-au dorit să ştim că la bordul navei lor existau ceasornycari, decât după ce-i ucideau. Erau siguri c-o pot face. Ulterior, n-au vrut ca noi să ştim că ceasornycarii le pot distruge navele.

— Idioţii! strigă Charlie. Dacă au timp la dispoziţie, ceasornicarii pot distruge orice *navă. Pot contribui în mare măsură la un colaps. Dacă n-ar fi fost atât de utili, i-am fi exterminat de mult.*

— S-a încercat, spuse Jock gesticulând umor sec, şi rezultatul a fost cel cunoscut. Un stăpyn şi-a păstrat...

— Linişte! ceru Ivan. Ei se tem de noi. Vorbiţi-mi despre asta.

— Cunoşti ceea ce oamenii numesc „ficţiune”? întrebă Charlie. Legende construite în mod deliberat. Atât cei care le aud, cât şi cei care le narează ştiu că sunt falsuri.

Ivan şi Jock indicară faptul că erau familiarizaţi cu conceptul.

— Aseară am vizionat o emisiune tri-V. Era o ficţiune, ca multe alte emisiuni. Aceasta se numea „Istvan moare”. După ce s-a terminat, comentatorul a vorbit ca şi cum acţiunea principală a poveştii ar fi fost adevărată.

— N-am văzut-o, spuse Jock. Viceregele Merrill a dorit să fac cunoştinţă cu nişte comercianţi, înainte de recepţia pentru nobili. Blestem! Formalităţile astea interminabile ne consumă timpul şi nu învăţăm nimic de la ele.

— Nu v-am povestit despre această emisiune, continuă Charlie. Actorul principal interpreta un personaj care, în mod evident, intenţiona să fie amiralul Kutuzov.

Jock semnală stupoare şi jale pentru pierderea ocaziei.

— Ajungi la scopul final? întrebă Ivan.

— Da. Intriga era una de conflicte. Amiralul comandant nu dorea să facă ceea ce făcea. Era război între oameni – între Imperiu şi răsculaţii *aceia de care se tem atât de mult.*

— N-am putea intra în legătură cu ei? sugeră Jock.

— Cum am putea? făcu Ivan. Accesul la informaţii ne este controlat. Dacă suspectează o asemenea acţiune din partea noastră, ar fi în stare de orice ca să se opună. Nici nu te gândi la asta. Spune-mi despre emisiune.

— În războiul acela, se revoltă o planetă. Şi alte planete aveau s-o facă în scurt timp. Războiul, care până atunci avusese dimensiuni reduse, putea deveni unul de proporţii, implicând

multe planete. Amiralul a găsit o modalitate de a preveni extinderea conflictului şi a decis că era datoria lui să acţioneze. Cu cinci nave ca Lenin, *el a ucis toată populaţia de pe o planetă locuită de zece milioane de oameni.*

Urmă o tăcere prelungă.

— Sunt în stare să facă asta? întrebă Ivan.

— Aşa cred, răspunse Charlie. Nu sunt o cafenie ca să fiu sigură, dar...

— Veţi reflecta la asta. Nu uitaţi că se tem de noi. Amintiţi-vă că ei ştiu acum că avem o subspecie prolifică. Mai amintiţi-vă că, în urma studierii navetei, l-au plasat pe omul acesta la conducerea expediţiei spre sistemul nostru. Temeţi-vă pentru stăpynii şi surorile voastre.

Ivan plecă spre dormitorul său. După mult timp, medyatoarele începură să discute rapid, dar în surdină.

20. OPŢIUNI

Nori grei goneau peste cerurile Noii Scoţii, despărţindu-se la răstimpuri şi lăsând razele strălucitoare ale lui Cal să pătrundă, piezişe şi calde, în sala de conferinţe. Obiectele scânteiau câteva clipe, înainte ca ferestrele să se autopolarizeze. Afară, în jurul palatului, se întindeau umbre dense, totuşi lumina continua să fie îndeajuns de puternică pe străzile înguste, pe care funcţionarii guvernamentali se revărsau după programul de lucru. Mulţimi purtând kilturi se înghesuiau, grăbindu-se acasă, la familiile lor, la tri-V şi un păhărel relaxant.

Rod privea încruntat pe geam. O secretară drăguţă ieşi zorită din palat, atât de preocupată pentru a ajunge la un transportor încât aproape că răsturnă un bărbat mai vârstnic. „Probabil că are o întâlnire importantă”, se gândi tânărul. „Iar funcţionarul are o familie... ca toţi oamenii. Este responsabilitatea mea, ceea ce poate fi ghinionul payenilor.”

Înapoia lui se auzeau sunetele unei activităţi frenetice.

— Aţi pregătit totul pentru masa payenilor? întrebă Kelley.

— Da, domnule, răspunse un steward, totuşi bucătarul-şef ar dori să facă ceva cu piureul acela pe care-l mănâncă ei – poate să-i adauge nişte mirodenii, sau altceva. Nu-i place doar să pună carne şi cereale într-o oală şi să le fiarbă.

— Să lase inovaţiile pentru altă dată. În seara asta, membrii Comisiei nu doresc experimente. Să se mulţumească să-i hrănească atât cât au chef.

Kelley inspecta automatul magic de cafea, ca să se asigure că era plin, după aceea se încruntă spre spaţiul gol de alături.

— Unde-i ciocolata? se răsti el.

— Vine imediat, se apără stewardul.

— Bine. Ai grijă să apară înainte de sosirea payenilor. Asta-nseamnă peste o oră. — Puşcaşul aruncă o privire spre ceasul mural. Cred că suntem pregătiţi, dar nu uita de ciocolată!

De când descoperiseră ciocolata fierbinte la bordul lui *Lenin,* payenii se dădeau în vânt după ea. Era una dintre puţinele băuturi omeneşti care le plăceau – dar în ce *mod!* Kelley se înfioră. Cu untul putea fi de acord. Pe navele engleze, se punea unt în ciocolată. Dar câte o picătură de ulei tehnic în fiecare ceaşcă?

— Eşti gata, Kelley? întrebă Rod.

— Da.

Puşcaşul îşi ocupă locul înapoia barului şi apăsă un buton, semnalând că putea începe conferinţa. „Ceva îl tulbură pe şef”, decise el. „În niciun caz nu-i vorba depre fată. Bine că n-am problemele lui!”

O uşă se deschise şi membrii Comisiei pătrunseră, urmaţi de câţiva dintre savanţii lui Horvath. Se aşezară pe o latură a mesei şi-şi puseră minicompurile în faţa lor; imediat se auziră zumzetele slabe de acces în reţeaua informatică a palatului.

Horvath şi Fowler discutau animaţi când intrară.

— Domnule ministru, procesarea atâtor date necesită timp...

— De ce? Ştiu că nu trebuie să contactezi Sparta.

— Este adevărat, dar am nevoie *eu* de timp ca să mă decid, replică iritat Fowler. Uite ce-i, voi vedea ce pot face pentru dumneata la următoarea Aniversare. Situaţia îţi era periclitată chiar dinainte de expediţia Pay. Şi, ce naiba, nu-s deloc sigur că eşti adecvat din punct de vedere temperamental pentru un loc în... — Amuţi, când mai multe capete se răsuciră spre ei. — Discutăm mai târziu.

— Perfect.

Horvath privi în jurul sălii şi se îndreptă spre un loc aflat vizavi de senator. Echipa ministrului se redistribui iute în partea respectivă a mesei.

Apărură şi alţii: Renner şi Hardy, ambii tot în uniforme ale Marinei, o secretară... Intrară şi stewarzii cu cafele, determinând alte momente de agitaţie.

Rod se aşeză încruntându-se, apoi zâmbi când Sally apăru în grabă.

— Scuzaţi-mă pentru întârziere, gâfâi ea. Am...

— Încă n-am început, îi spuse Rod şi-i indică un scaun.

— Despre ce-i vorba? întrebă ea în şoaptă. — Ceva anume din comportarea tânărului o neliniştea, aşa că-l privi cu atenţie. — De ce-i unchiul Ben atât de interesat de istoria payenilor? Despre ce-aţi discutat azi-noapte?

— O să vezi. Senatorul trebuie să-nceapă imediat.

„Şi sper că totul va decurge cu bine, deşi mă-ndoiesc. Ce se va-ntâmpla cu noi după asta?” Rod reveni cu atenţia asupra conferinţei. „Mă-ntreb ce face fyunch (clic)-ul meu acum? Ar fi

fost frumos să fi trimis...”

— Să-i dăm drumul! Anunţă brusc Fowler. Începe şedinţa membrilor Comisiei extraordinare, reprezentanţii Maiestăţii Sale imperiale în relaţiile cu locuitorii lumii Pay. Vă rog pe toţi să specificaţi numele şi organizaţia pe care o reprezentaţi.

Urmă un al doilea moment prelungit de tăcere, întrerupt de bâzâiturile minicompurilor.

— Avem multe subiecte pe ordinea de zi, continuă senatorul. Aseară a devenit evident că payenii ne mint în anumite probleme critice...

— Nu mai mult decât i-am minţit noi, interveni Horvath.

„La naiba! Trebuie să mă stăpânesc ceva mai bine. Ideea este corectă, dar dacă senatorul se enervează...”

— Domnule ministru, pe noi ne preocupă *subiectele* pe care le ascund, replică blând Fowler.

Tăcu o clipă şi puterea păru că se coagulează în jurul lui. Bătrânul micuţ în haine largi dispăru şi preşedintele Comisiei rosti:

— Vreau să declar ceva valabil pentru toţi cei de faţă. Nu-mi plac formalităţile. Dacă aveţi ceva de spus, nu ezitaţi s-o faceţi, dar doresc să fiu lăsat să termin ce am de zis. — Surâse mai îngheţat decât vântul iernii. — Pe alţii n-aveţi decât să-i întrerupeţi, dar nu pe mine. Aşadar, domnule ministru, ce ne ascund payenii?

Horvath îşi trecu degetele subţiri prin părul rărit.

— Am nevoie de mai mult timp, domnule senator. Până azi dimineaţă, nu mă gândisem că payenii ne-ar fi ascuns *ceva.*

Aruncă o privire nervoasă spre Hardy, dar capelanul nu reacţionă în niciun fel.

— A fost o surpriză pentru noi toţi, zise Fowler. Avem însă dovezi că payenii se înmulţesc cu o viteză incredibilă. Întrebarea este: *putem* să-i determinăm să-şi controleze rata demografică, dacă ei n-o doresc? Rod, este posibil ca payenii să fi ascuns arme de noi?

Tânărul ridică din umeri.

— Într-un sistem stelar, se poate ascunde aproape orice doreşti.

— Totuşi, sunt absolut paşnici, protestă Horvath. Domnule senator, securitatea Imperiului mă preocupă la fel de mult ca pe

oricare altul din această încăpere. Te asigur că-mi privesc cu toată seriozitatea îndatoririle de ministru al Sectorului.

„Nu ne asiguri”, îşi spuse Kelley, „vorbeşti pentru a se consemna în înregistrare. Asta o ştie şi căpitanul Blaine, totuşi ce anume îl deranjează pe şefu’? Are exact privirea de dinaintea intrării în acţiune.”

— ... şi în rândul payenilor nu există activităţi războinice, încheie Horvath.

— Situaţia nu stă chiar aşa, interveni Renner. Domnule ministru, îmi plac payenii la fel de mult ca şi dumitale, totuşi apariţia subspeciei medyatorilor trebuie să fi avut o cauză.

— Bineînţeles, replică imediat Horvath. În preistoria lor, payenii trebuie să se fi luptat ca leii. Apropo, analogia este chiar reuşită. Instinctul teritorial continuă să se manifeste – în arhitectură şi în organizarea lor socială, de exemplu. Însă luptele s-au încheiat de mult timp.

— De cât timp? întrebă Fowler. Horvath păru stingherit.

— Posibil de un milion de ani.

Se lăsă tăcerea şi Sally scutură trist din cap. Întemniţaţi într-un sistem micuţ vreme de un milion de ani – un milion de ani de *civilizaţie*! Câtă *răbdare* trebuie să fi deprins!

— Şi de atunci n-a mai existat niciun război? insistă Fowler. Realmente?

— La naiba, bineînţeles c-au existat războaie, răspunse ministrul. Cel puţin două din genul celor pe care Pământul le-a cunoscut la sfârşitul Codominionului. Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă!

Fu nevoit să ridice glasul ca să acopere exclamaţia lui Sally. În jurul mesei se auziră murmure.

— Unul dintre acelea a fost îndeajuns ca să facă Pământul aproape nelocuibil, rosti apăsat Fowler. Când s-a întâmplat asta? Tot acum câteva milioane de ani?

— Cel puţin de ordinul sutelor de milenii.

— Probabil acum câteva mii de ani sau mai puţin, interveni Hardy. Sally, ţi-ai revizuit estimările privind vârsta civilizaţiei primitive pe care ai excavat-o?

Fata nu răspunse şi tăcerea coborî din nou stingheritoare.

— Domnule capelan, vorbi Fowler, pentru a se consemna în înregistrare, vreau să te întreb dacă te găseşti aici în calitate de

consilier al Comisiei.
— Nu, domnule senator. Cardinalul Randolph m-a solicitat să reprezint Biserica la întrunirile Comisiei.
— Mulţumesc. Aceeaşi tăcere prelungă.
— Nu aveau unde să plece, zise Horvath şi ridică nervos din umeri. — Cineva chicoti, apoi amuţi, când ministrul continuă: – Este evident că primele lor războaie au avut loc cu foarte mult timp în urmă... cel puţin acum un milion de ani. O dovedeşte dezvoltarea lor. Domnul Horowitz a examinat datele biologice acumulate de expediţie şi... ei bine, le poţi spune, Sigmund!
Horowitz zâmbi triumfător.
— Când am examinat prima dată pilotul navetei, am crezut că poate fi vorba despre o mutaţie. Am avut dreptate! Payenii sunt mutanţi, atât doar că mutaţiile s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă. Formele iniţiale de viaţă animală de pe Pay-alfa sunt simetrice bilateral, ca pe Terra şi aproape ca peste tot. Primul payen asimetric trebuie să fi fost o mutaţie drastică. Pe de altă parte, era imposibil să fi fost la fel de bine dezvoltat ca formele actuale. De ce n-a pierit? Părerea mea este că în obţinerea formelor asimetrice au fost investite eforturi deliberate. În plus, mutaţiile aveau loc peste tot. Lupta pentru supravieţuire era foarte redusă.
— Dar asta înseamnă că deţineau o civilizaţie, atunci când s-au dezvoltat formele actuale, zise Sally. Se poate aşa ceva?
Horowitz surâse din nou.
— Şi care a fost rolul Ochiului? insistă fata. Când a devenit super-gigantă, trebuie să fi bombardat cu radiaţii sistemul Pay.
— Asta s-a petrecut cu prea mult timp în urmă, răspunse Horvath. Am verificat. În datele provenite de la navele noastre de explorare, deţinem echivalentul a cinci sute de ani de observaţii ale Ochiului, iar ele corespund cu informaţiile primite de sublocotenentul Potter de la payeni. Ochiul este supergigantă de peste şase milioane de ani, iar payenii nu aveau pe atunci forma actuală.
— Aha! Atunci ce anume a cauzat...
— Războaiele, anunţă Horowitz. Creşterea generală, la nivel planetar, a nivelurilor de radiaţie, cuplată cu selecţia genetică deliberată.
Fata încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

— Perfect... au avut parte de războaie nucleare, la fel ca noi. Dacă Codominionul n-ar fi produs generatorul Alderson, noi ne-am fi exterminat pe Pământ. (Răspunsul acela nu-i plăcea însă, era dificil de acceptat.) Nu s-ar putea să fi existat o altă rasă dominantă, care s-a autodistrus, iar payenii să fi evoluat ulterior?

— Nu, răspunse precaut Horvath. Sunt propriile dumitale concluzii, lady Sally – ai demonstrat cât de bine este adaptată forma payeana pentru utilizarea instrumentelor. Din capul locului, mutantul trebuie să fi fost un utilizator de instrumente... sau să fi fost controlat de utilizatorii de instrumente. Sau ambele.

— Acela a fost unul dintre războaie, interveni senatorul. Cel care a creat payenii, aşa cum îi cunoaştem. S-a amintit însă că ar fi existat cel puţin două.

Horvath aprobă cu tristeţe.

— Este adevărat, domnule senator. Actualii payeni evoluaţi trebuie să fi luptat cu arme nucleare. După aceea, a urmat altă perioadă de radiaţii, care a divizat rasa în toate subspeciile acelea – atât formele civilizate, cât şi animalele. Plus intermediarii, cum sunt ceasornycarii.

Aruncă o privire de scuze către Blaine, dar tânărul rămase inexpresiv. Horowitz îşi drese glasul; în mod evident, era încântat de discuţii.

— Eu cred că forma iniţială au fost cafeniii. Când albii au devenit dominanţi, ei au creat celelalte subspecii pentru propriile lor foloase. Din nou, evoluţie dirijată, observaţi? Unele forme au evoluat însă de la sine.

— Atunci animalele asimetrice nu sunt strămoşii payenilor? întrebă curios senatorul.

— Nu. — Horowitz îşi frecă palmele şi atinse nerăbdător minicompul. — Ele sunt forme degenerate... vă pot arăta mecanismele genelor.

— Nu-i necesar, îl opri repede Fowler. Au existat aşadar două războaie. Poate că medyatorii au fost creaţi în al doilea...

— Eu zic c-au fost trei războaie, interveni Renner. Chiar dacă presupunem că în al doilea război au rămas fără arme nucleare.

— De ce? întrebă Sally.

— Ai văzut planeta... Mai este vorba apoi despre adaptarea la

spaţiul cosmic.

Navigatorul privi spre Horvath şi Horowitz, aşteptându-i să intervină. Zâmbetul celui din urmă se lăţise mai mult ca oricând.

— Este tot opera dumitale, lady Fowler. Payenii sunt atât de bine adaptaţi spaţiului cosmic, încât te-ai întrebat dacă nu cumva au evoluat acolo. Aşa-i, dar abia după ce au cunoscut o lungă perioadă de evoluţie pe Pay-alfa. Vrei să trec în revistă dovezile? Mecanisme fiziologice de adaptare la presiune scăzută şi imponderabilitate, astronavigaţie intuitivă...

— Te cred, murmură fata.

— Planeta Marte! strigă Rod, şi toţi îl priviră. Marte! La asta te gândeai, Kevin?

Renner încuviinţă din cap. Părea într-o dilemă, cu gândurile luând-o mult înaintea celorlalţi, dar fără să fie încântat de ceea ce descoperise.

— Da, spuse el. Payenii au dus cel puţin un război folosindu-se de asteroizi. Ajunge să priviţi suprafaţa lui Pay-alfa, acoperită de cratere rotunde ce se suprapun. Probabil că au fost pe punctul de a distruge întreaga planetă. Chestia asta i-a speriat în asemenea măsură pe supravieţuitori încât au mutat toţi asteroizii într-un loc de unde nu mai puteau fi utilizaţi în felul acela...

— Totuşi, războiul a distrus majoritatea formelor de viaţă evoluată de pe Pay-alfa, încheie Horowitz. După mult timp, planeta a fost repopulată de payenii care se adaptaseră spaţiului cosmic.

— După foarte mult timp, sublinie Horvath. Craterele asteroizilor nu mai au nici urmă de radioactivitate, iar orbitele sunt stabile. Toate astea s-au petrecut de mult, mult timp.

Ministrul nu părea încântat de concluziile sale şi Rod îşi mâzgăli o notiţă. „Nu-i suficient”, îşi spuse el, „totuşi... trebuie să existe vreo *explicaţie*...”

— Deşi, continuă Horvath, dacă ar fi dorit, ar fi putut să mai utilizeze asteroizii ca arme. Necesarul de energie ar fi fost mai mare, însă atâta vreme cât ei se găsesc în sistemul stelar, pot fi deplasaţi. Nu avem dovezi ale unor războaie recente şi, oricum, ce legătură are asta cu noi? În trecut, au avut războaie, i-au creat pe medyatori, ca să le pună capăt, şi au înregistrat succes. Acum nu se mai luptă.

— Poate că da, mormăi Fowler, sau poate că nu.
— Nu s-au luptat cu *noi,* insistă Horvath.
— Crucişătorul a fost distrus, îi reaminti senatorul. Scuteşte-mă de explicaţii, domnule ministru. Am auzit toate poveştile despre sublocotenenţi. Realitatea este că dacă payenii se luptă între ei, ştim foarte bine că una dintre tabere îşi va găsi aliaţi printre rebeli. Ce dracu', s-ar putea chiar să *încurajeze* revoltele şi-n niciun caz n-avem nevoie de aşa ceva! Mai există un aspect care mă deranjează – ei n-au un guvern planetar?
Urmă din nou o tăcere prelungă.
— Ce părere ai, Sally? Este domeniul tău.
— Ei... De fapt, au un fel de guvern planetar - Jurisdicţia. Un stăpyn sau un grup de stăpyni obţine jurisdicţia asupra ceva, iar restul o respectă.
Fowler se strâmbă spre nepoata sa.
— La naiba, noi nici măcar nu-i lăsăm pe *oameni* să iasă în Univers până când n-au guverne planetare! Nu-ţi poţi imagina o colonie payeana care se hotărăşte să ajute o facţiune de pe Pay-alfa? — Privi în jurul mesei şi făcu altă grimasă: – Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Credeţi că vreau să-l împuşc pe Moş Crăciun? Vreau să facem negoţ cu payenii, dar să nu uităm principala directivă a Imperiului!
— Ne trebuie mai mult timp, protestă Horvath. Nu se poate decide pe loc!
— Nu avem timp, rosti încetişor Rod. Trebuie să înţelegi presiunile exercitate, domnule ministru. Ai ajutat la crearea lor. Toate grupurile de interese din acest Sector solicită acţiune imediată.
Rod primise apeluri zilnice de la Liga Umanităţii şi era sigur că informaţiile acesteia proveneau de la Horvath.
— Ceea ce vă deranjează este potenţiala rată a naşterilor, spuse Horvath. Sunt sigur că vă daţi seama că ei *trebuie* să fie capabili să-şi controleze populaţia. Dacă n-ar fi putut s-o facă, n-ar fi supravieţuit atâta.
— Dar poate că n-au *vrut* s-o facă, observă senatorul. I-am *putea* noi sili? Rod, secundul tău, Cargill, a mai lucrat la estimarea de ameninţare?
— Doar ca s-o perfecţioneze. Calculele originale sunt încă valabile.

— Aşadar, ar trebui o flotă mare ca să-i supunem pe payeni... şi asta, considerând resursele lor actuale. Ce fel de probleme lăsăm moştenire nepoţilor noştri, dacă-i ajutăm pe payeni să-şi stabilească colonii?

— Acum nu mai pot fi împiedicaţi să iasă din sistemul lor solar, pufni Horvath. Analiza căpi... lordului Blaine a demonstrat asta. Finalmente, payenii vor construi Câmpul Langston şi vor ieşi din sistemul lor. *Trebuie* să întreţinem relaţii cordiale cu ei înainte de momentul cu pricina. Eu propun să stabilim imediat relaţii comerciale, soluţionând problemele pe măsură ce vor apărea. Nu le putem rezolva pe toate o dată.

— Asta-i recomandarea dumitale? întrebă Fowler.

— Da, domnule senator. A mea, a Ligii Umanităţii, a Comercianţilor Imperiali...

— Nu a tuturor comercianţilor, îl întrerupse Rod. Consiliul lor local este divizat în această privinţă. O minoritate deloc neglijabilă nu doreşte să aibă de-a face cu payenii.

— Pentru că aparţin unor industrii ce vor fi ruinate de tehnologiile payene, înălţă Horvath din umeri. Putem rezolva problema aceasta. Domnule senator, este inevitabil ca payenii să construiască *ceva* care să-i scoată din limitele sistemului lor. Ar trebui să-i legăm în aşa măsură de Imperiu încât interesele lor să fie ale noastre înainte ca să se întâmple asta.

— Sau să-i preluăm în Imperiu şi să terminăm povestea, mormăi Fowler. Azi-noapte, m-am gândit şi la soluţia asta. Dacă ei nu-şi pot controla populaţia, o putem face noi...

— Ştim însă că ei pot, protestă Horvath. Am dovedit că au avut o societate civilizată de *multă* vreme, într-un singur sistem. Au învăţat... — Se opri o clipă, apoi continuă surescitat: – V-aţi gândit că este posibil să aibă alocări demografice? Poate că payenii din nava-ambasador trebuiau să procreeze la un anumit moment, altfel pierdeau definitiv alocarea respectivă. Vrând-nevrând, au fost siliţi s-o facă în navă.

— Hm, făcu Fowler şi grimasă îi dispăru. Aici s-ar putea să te fi apropiat de adevăr. Ei bine... o să-i întreb pe payeni când vor veni. Domnule capelan, stai acolo cu figura unui om care aşteaptă să fie spânzurat la o gravitaţie ridicată. Ce te nemulţumeşte?

— Şobolanii, răspunse Hardy.

Horvath privi iute în jur, apoi aprobă încetişor din cap.
— Şi pe dumneata te-au deranjat?
— Bineînţeles. Poţi găsi fişierul respectiv sau să-l caut eu?
— Îl cunosc prea bine, oftă ministrul.
Introduse un cod de acces în minicomp; acesta zumzăi şi un display de pe perete căpătă viaţă...
... prezentând un oraş payen lovit de dezastru. Maşini răsturnate şi ruginite, acoperind străzi distruse. Aparate de zbor prăbuşite, lovite de clădirile pârjolite de incendii, pătrunse pe jumătate în zidurile lor. Buruienile creşteau din fisurile pavajului. În centrul imaginii exista o movilă uriaşă de sfărâmături, peste care mişunau cu mişcări iuţi forme negre, micuţe.
— Nu-i ceea ce pare, explică Horvath, ci doar unul dintre etajele grădinii zoologice payene.
Atinse câteva taste şi imaginea se mări, focalizându-se asupra unei singure forme negre, care crescu până ce contururile îi deveniră uşor înceţoşate: un bot ascuţit de şobolan, cu dinţi ameninţători. Nu era însă un şobolan.
Avea o ureche membranoasă şi cinci membre. Membrul drept cel mai din faţă nu era a cincea labă, ’ ci un braţ lung şi agil, terminat cu gheare ce păreau pumnale.
— Aha! Exclamă Horowitz şi privi acuzator spre Horvath. Pe asta nu mi-aţi arătat-o... alte războaie, da? Unul dintre războaie trebuie să fi provocat atâtea distrugeri încât nişele ecologice au rămas nepopulate. Dar ăsta… Aţi obţinut un specimen?
— Din păcate, nu.
— Din ce o fi degenerat? se întrebă Horowitz. De la payenii inteligenţi la... la *asta*, distanţa este apreciabilă. Există vreo subspecie payeană pe care nu mi-aţi arătat-o? Ceva similar acesteia?
— Bineînţeles că nu, replică Sally.
— Nimeni n-ar fi împerecheat selectiv pentru a obţine aşa ceva, reflectă xenobiologul cu glas tare. Trebuie să fi fost vorba despre selecţie naturală... — Zâmbi mulţumit. — Alte dovezi, dacă mai era nevoie. Unul dintre războaiele lor aproape că le-a depopulat planeta. Şi încă pentru mult timp.
— Da, aprobă Renner. Deci în vreme ce creaturile astea stăpâneau Pay-alfa, payenii civilizaţi se aflau pe asteroizi. Probabil că evoluaseră acolo de multe generaţii, albi şi cafenii,

ceasornycari, poate şi alte subspecii pe care nu le-am văzut, deoarece n-am ajuns la civilizaţia asteroizilor.

— Însă asta, repetă Horvath, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Cu *foarte* mult timp în urmă. Cercetările lui Buckman asupra orbitelor asteroizilor… în sfârşit… Poate că medyatorii au fost creaţi şi au evoluat în spaţiul cosmic înainte de recolonizarea planetei. Se poate vedea că era nevoie de ei.

— Ceea ce înseamnă că albii au rămas la fel de războinici ca pe timpuri, atrase atenţia Fowler.

— Acum au medyatori, unchiule, îi reaminti Sally.

— Mda. Şi poate că şi-au rezolvat problema presiunii demografice… Domnule ministru, scoate blestemăţia aia de pe ecran! Mi se zbârleşte pielea când o văd. De fapt, de ce dracu' ar fi dorit cineva să introducă un oraş ruinat într-o grădină zoologică?

Imaginea creaturii ameninţătoare dispăru şi toţi părură uşuraţi.

— Ne-au explicat, răspunse Horvath, care redevenise aproape voios. Unele dintre formele lor au evoluat către viaţa citadină. O grădină zoologică completă trebuia să le prezinte.

— Dar chiar oraşe *ruinate*?

— Poate ca să le reamintească ce se-ntâmplă când nu-i ascultă pe medyatori? propuse Sally. Un exemplu îngrozitor, care să le menţină reticenţa faţă de război.

— De acord, încuviinţă Renner cu un fior.

— Să rezumăm faptele, rosti senatorul, deoarece payenii trebuie să apară peste câteva minute. Unu – rata potenţială de reproducere este imensă şi payenii sunt gata să procreeze în condiţii în care oamenilor nici nu le-ar fi trecut prin minte să încerce. Doi – payenii au minţit, cu scopul de a-şi ascunde această rată potenţială de reproducere. Trei – payenii au avut războaie. Cel puţin trei importante, poate chiar mai multe. Patru – ei există de mult timp. De *foarte* mult timp. Asta pledează în favoarea existenţei unui control asupra populaţiei. Nu ştim *cum* procedează, dar poate fi asociat cu motivul pentru care procreează copii în misiunile periculoase. Trebuie să-i întrebăm. De acord până aici?

Un cor înăbuşit de încuviinţări.

— Să examinăm acum opţiunile. În primul rând, am putea

urma sfatul domnului ministru şi să începem negocierea acordurilor comerciale. Payenii au solicitat birouri permanente şi dreptul de a căuta şi popula planete necolonizate din interiorul şi din exteriorul Imperiului. Ei nu insistă asupra spaţiului interior, ci agreează corpuri pe care noi nu le folosim, aşa cum sunt asteroizii sau planetoizii terraformabili. În schimb, oferă destul de multe.

Se opri, aşteptând comentarii, dar nu se auzi niciunul. Toţi se mulţumeau să-l lase să rezume lucrurile pentru a fi consemnate în înregistrare.

— Un asemenea curs de acţiune ar însemna să le dăm frâu liber. O dată ce vor avea baze în care noi nu vom deţine controlul şi nu vom putea interveni, mai mult ca sigur că vor fi contactaţi de rebeli. Trebuie să negociem şi este posibil ca generozitatea noastră actuală să ne asigure recunoştinţa lor ulterioară. Începerea imediată de negocieri are sprijinul unui membru al Comisiei, Sandra Bright Fowler. Continuăm să fim de acord?

Alte încuviinţări, sonore sau mute. Câţiva savanţi priviră curioşi spre Sally, iar Horvath îi zâmbi încurajator.

— A doua opţiune. Îi acceptăm pe payeni în Imperiu. Instalăm câte un guvernator general pe fiecare colonie payeană, poate chiar şi pe Pay-alfa. Ar fi o direcţie de acţiune costisitoare, şi nu ştim ce se va întâmpla dacă payenii vor încerca să reziste. Potenţialul lor militar este al naibii de ridicat.

— Cred că ar fi lipsit de înţelepciune, interveni Horvath. Nu pot crede că payenii ar ceda cu uşurinţă, şi...

— Mda. Domnule ministru, încerc să expun toate opţiunile. Acum, dacă tot ţi-ai formulat obiecţia, pot declara că planul acesta are acordul Ministerului de Război şi a majorităţii membrilor Departamentului Colonial. Membrii Comisiei nu-l susţin deocamdată, totuşi doresc să-l prezint payenilor ca pe o posibilitate. Ce naiba, poate că ei *asta* doresc!

— Ei bine, dacă acceptă în mod voluntar să fie primiţi în Imperiu, eu voi sprijini acţiunea, preciza Horvath.

— Şi eu, adăugă Sally.

Fowler îşi încreţi trăsăturile, compunându-şi o mască meditativă.

— Personal, nu cred că planul va reuşi, reflectă el. În general,

noi guvernăm prin intermediul localnicilor. Ce recompensă le-am putea făgădui pentru cooperarea cu noi, împotriva unei conspiraţii la care participă întreaga lor masă? Oricum, le vom prezenta opţiunea.

Se îndreptă în scaun. Zâmbetul amuzat şi gânditor dispăru.

— Posibilitatea a treia, urmă el. Stăvilirea epidemiei.

Se auziră exclamaţii. Horvath strânse din buze, transformându-le într-o linie subţire, şi inspiră adânc.

— Domnule senator, să însemne asta ceea ce cred eu că-nseamnă?

— Da. Dacă nu există boală, nu va exista nici epidemie. Dacă nu există payeni, nu va exista o problemă payeană.

Glasul lui Hardy se auzi apăsat, deşi pe un ton scăzut.

— Domnule senator, Biserică va obiecta cu toată fermitatea. Prin toate mijloacele de care dispunem.

— Sunt conştient de asta, domnule capelan. Sunt conştient şi de reacţia Ligii Umanităţii. De fapt, exterminarea nejustificată nu constituie o opţiune reală. Deşi realizabilă din punct de vedere fizic, ea nu s-ar putea întreprinde politic până ce payenii n-ar reprezenta o ameninţare directă şi imediată la adresa Imperiului.

— Ceea ce nu-i cazul, preciză Horvath. Rasa lor reprezintă o oportunitate, nu o ameninţare, şi nu-mi dau seama cum să te fac să *înţelegi*!

— Domnule ministru, poate că înţeleg lucrurile la fel de bine ca dumneata. Te-ai gândit vreodată la asta? Aşadar, acestea sunt opţiunile. Suntem pregătiţi pentru întâlnirea cu payenii sau mai doreşte cineva să adauge ceva?

Rod inspiră adânc şi privi spre Sally. „N-o să-i placă asta...”

— Domnule senator, spuse el, am abandonat discuţia despre excavaţiile lui Sally? Despre descoperirea unei civilizaţii primitive cu vechime *sub* o sută de mii de ani? Cum se explică o societate primitivă atât de recentă a payenilor?

În jurul mesei se lăsă tăcerea.

— Doar războaiele puteau cauza revenirea la primitivism, nu? insistă tânărul.

— Nu, răspunse Sally. M-am gândit la asta... Ştim că payenii au grădini zoologice. Nu s-ar putea atunci că eu să fi descoperit o rezervaţie pentru culturile primitive? În Imperiu există aşa

ceva – rezervaţii culturale pentru cei care nu doresc să facă parte din civilizaţia tehnologică…

— După un milion de ani de civilizaţie? se miră Renner. Lady Sally, crezi *cu adevărat* aşa ceva?

— Sunt alieni, ridică ea din umeri.

— Nu uitasem subiectul, vorbi senatorul, şi sunt de acord să-l discutăm. Sally, explicaţia ta nu este validă. Ştii bine ce s-a întâmplat în trecutul lor foarte îndepărtat – deplasau asteroizi de atâta timp încât craterele nu mai au nici urmă de reziduuri radioactive. Apoi, cam pe timpul Codominionului, au revenit la epoca de piatră. Ţi se pare un argument puternic în favoarea ipotezei că n-au învăţat să se războiască?

— Şi noi am procedat la fel, replică fata. Sau am fi procedat, dacă am fi fost limitaţi la un singur sistem solar.

— Mda, făcu Fowler. Iar dacă eu aş fi făcut parte dintr-o Comisie a Imperiului payen, nu i-aş fi lăsat pe oameni să bântuie nesupravegheaţi prin spaţiul cosmic. Alte păreri?

— Sally, începu Rod, să ştii că nici mie nu-mi place, dar…

— Zi o dată, mormăi Fowler.

„O voi pierde oare din cauza payenilor?” se întrebă tânărul. „Totuşi, nu pot uita!”

— Domnule ministru, ai părut foarte stingherit după ce am căzut de acord că payenii au o civilizaţie veche de milenii. De ce?

— Ei bine… fără motiv, de fapt, atât că… mă rog, trebuie să mai fac unele verificări, asta-i tot.

— În calitate de ministru al Ştiinţei, eşti responsabil pentru previziunile tehnologice, nu?

— Da, aprobă Horvath fără entuziasm.

— În raport cu primul Imperiu, unde ne situăm?

— Încă nu i-am atins nivelul… probabil că va mai dura un secol.

— Dar unde ne-am fi găsit dacă n-ar fi existat Războaiele Secesiunii? Dacă vechiul Imperiu ar fi continuat fără întrerupere?

— Probabil că ai dreptate, lord Blaine, înălţă din umeri Horvath. Şi pe mine m-a pus pe gânduri. Domnule senator, lord Blaine sugerează faptul că payenii nu sunt îndeajuns de avansaţi pentru o civilizaţie cu vechimea de un milion de ani.

Nici de zece mii de ani. Poate nici chiar de o mie de ani.

— *Ştim* totuşi c-au deplasat asteroizii cu cel puţin zece mii de ani în urmă, exclamă Renner cu glas surescitat. Probabil c-au recolonizat Pay-alfa în timp ce pe Pământ se inventa generatorul Alderson! De fapt, societatea payeana n-are o vechime mult mai mare decât a noastră!

— Mai poate exista o explicaţie, interveni Hardy. Au recolonizat planetă mult mai devreme... şi apoi au avut războaie în fiecare mileniu.

— Sau chiar mai des, adăugă încetişor Fowler. Iar într-un asemenea caz, cunoaştem şi felul în care exercită controlul demografic, nu? Ce părere ai, domnule ministru? În lumina acestei ipoteze, ce sfătuieşti Comisia?

— Nu... nu ştiu, bolborosi Horvath derutat. — Începu să-şi cureţe unghiile, se opri brusc, dându-şi seama ce făcea, şi se sili să-şi aşeze palmele pe masă, unde tresăreau aidoma unor animale micuţe, rănite. — Cred că ar trebui să fim siguri...

— Sunt de aceeaşi părere, aprobă senatorul, dar n-ar fi rău să... Rod, mâine vei lucra direct cu Amiralitatea.

— Domnule senator, interveni Hardy, vă reamintesc că Biserica interzice tuturor membrilor ei să ia parte la exterminarea payenilor.

— Mi se pare al naibii de aproape de trădare, domnule capelan.

— Poate că da, însă acesta-i adevărul.

— Oricum, nu la asta mă gândisem. Poate că va trebui să-i acceptăm pe payeni în Imperiu, indiferent dacă ei o doresc sau nu. Poate că se vor preda fără împotrivire, dacă vom deplasa acolo o flotă suficient de mare.

— Şi dacă n-o vor face? întrebă Hardy.

Fowler nu răspunse.

Rod o privi pe Sally, apoi se uită împrejurul mesei, iar în cele din urmă spre pereţii lambrisaţi.

„O încăpere absolut banală”, se gândi el. „Nici despre oamenii din ea nu se poate spune că ar fi deosebiţi. Dar aici, în sala aceasta de conferinţe, pe o planetă semipopulată, trebuie să decidem soarta unei rase care poate fi cu un milion de ani mai veche decât oamenii. Payenii nu se vor preda. Dacă sunt ceea ce credem noi, nu se vor lăsa nici înfrânţi. Totuşi, nu-i vorba

decât despre o planetă şi nişte asteroizi. Dacă dispar corpurile astea...”

— Kelley, rosti senatorul, poţi trimite după payeni.

Ultima rază a soarelui ce apunea pătrunse în încăpere. Afară, purpuriul ce scălda zona din jurul palatului se întuneca.

21. DJINNUL

Îşi urmau escorta pe coridoarele palatului. În vreme ce mergeau, Jock se adresă ambasadorului:

— S-a schimbat ceva. Puşcaşul care ne-a anunţat ne priveşte altfel. Aşa cum se privesc războynicii între ei.

Pătrunseră în sala de conferinţe. O mare de feţe omeneşti.

— Da, încuviinţă Jock. S-au schimbat multe. Trebuie să fim cu ochii-n patru.

— Ce pot şti ei? întrebă Ivan.

Jock indică necunoaştere.

— Unii se tem de noi. Alţii ne compătimesc. Toţi încearcă să-şi ascundă starea emoţională modificată.

Puşcaşul îi conduse spre nişte banchete ineficient construite, la un capăt al mesei lungi.

— Oamenii îndrăgesc mesele astea, ciripi Charlie. Uneori, forma lor este foarte importantă, din motive pe care n-am reuşit să le pricep.

Urmară saluturile lipsite de sens pe care oamenii le numeau „formalităţi”: întrebări nesincere despre sănătate, binecuvântări nebuloase şi speranţe de bunăstare – toate compensaţii pentru lipsa de medyatori umani. Charlie se ocupă de aceste aspecte, în timp ce Jock continuă să-i vorbească stăpynului.

— Omul de la capătul opus al mesei este un funcţionar lipsit de importanţă. În partea noastră cu două braţe, în mijloc se află puterea. Medyatorul Împăratului a ajuns la o decizie. Lord Blaine o împărtăşeşte, dar nu în totalitate. Sally nu-i deloc de acord, însă nu deţine argumente contra – îşi doreşte să aibă motive ca să obiecteze. S-ar putea să fie nevoie să le găsim noi pentru ea. Vizavi de medyatorul împăratului stau savanţii, care au aceleaşi sentimente ca şi Sally. Ei nu se simt însă la fel de implicaţi în luarea deciziei. Restul sunt lipsiţi de însemnătate, cu excepţia preotului. Încă nu-i pot determina importanţa, dar se pare că a sporit de la ultima noastră întâlnire. S-ar putea ca el să fie mai periculos pentru noi decât toţi ceilalţi...

— Ne poate înţelege limba? întrebă Ivan.

— Nu, dacă vorbim repede şi cu sintaxa oficială. El detectează conţinutul emoţional elementar şi este conştient de faptul că schimbăm un volum mare de informaţii în timp scurt.

— Află ce-i tulbură pe oameni.

Ivan se ghemui pe banchetă şi inspectă cu neplăcere sala. Uneori, cystozii vorbeau direct cu medyatorii multor stăpyni, dar niciodată nu era o experienţă plăcută. Negocierile cu oamenii erau chinuitor de lente. Gândurile lor se târau ca heliul lichid şi adesea ei nu-şi cunoşteau propriul interes.

Nu-şi putea însă instrui pur şi simplu medyatoarele. Ele erau instabile, ba chiar într-o măsură tot mai mare. Trebuiau controlate direct. Iar Rasa trebuia apărată...

— Întâlnirea aceasta poate fi mai plăcută decât celelalte, zise Charlie.

Fowler o privi surprins.

— De ce spui asta?

— Expresia pe care o afişezi denotă că eşti decis să ajungi la decizii la această întâlnire, răspunse Charlie. Ne-ai spus că întâlnirea va fi lungă şi va dura probabil până diseară. De la tri-V, am aflat că sunteţi supuşi presiunilor de a încheia un acord cu noi. Treptat, vă învăţăm felurile de a fi şi ne fac plăcere, însă educaţia noastră, chiar motivul existenţei noastre este de a ajunge la acorduri. Până acum, v-aţi străduit să le evitaţi.

— Destul de direct, murmură Fowler. **„Şi** cu intenţia de a ne tensiona puţintel, nu-i aşa, amice? Nu eşti deloc nepriceput." Mai întâi, avem nevoie de informaţii. Legate de istoria voastră.

— Aha. — Charlie ezită o singură clipă, dar văzu semnalele lui Jock şi mişcarea degetelor stăpynului. — Vă îngrijorează războaiele noastre?

— Bineînţeles, încuviinţă senatorul. V-aţi tăinuit aproape întreaga istorie. Ne-aţi minţit în multe privinţe.

Se auzită murmure dezaprobatoare şi Horvath îl privi dezgustat pe Fowler. Individul nu ştia nimic despre arta negocierii? Aşa ceva era imposibil, ceea ce-i făcea şi mai stranie grosolănia...

Charlie ridică din umeri cu un gest perfect omenesc.

— Aşa cum aţi procedat şi voi, domnule senator. Istoria noastră - perfect! Ca şi oamenii, am cunoscut perioade de război, adesea pe motive religioase. Ultimul nostru mare război a avut loc cu câteva secole în urmă... de atunci, am reuşit să păstrăm controlul, deşi la răstimpuri ne-am confruntat cu revolte. Stăpyni asemănători rebelilor voştri, care pun

independenţa mai presus de binele rasei. În astfel de ocazii, este necesar să ne războim cu ei...

— De ce n-aţi recunoscut asta de la-nceput? întrebă Rod. Payeana înălţă din nou din umeri.

— Ce ştiam despre voi? Până când nu ne-aţi permis accesul la tri-V, lăsându-ne să vă vedem aşa cum sunteţi, *cum* puteam să fi ştiut? În privinţa conflictelor noastre, suntem la fel de ruşinaţi de ele ca mulţi oameni. Trebuie să-nţelegeţi – aproape toţi medyatorii slujesc stăpyni care n-au nicio legătură cu războiul. Am fost instruiţi să vă asigurăm în privinţa intenţiilor noastre paşnice faţă de rasa voastră. Conflictele noastre interne nu par a fi problema voastră.

— Deci v-aţi ascuns armele? insistă Rod. Charlie privi spre Jock, care răspunse:

— Cele pe care le deţineam. Lord Blaine, noi populăm un singur sistem stelar. Nu avem rase duşmane şi alocăm puţine resurse navelor de luptă. Forţele noastre militare, sub forma în care există ele, aduc mai degrabă cu poliţia voastră decât cu Marina şi puşcaşii.

Surâsul blajin al payenei nu adăuga nimic, dar, cumva, năştea alt gând: Ar fi fost idioţi să-i lase pe oameni să afle cât de mult sau cât de puţin armament aveau.

— Ţi-am spus, unchiule, zâmbi fericită Sally. Senatorul încuviinţă din cap.

— Încă un aspect, Charlie, rosti el. Cât de frecvent se împerechează subspeciile voastre reproducătoare?

Îi răspunse Jock. Când Charlie ezitase, Hardy o privi mai atent - să fi existat un limbaj de comunicare prin gesturi?

— Atunci când li se permite, spuse aliena. La voi nu-i la fel?

— Poftim?!

— Voi vă controlaţi populaţia prin stimuli economici şi emigrare forţată. Niciuna dintre aceste metode nu este la îndemâna noastră, totuşi impulsurile noastre reproducătoare nu sunt mai reduse decât ale voastre. Stăpynii se împerechează când pot.

— Vrei să spui că deţineţi instrumente legiferate de control demografic? se interesă Horvath.

— În esenţă, da.

— De ce n-aţi spus toate astea din capul locului? se încruntă

Fowler.

— Nu ne-aţi întrebat.

Horvath surâdea larg acum, la fel ca Sally. Uşurarea se simţea în toată sala. Cu excepţia...

— În mod deliberat, rosti încet Hardy, aţi indus-o în eroare pe lady Sally. Te-aş ruga să-mi spui de ce aţi făcut-o.

— Medyatoarea aceea o slujea pe stăpyna lui Jock, răspunse Charlie. Ea ar trebui să vă explice. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să-i traduc ambasadorului ce s-a discutat până acum.

Charlie începu să ciripească.

— Jock, trebuie să fii foarte atentă. Le-am câştigat simpatia şi doresc motive să ne dea crezare. Când au starea corespunzătoare, oamenii aceştia deţin aproape la fel de multă empatie ca medyatorii, dar se pot schimba imediat.

— Am ascultat, vorbi Ivan. Fă ce poţi ca să-i linişteşti pe oameni. Dacă ieşim măcar o dată de sub controlul lor, le vom fi utili tuturor şi vom constitui o necesitate economică pentru grupurile puternice de oameni.

— Ea a considerat că adevărul vă va tulbura, răspunse Jock. Nu ştiu sigur ce anume s-a vorbit. Nu s-a discutat cu mine. Noi discutăm foarte rar despre sex şi reproducere în interiorul grupurilor noastre familiale şi aproape niciodată în afara lor. Subiectul este... Voi nu aveţi sentimentul respectiv. Este similar stânjenelii, totuşi nu chiar identic. În plus, trebuie să înţelegeţi cât de mult se identifică un medyator cu fyunch (clic)-ul său. Lady Sally nu discută oricând chestiuni sexuale şi nici nu-i face mare plăcere. Probabil că medyatoarea ei a simţit aceleaşi sentimente şi a înţeles că sterilitatea medyatorilor o va tulbura pe Sally, dacă va afla... aşa cum s-a şi petrecut, când aţi aflat-o. Spun toate astea, însă nu sunt sigură – problema n-a fost niciodată considerată importantă.

— Câte suspiciuni..., zise Sally. Mă bucur c-am lămurit situaţia.

— În ciuda capacităţilor noastre, înălţă din umeri payeana, sunt inevitabile unele neînţelegeri între rase străine. Îţi aminteşti cazul uşilor de la camera de baie?

— Da. — Sally bănui ce intenţiona să întrebe Fowler şi de aceea vorbi repede, ca să nu-i lase timp senatorului. — Acum,

că am lămurit aspectul acesta, ce fac totuşi stăpynele voastre când nu doresc să aibă copii?

Se simţi cuprinsă de un val de căldură şi bănui că obrajii i se învăpăiaseră. Horvath o privea cu curiozitate. „Bătrân libidinos”, gândi ea, conştientă că nu era deloc cazul unei asemenea acuzaţii.

Payenii ciripiră câteva secunde.

— Abstinenţa este un fenomen comun, răspunse Jock. Dispunem de asemenea de metode chimice şi hormonale, ca şi voi. Doriţi să discutăm acum detaliile?

— Mai degrabă mă interesează motivaţiile, rosti apăsat Fowler. Ce se-ntâmplă cu stăpynele sau cu cafeniile – ori cu alte subspecii – dacă încep să aibă copii la fiecare şase luni?

— Nu ai defini-o ca fiind o acţiune care pune mai mult preţ pe independenţă decât pe interesele rasei? întrebă Jock.

— Ba da.

— La fel considerăm şi noi.

— Va să zică, aşa încep războaiele voastre, concluziona Horvath. Domnule senator, apreciez că am căpătat răspunsuri la întrebările noastre. Payenii ţin sub control rata demografică. Conflictele apar atunci când indivizii nu se supun. Uneori, aceasta poate duce la războaie. Ce diferenţă există între acţiunile similare ale oamenilor?

— Domnule ministru, râse Fowler, îmi ceri întruna să-ţi accept punctul de vedere, care se bazează pe morală. Dumneata însă nu-l accepţi pe al meu, care are alt fundament. N-am pretins niciodată că rasa umană ar fi superioară celei payene – în morală, inteligenţă sau orice altceva. Afirm doar că este rasa mea şi sunt însărcinat cu protejarea intereselor oamenilor. — Reveni spre payeana: – Acum, după ce ne-aţi văzut acţionând, ce credeţi despre Imperiul nostru?

— Domnule senator, chicoti Jock, ce te aştepţi să spun? Ne aveţi în puterea voastră – pe noi trei, dar şi întreaga noastră rasă. Navele voastre militare controlează punctul Eddie Nebunu’, prin care se accede în sistemul Pay. Aţi putea să ne exterminaţi şi chiar am auzit, la tri-V, cerându-se acest lucru...

— Nu din partea unor persoane importante, protestă Horvath. Nebunii şi excentricii...

— Cu siguranţă, totuşi au fost apeluri publice. Orice răspuns

aş oferi la întrebarea care mi s-a pus, el va fi ceea ce cred că vrea să audă senatorul. Cum ar putea fi altfel?

— Bine zis, ciripi Ivan. Oamenii par să respecte admiterea adevărului contrar intereselor. În acest caz, inevitabil, ei vor şti oricum. Ai totuşi grijă.

— Încrede-te în capacităţile mele, stăpyne. Observă că majoritatea oamenilor s-au destins. Doar preotul şi Renner nu sunt mulţumiţi. Medyatorul împăratului este nehotărât acum, deşi când intraserăm aici decisese împotriva noastră.

— Eu mă tem, spuse Charlie. N-ar fi mai bine să le spunem totul acum, când ei ştiu atâtea? Cum mai putem păstra secretul Ciclurilor şi şabloanelor noastre de reproducere? Stăpynul meu dorea să le spunem totul...

— Vei tăcea şi o vei lăsa pe Jcck să vorbească cu oamenii. Ea se va ocupa de întrebările care te tulbură.

— Aşa voi face, stăpyne. Am fost instruită să te ascult. Rămân totuşi la părerea că stăpynul meu avea dreptate.

— Şi dacă i-a evaluat incorect pe oameni? întrebă Jock. Dacă ei ne consideră ca o ameninţare pentru urmaşii lor? Nu ne-ar putea distruge pe toţi acum, cât timp sunt capabili?

— Tăcere! Vorbeşte cu oamenii.

— Ambasadorul subliniază că deoarece Imperiul este atât cea mai puternică organizaţie a oamenilor, cât şi gruparea cea mai apropiată de căminul nostru, este în interesul nostru de a ne alia cu Imperiul, indiferent care ne-ar fi opiniile. Suntem înconjuraţi.

— Perfect adevărat, încuviinţă Sally. Unchiule, cât o mai tărăgănăm aşa? Experţii economici au întocmit deja ciornele tratatelor. Nu putem trece la treabă?

Fowler nu era mulţumit. Se vedea în încleştarea maxilarelor sale şi în umerii tensionaţi. În Imperiu existau destule probleme şi fără payeni. Dacă tehnologia payeana cădea în mâinile rebelilor, se putea întâmpla orice.

— Există o propunere de tratat, rosti el precaut. Înainte de a v-o supune atenţiei, mai am o propunere. Nu intenţionaţi să vă alăturaţi Imperiului? De exemplu, ca membru de clasa I. Aţi beneficia de autonomie planetară, reprezentare pe Spartă şi acces la majoritatea pieţelor imperiale.

— Ne-am gândit la aşa ceva. Va fi nevoie de timp pentru asimilarea detaliilor...

— Nu, rosti ferm Fowler. Nu aşa se vor petrece lucrurile. Scuzaţi-ne, dar nu intenţionăm să-i lăsăm pe ingynerii voştri să reinventeze Câmpul şi să construiască o flotă militară. Prima condiţie va fi admiterea imediată a observatorilor imperiali în tot sistemul vostru solar.

— Dezarmare, spuse Jock. Aveţi încredere în bunele noastre intenţii. Aţi fi de acord cu termenii aceştia?

— Nu voi mă întrebaţi – eu v-am întrebat!

— Am spus că vor face oferta aceasta, ciripi Charlie.

— Nu putem accepta, răspunse sec Ivan. Am fi legaţi de mâini şi de picioare. Să presupunem că oamenii sunt sinceri. Să presupunem că Imperiul nu ne va distruge când adevărata noastră natură va deveni evidentă. Putem crede că, peste multe generaţii, Imperiul va fi condus de compasiune? Este un risc pe care nu ni-l putem asuma. Rasei trebuie să i se asigure supravieţuirea.

— Nu există nicio asigurare!

— Trebuie să ieşim din sistemul nostru solar, pentru a pătrunde în Univers. După ce ne vom stabili în multe sisteme, oamenii nu vor cuteza să le atace, spuse Jock şi gesturile ei anunţau nerăbdare.

— Eşti convinsă că nu putem accepta această ofertă? întrebă Charlie.

— Am mai discutat asta, vorbi Jock. Oamenii vor fi meticuloşi. Vor dori să-i dezarmeze pe războynici, iar stăpynii vor reacţiona prin luptă. Va începe un război, exact atunci când se vor aştepta oamenii. Nu sunt naivi, iar ofiţerii lor se tem de noi. Observatorii vor fi sprijiniţi de forţe copleşitoare. Dacă pretindem că acceptăm, ei se vor considera justificaţi în a ne distruge. Nu uita soarta planetelor rebele. Oferta aceasta nu poate aduce nici măcar tărăgănarea situaţiei.

— Atunci spune-le răspunsul pe care l-am convenit, porunci stăpynul.

— Ambasadorul regretă, dar tratatele de asemenea natură i-ar depăşi cu mult împuternicirile. Putem vorbi în numele tuturor payenilor, însă în anumite limite. Limitele respective sunt depăşite de acceptul de a ne lăsa întreaga rasă la mila voastră.

— Nu-i putem acuza pentru aşa ceva, interveni Horvath. Fii rezonabil, domnule senator!

— Încerc să fiu rezonabil şi nu i-am acuzat. — Le-am făcut o ofertă, doar atât. Reveni către alieni: – Există planete ce au fost înglobate în Imperiu fără acordul lor. Ele nu se bucură de privilegiile pe care vi le-am oferit...

Jock înălţă din umeri.

— Nu pot spune ce-ar face stăpynii, dacă aţi încerca să ne cuceriţi sistemul. Bănuiesc că ar lupta.

— Aţi fi învinşi, declară sec Fowler.

— Nu ne-ar plăcea aşa ceva.

— Dar războiul cu voi ne-ar secătui în asemenea măsură forţele, încât *noi* am pierde majoritatea acestui Sector. Este chiar posibil să amânăm unificarea cu un secol. Cuceririle sunt costisitoare.

Fowler nu adăugă că sterilizarea nu era, însă ideea nerostită atârna greu în sala puternic iluminată.

— Putem face o contraofertă? întrebă Jock. Permiteţi-ne să stabilim centre de producţie pe planete nepopulate. Le vom terraforma – pentru fiecare planetă pe care ne-o veţi da, vom terraforma alta pentru voi. Cât despre dislocarea economiei, puteţi forma companii care să aibă monopol asupra comerţului cu noi. O parte dintre acţiunile lor pot fi vândute public, iar diferenţa se poate păstra pentru a fi oferită drept compensaţie companiilor şi muncitorilor afectaţi de concurenţa noastră.

Cred că veţi constata că asta va minimaliza dezavantajele noilor noastre tehnologii, oferindu-vă în acelaşi timp toate beneficiile.

— Excepţional! exclamă Horvath. Exact la ceea ce lucrează acum echipa mea. Aşadar, aţi fi de acord cu asta – relaţii comerciale exclusiv cu companii autorizate şi cu guvernul imperial?

— Bineînţeles. De asemenea, am putea plăti Imperiului pentru protecţia militară a planetelor noastre – nu dorim să menţinem flote în spaţiul ocupat de voi. Dacă vreţi să vă asiguraţi, puteţi oricând inspecta docurile coloniilor.

— Şi pe cele de pe Pay-alfa? întrebă repede Fowler.

— Presupun că între Pay-alfa şi Imperiu contactele vor fi minime. Reprezentanţii voştri vor fi bineveniţi, totuşi nu dorim să vedem nave de război lângă planeta noastră de baştină. Vă pot mărturisi că am fost destul de îngrijoraţi de prezenţa

crucişătorului *MacArthur pe* orbita lui Pay-alfa. Era evident că deţinea armament care putea distruge viaţa de acolo. Am fost de acord, ba chiar v-am invitat să vă apropiaţi, tocmai pentru a vă demonstra că avem prea puţine de ascuns. Nu constituim o ameninţare pentru Imperiul vostru, ci, după cum ştiţi prea bine, voi sunteţi o ameninţare pentru noi. Cred totuşi că putem cădea de acord, în termenii avantajului şi securităţii reciproce, fără a solicita excesiv încrederea uneia dintre rase în generozitatea celeilalte.

— Şi veţi terraforma o planetă în folosul nostru, pentru fiecare planetă pe care o preluaţi? insistă Horvath.

Se gândi că avantajele respective erau incalculabile. Puţine sisteme stelare aveau mai mult de o planetă locuibilă. Comerţul interstelar era teribil de costisitor prin comparaţie cu călătoriile interplanetare, însă operaţiunile de terraformare erau chiar şi mai scumpe.

— Nu ajunge? întrebă Jock. În mod clar, ne apreciaţi poziţia. În clipa de faţă, avem o singură planetă, câţiva asteroizi şi o planetă-gigant gazoasă, care depăşeşte până şi capacitatea noastră de a o face locuibilă. Pentru a dubla ceea ce deţinem, ar fi nevoie de o investiţie enormă în resurse. Spun asta deoarece este evident, deşi mi s-a spus că procedurile voastre comerciale nu includ de obicei acceptarea dezavantajelor. Pe de altă parte, probabil că nu consideraţi valoroase planetele voastre nelocuite, altfel le-aţi fi terraformat voi înşivă. Prin urmare, căpătaţi ceva pe gratis, în vreme ce noi ne alegem cu destule, dar pentru un efort considerabil. Nu vi se pare un târg bun?

— Pentru Marină, mi se pare excelent, comentă Rod. Practic, ar fi vorba despre o flotă nouă plătită de payeni...

— Staţi aşa! interveni Fowler. Am ajuns să discutăm preţul, fără să ne fi stabilit poziţia.

— V-am făcut o ofertă, doar atât, ridică din umeri Jock şi felul în care imită vocea şi manierismele senatorului stârniră râsete.

Fowler se încruntă o clipă, apoi se alătură hazului general.

— Ei bine, zise el, nu ştiu dacă am pus multe la punct, dar ştiu că mi s-a făcut foame. Kelley, adu oaspeţilor noştri ciocolată şi anunţă să ne servească cina. Ne putem simţi şi bine, în timp ce terminăm discuţia.

22. IEŞIREA DIN STICLĂ

— S-a încheiat, anunţă Jock. Până şi senatorul este gata să accepte. Sally a făcut-o deja.

— Dar Blaine? întrebă Ivan.

— Va face aşa cum doreşte senatorul, deşi ar prefera mai degrabă să fie de partea lui Sally. El ne place şi intuieşte un avantaj pentru Marină. Păcat că fyunch (clic)-ul lui a înnebunit, ne-ar fi putut fi de mare folos acum.

— Crezi că vom reuşi? întrebă Charlie. Cum s-ar putea, Jock? Imperialii ne vor vedea aşa cum suntem în realitate, înainte să fie întemeiate noile colonii. Ne vor vizita sistemul şi vor înţelege. Şi apoi?

— Nu vor şti niciodată. Propria lor Marină va împiedica asta. Vor veni cu nave neînarmate – nu vor mai risca să trimită nave militare. Nu putem păcăli câteva nave cu oameni? Ei nu ne vor putea vorbi graiul niciodată. Vom avea timp să ne pregătim. Nu-i vom lăsa să vadă războynicii. Cum să afle? Între timp, se vor întemeia coloniile. Oamenii habar n-au cât de rapid le putem stabili, sau cât de repede vor putea ele să construiască nave. Atunci ne vom găsi într-o poziţie mult mai bună pentru a negocia, având contact cu atâţia oameni... cărora le vom putea oferi orice vor dori. Vom avea aliaţi şi ne vom fi răspândit îndeajuns de departe pentru ca nici chiar Imperiul să nu ne poată extermina. Dacă ei n-o pot face, cu siguranţă nu vor încerca. Aşa gândesc oamenii aceştia.

Puşcaşii le aduseră ciocolată, *şi alienii sorbiră cu plăcere. Oamenii erau omnivori, ca payenii, însă aromele pe care le preferau erau insipide. Pe de altă parte, ciocolata era excelentă, iar dacă i se adăuga un surplus de hidraţi de carbon, care să simuleze apa de pe Pay-alfa, era incomparabilă.*

— Ce opţiuni aveam? întrebă Jock. Ce ar fi făcut oamenii, dacă le-am fi spus totul? Nu şi-ar ***fi*** *trimis flota ca să ne distrugă pe toţi şi să-şi salveze urmaşii de ameninţarea noastră?*

— Eu aprob acest acord, spuse Ivan. ***Şi*** *stăpynul tău o va face.*

— Poate că da, răspunse Charlie. (Se gândi, adoptând o postură care excludea lumea din jurul ei. Ea era stăpynul...) Pot fi de acord. Este mai bine decât sperasem. Totuşi, pericolul...

— Pericole au existat din clipa când oamenii au apărut în

sistemul Pay, zise Jock. Acum sunt mai reduse decât înainte.

Ivan privea cu atenţie. Medyatoarele erau surescitate. Stresul fusese mare şi, în ciuda aparentei stăpâniri de sine pe care o manifestau la exterior, se găseau la limita puterilor. Nu făcea parte din natura lui să-şi dorească ceva imposibil, dar spera că eforturile de a crea un medyator mai stabil aveau să fie încununate de succes; era dificil să lucrezi cu creaturi care, brusc, puteau să întrezărească un univers ireal şi să judece pe baza lui. Şablonul era întotdeauna acelaşi. Mai întâi, îşi doreau imposibilul. Apoi acţionau în direcţia lui, deşi ştiau că era imposibil. În cele din urmă, se comportau ca şi cum imposibilul putea fi atins şi îngăduiau irealităţii să le influenţeze fiecare acţiune. Acest lucru se petrecea mai frecvent la medyatori decât la alte subspecii, însă îi afecta şi pe stăpyni.

Aceste medyatoare se apropiaseră de marginea prăpastiei, dar aveau să reziste. Rasa avea să fie apărată. Trebuia să fie apărată.

* * *

— Aş da o mie de coroane ca să ştiu la ce te gândeşti, zise Sally. Ochii fetei scânteiau de fericire… şi de uşurare.

Rod întoarse spatele ferestrei şi zâmbi. Sala era mare şi toţi ceilalţi se strânseseră în preajma barului, cu excepţia lui Hardy, care stătea lângă payeni ascultându-le ciripiturile, ca şi cum ar fi putut înţelege un cuvânt sau două. Rod şi Sally rămăseseră practic singuri.

— Eşti foarte generoasă, comentă tânărul.

— Îmi pot permite. O să le achit imediat după nuntă…

— Cu veniturile de la Curtea Crucis? Încă nu le-am primit – nu fi aşa nerăbdătoare să scapi de tata. S-ar putea să trăim ani buni de pe urma generozităţii lui.

— Totuşi, la ce te gândeai? Păreai foarte concentrat.

— Mă-ntrebam cum voi vota, dacă senatorul nu va fi de acord. Sally încuviinţă cu seriozitate din cap.

— Mă gândisem eu…

— Te-aş putea pierde din cauza asta, aşa-i?

— Nu ştiu, Rod. Cred că va depinde de *motivul* pentru care le vei respinge oferta şi ce anume preferi în locul ei. Însă n-o vei

respinge, nu? Ce ţi se pare în neregulă la ea?

Rod privi paharul pe care-l ţinea în mână. Conţinea o băutură nealcoolică; întrunirea era prea importantă ca să fie alterată de whisky.

— Nimic, poate. Este vorba despre „poate”, Sally. Priveşte! Arătă spre stradă. La ora aceea, pietonii erau puţini. Publicul teatrelor sau participanţii la dineuri. Curioşii care veneau noaptea să tragă cu ochiul spre palat. Soldaţi cu fete. Gărzile covenante purtând kilturi şi căciuli din blană de urs, rigide la posturile lor, păzind accesul în palat.

— Dacă greşim acum, copiii lor sunt ca şi morţi.

— Dacă greşim, Marina va prelua frâiele, zise încet fata. Să presupunem că payenii îşi părăsesc sistemul şi în douăzeci de ani colonizează o duzină de planete. Construiesc nave. Ameninţă Imperiul? Marină se poate descurca... nu-ţi face plăcere, dar se poate rezolva.

— Eşti sigură? Eu nu sunt convins că i-am putea învinge nici chiar acum. Să-i exterminăm, da, dar să-i supunem? Iar peste douăzeci de ani... Cum va arăta nota de plată? Noua Scoţie, de pildă, este în drumul lor. Ce alte planete vor fi ameninţate?

— Care ar fi alternativa noastră? întrebă ea. Eu... Rod, şi eu îmi fac griji cu privire la copii. Dar ce putem face? Nu putem porni un război împotriva payenilor pentru că *s-ar putea* ca ei să reprezinte o ameninţare cândva!

— Nu, bineînţeles că nu. Uite – se serveşte cina. Oricum, îmi pare rău că ţi-am stricat buna dispoziţie.

Înainte de terminarea cinei, râdeau cu toţii. Payenii dăduseră un spectacol, imitând cele mai faimoase personalităţi tri-V de pe Noua Scoţie. În numai câteva minute, îi făcuseră pe oameni să hohotească în delir.

— Cum naiba reuşiţi? întrebă Hardy între două rafale de râs.

— V-am studiat umorul, răspunse Charlie. Exagerăm în mod subtil anumite caracteristici. Efectul cumulativ ar trebui să fie amuzant, dacă teoria noastră este corectă – se pare că n-am greşit.

— Puteţi face carieră în calitate de comedianţi, zise Horvath, indiferent ce altceva aţi avea de oferit pe piaţă.

— Asta, cel puţin, nu va avea un efect major asupra economiei voastre. Totuşi, vă vom solicita ajutorul în alcătuirea

unui program de implementare a tehnologiilor noastre.

Horvath încuviinţă cu gravitate.

— Mă bucur că apreciaţi problema aceasta. Dacă pur şi simplu am arunca pe piaţă tot ceea ce deţineţi, s-ar declanşa haosul...

— Crede-ne, domnule ministru, nu intenţionăm să vă facem probleme. Dacă voi ne consideraţi o oportunitate, gândiţi-vă cum vă considerăm noi! După atâtea secole, să scăpăm din sistemul Pay! Să ieşim din sticla în care am fost întemniţaţi! Recunoştinţa noastră este nemărginită.

— De fapt, întrebă capelanul, ce vechime are civilizaţia voastră?

Payeana ridică din umeri.

— În arhive, deţinem fragmente de mărturii istorice vechi de o sută de mii de ani. Pe atunci, asteroizii se găseau deja în poziţia pe care o cunoaşteţi. Există mărturii şi mai vechi, dar nu le-am putut descifra. Istoria noastră reală începe probabil acum zece mii de ani.

— De atunci aţi mai cunoscut colapsuri ale civilizaţiei? insistă Hardy.

— Evident. Întemniţaţi în sistemul acela, cum ar fi putut să fie altfel?

— Aveţi documente istorice referitoare la războiul asteroizilor? întrebă Rod.

Jock se încruntă. Chipul payenei nu era adecvat pentru expresia respectivă, dar izbutea să transmită neplăcere.

— Doar legende. Avem... Seamănă mult cu cântecele sau cu poemele voastre epice. Simple instrumente lingvistice pentru uşurarea memorării. Nu cred că sunt traductibile, totuşi...

Tăcu câteva clipe. Parcă încremenise în poziţia în care se găsise atunci când se hotărâse să-şi amintească. Apoi:

— „Este frig şi hrană nu mai este, demonii bântuie peste tot. Surorile noastre mor şi apele fierb, căci demonii prăbuşesc cerurile.” Se opri din nou şi zâmbi trist.

— Mă tem că nu-i prea grozav, dar asta-i tot ce ştiu.

— Este îndeajuns, o linişti Hardy. Avem şi noi poeme similare. Istorii despre civilizaţii pierdute, despre dezastre petrecute în preistoria noastră. Majoritatea pot fi urmărite în timp, până la o erupţie vulcanică petrecută acum 4 500 de ani. De fapt, cam pe

atunci se pare că oamenii s-au gândit că Dumnezeu ar putea interveni în vieţile lor. În mod direct, nu numai prin crearea ciclurilor anotimpurilor sau a altor lucruri asemănătoare.

— Pare o teorie interesantă... dar nu vă disturbă credinţele religioase?

— Nu, de ce ar trebui s-o facă? Lui Dumnezeu nu i-ar fi la fel de uşor să producă un eveniment natural, pentru a obţine un efect dorit, la fel cum a disturbat legile naturii? De fapt, ce este mai miraculos – o maree care soseşte cu regularitate, atunci când este aşteptată, sau un eveniment supranatural unic? Nu cred însă că aţi avea timp să discutaţi teologie cu mine. Domnul senator pare să fi terminat cina. De aceea, dacă mă scuzaţi, voi lipsi câteva minute, după care vom relua lucrările...

* * *

Fowler îi convocase pe Rod şi Sally într-un cabinet micuţ, alăturat sălii de conferinţe.

— Ei bine? întrebă el.

— Eu mi-am făcut public punctul de vedere, zise fata.

— Mda. Rod?

— Trebuie să facem *ceva,* Ben. Presiunea se destramă.

— Am văzut. La naiba, simt nevoia să beau ceva. Rod?

— Nu, mulţumesc.

— Ei bine, dacă nu-mi pot pune gândurile-n ordine cu o doză zdravănă de scotch, înseamnă că Imperiul s-a prăbuşit deja. — Scotoci prin birou până găsi o sticlă, pufni dispreţuitor citind eticheta şi-şi umplu o ceaşcă reciclabilă pentru cafea.

— Un lucru mă nedumereşte, reluă el. De ce nu este ACI mai activă? Mă aşteptasem să exercite presiunea cea mai mare, dar menţine tăcerea. Slavă Domnului pentru favoarea asta!

Dădu peste cap jumătate de ceaşcă şi oftă.

— Ce rău se poate întâmpla, dacă suntem de acord acum? întrebă Sally. Ne putem răzgândi, dacă vom descoperi ceva nou...

— Pe dracu’ mai putem! O dată ce există ceva specificat în scris, băieţii isteţi vor avea idei despre cum ar putea câştiga un bănişor, iar după ce au investit bani... crezusem că ai prins ceva mai multă politică elementară! Ce naiba vă mai învaţă în

universităţi în ziua de azi? Rod, încă nu mi-ai dat un răspuns!

Rod îşi frecă şaua nasului.

— Părerea mea este că nu mai putem tărăgăna prea mult. Probabil că payenii ştiu asta... este chiar posibil să-şi anuleze oferta, după ce vor vedea că suntem supuşi presiunilor. Eu zic să acceptăm.

— Aşa zici, da? Oricum, îţi vei face soţia fericită.

— N-a luat decizia asta pentru mine! protestă Sally. Nu-l mai tachina!

— Mda... — Senatorul îşi scarpină o clipă chelia, apoi goli ceaşca şi o aşeză pe masă. — Trebuie să mai verific una-două chestii. Probabil că-s în regulă. În cazul ăsta... aş zice că acordul este stabilit. Să ne-ntoarcem în sală.

Jock gesticula surescitare şi încântare.

— Sunt gata să accepte! Suntem salvaţi!

Ivan o privi rece pe medyatoare.

— Stăpâneşte-te! Mai sunt multe de făcut.

— Ştiu. Dar suntem salvaţi. Nu-i aşa, Charlie? Charlie îi studie pe oameni. Chipurile, posturile...

— Da. Totuşi, senatorul nu-i convins, Blaine se teme şi... Jock, studiază-l pe Renner.

— Cât de rece eşti! Nu te poţi bucura alături de mine? Suntem salvaţi!

— Studiază-l pe Renner.

— Da... cunosc privirea aceea. O afişează atunci când joacă pocher şi are un atu necunoscut celorlalţi. Nu ne ajută, însă el nu are putere, Charlie! Este un hoinar lipsit de orice simţ al răspunderii!

— Poate că aşa-i. Jonglăm cu ouă preţioase în gravitaţie variabilă. ***Îmi*** *este frică. Voi simţi gustul fricii până la moarte.*

23. ATUUL LUI RENNER

Fowler se aşeză pe scaun şi privi în jurul mesei. Privirea lui fu suficientă ca să potolească discuţiile şi să atragă atenţia tuturor asupra sa.

— Cred că ştim cu toţii ce dorim, începu el. Vom începe negocierile privind preţul. Mai întâi, să stabilim principiile! Asta ar fi prioritatea. Sunteţi de acord să nu vă înarmaţi coloniile şi să ne permiteţi să le inspectăm pentru a ne convinge?

— Da, încuviinţă Jock hotărâtă. — Ciripi spre stăpyn. — Ambasadorul este de acord. Cu condiţia ca Imperiul să ne protejeze coloniile de duşmani.

— Bineînţeles c-o vom face. Mai departe... Sunteţi de acord să limitaţi comerţul la companiile autorizate de Imperiu?

— Da.

— Ei bine, astea ar fi punctele principale. Putem trece la detalii. Cine începe?

— Pot întreba ce fel de colonii vor stabili? interveni Renner.

— Poftim?! Sigur că da.

— Mulţumesc. Veţi aduce în ele reprezentanţi ai tuturor subspeciilor voastre?

— Da... — Jock şovăi. — Acestea sunt aspecte legate de condiţiile locale, domnule Renner. Nu putem duce fermyeri pe un bolovan ne-terraformat, până ce ingynerii n-au construit un dom pentru locuit.

— Mda... Ei bine, eram curios din următorul motiv.

Apăsă câteva taste ale minicompului şi display-urile se activară. Toate prezentau un Cal straniu deformat, o sclipire orbitoare, apoi beznă.

— Hopa! Am greşit. Imaginea aceasta prezintă momentul când naveta Eddie Nebunu' a tras asupra navei căpitanului Blaine.

— Aha, aprobă Jock şi ciripi spre ceilalţi, care-i răspunseră. Chiar ne întrebaserăm ce soartă a avut. Să fim sinceri, crezusem că aţi distrus-o şi de aceea n-am vrut să întrebăm...

— Sunteţi pe aproape, spuse Renner.

Alte imagini licăriră pe ecrane. Vela solară unduia.

— Aici este înainte ca să tragă în noi.

— Nu se poate ca naveta să fi tras în voi, protestă Jock.

— Ba da, a tras. Probabil că ne-a considerat un meteor, răspunse Rod. Oricum...

Forme negre înfloriră pe ecran. Vela undui, scânteie şi formele dispărură. Renner rederulă imaginea până ce siluetele se conturară clar pe fundalul luminii, apoi o opri într-un stop-cadru.

— Trebuie să vă avertizez, zise Jock, că ştim prea puţine despre navetă. Nu este specialitatea noastră şi înainte de a pleca de pe Pay-alfa n-am avut ocazia să studiem arhivele.

— Unde vrei să ajungi, domnule navigator? se încruntă Fowler.

— Ei bine, m-au nedumerit imaginile acestea. — Renner activă un indicator luminos, pe care-l deplasă pe ecran. — Sunt diverse subspecii payene, nu-i aşa?

Jock păru că şovăie.

— Aşa se pare.

— E clar că asta sunt. Acesta este un cafeniu, nu? Iar ăsta un medyc.

— Corect. (Indicatorul luminos se deplasă.) Curyer, urmă Jock. Un stăpyn...

— Uite şi un ceasornycar! — Rod aproape că scuipase cuvântul, neputând să-şi mascheze neplăcerea. — Următorul aduce cu un fermyer. Este greu de deosebit de un cafeniu, dar... — Pe neaşteptate, vocea îi deveni nesigură: – Pe următorul nu-l recunosc.

În sală se făcu linişte. Indicatorul se oprise deasupra unei siluete diforme, mai înaltă şi mai zveltă decât un cafeniu, care părea să aibă ghimpi la genunchi, coate şi călcâie.

— Am mai văzut-o o dată, rosti Renner.

Vorbea aproape automat acum. Ca un om care făcuse prinsoare că va străbate un cimitir la miezul nopţii. Sau ca avangarda ce pătrunde în teritoriul inamic. Fără emoţii, hotărât, cu un autocontrol rigid. Nu semăna deloc cu el însuşi, cel pe care toată lumea îl cunoştea.

Ecranul se împărţi în două şi apăru altă imagine: sculptura maşinii timpului aflată în muzeul din oraşul Castelului. Un ansamblu de componente electronice, înconjurat de creaturi înarmate.

Când îl văzuse prima dată pe Ivan, Rod încercase un imbold

stingheritor de puternic să mângâie blana mătăsoasă a ambasadorului. Impulsul pe care-l simţea acum era la fel de puternic – dorea să adopte o poziţie de karate. Creaturile sculptate dovedeau mult prea multe detalii. Pumnale le apăreau din toate părţile corpului; păreau dure ca oţelul şi încordate aidoma unor arcuri tensionate. Oricare dintre ele ar fi transformat un puşcaş expert în lupta corp la corp într-o zdreanţă însângerată. Şi ce se găsea sub braţul stâng cel mare – ceva asemănător unei săbii pe jumătate ascunse?

— Aha, exclamă Jock, un demon. Bănuiesc că trebuie să fi fost statuete reprezentând subspeciile noastre. Similare figurinelor pe care vi le-am oferit, pentru ca medyatorului să-i fie mai uşor să vorbească despre noi.

— Toate astea? întrebă apăsat Rod. Vrei să spui că navetă era ticsită de manechine în mărime naturală?

— Nu ştim dacă sunt în mărime naturală, replică Jock.

— Perfect, interveni Renner, să presupunem că erau statuete. Reproduceau totuşi subspecii payene aflate în viaţă. Mai puţin aceasta... Oare ce căuta printre celelalte? De ce s-a adus şi un demon?

Niciun răspuns.

— Mulţumesc, Kevin, zise Rod, fără să îndrăznească să privească spre Sally. Jock, aceasta este sau nu o subspecie de payeni?

— Nu-i doar atât, căpitane, spuse repede Renner. Priviţi cu atenţie la fermyeră. Acum ştim ce anume să căutăm.

Imaginea nu era foarte clară – o siluetă cu contururi înceţoşate –, însă din profil proeminenţa se distingea perfect.

— Este gravidă! exclamă Sally. Cum de nu m-am gândit la asta?! O statuetă gravidă? Dar... Jock, ce-nseamnă asta?

— Exact, rosti Rod tăios.

Numai că era imposibil să atragă atenţia medyatoarei.

— Stop, porunci Ivan, nu mai spune nimic!

— Ce-aş putea spune, se tângui Jock. Idioţii au luat cu ei un războynic! Suntem terminaţi, terminaţi... şi acum câteva clipe aveam Universul în palmă!

Mâna stângă puternică a payenei se încleşta cu forţă în aer.

— Tăcere! Controlează-te! Aşa! Charlie, spune-mi ce ştii despre navetă. Cum a fost construită?

Charlie gesticula dispreţ, întrerupt de respect.

— Ar trebui să fie evident. Constructorii navetei ştiau că o rasă alienă popula acest sistem stelar, dar nu mai ştiau nimic altceva. Au presupus probabil că rasa era asemănătoare nouă – dacă nu ca aspect fizic, atunci în privinţele esenţiale.

— Cicluri, reflectă Ivan. Trebuie să se fi gândit că şi aici există Cicluri. Încă nu aflaserăm că nu toate rasele sunt condamnate la Cicluri.

— Exact, aprobă Charlie. Rasa ipotetică supravieţuise. Era inteligentă. Nu-şi putea controla reproducerea mai bine decât noi, deoarece un asemenea control demografic nu constituie o caracteristică a supravieţuirii. Ca atare, naveta a fost lansată cu credinţa că, în momentul sosirii ei, rasa care popula acest sistem stelar avea să fie în colaps.

— Da. — Ivan se gândi o clipă. — Eddie Nebunii au adus la bord femele gravide din fiecare subspecie. Idioţii!

— Nu-i acuza, spuse Charlie, au făcut ceea ce li s-a părut cel mai bine. Naveta trebuie să fi fost programată să-i catapulteze pe pasageri în stea, imediat ce era abordată de o civilizaţie care putea călători prin spaţiu. Dacă ipoteticii alieni erau atât de avansaţi, ei aveau să descopere nu o tentativă de atac asupra planetei lor, folosind vela solară ca armă, ci o medyatoare trimisă într-o misiune de pace. — Charlie se opri şi căzu pe gânduri. — O medyatoare care murise din pricina unui accident. Naveta ar fi fost programată s-o ucidă, astfel ca alienii să afle cât mai puţine. Eşti un stăpyn – n-ai fi procedat în felul acesta?

— În primul rând, nu sunt un Eddie Nebunu' ca să fi lansat naveta. Strategia a dat greş. Acum trebuie să le spunem ceva oamenilor.

— Propun să le spunem totul, zise Charlie. Ce altceva putem face? Suntem prinşi în propriile noastre minciuni.

— Aşteaptă, porunci Ivan.

Trecuseră doar câteva secunde, iar Jock îşi revenise. Oamenii îi priveau cu curiozitate.

— Trebuie să spunem ceva important. Hardy ştie că suntem agitaţi. Este adevărat?

— Da, gesticula Charlie.

— Ce descoperire ne-ar fi putut tulbura în asemenea măsură?

— Ai încredere în mine, vorbi repede Jock. Putem fi salvaţi.

Adoratori ai demonilor! V-am spus că nu avem rase inamice şi este cât se poate de adevărat – există însă o facţiune religioasă, clandestină, care i-a zeificat pe demonii timpului. Membrii ei sunt cruzi şi foarte periculoşi. Probabil că au pus stăpânire pe navetă înainte să fi părăsit centura de asteroizi. În secret, desigur...

— Atunci pasagerii şi echipajul trăiau? întrebă Rod. Charlie înălţă din umeri.

— Aşa cred. S-au sinucis în masă. Cine poate şti motivul? Poate că au crezut că noi construiserăm o propulsie superluminică şi că-i aşteptam. Cum aţi acţionat când v-aţi apropiat de ei?

— Le-am trimis mesaje în graiurile omeneşti, răspunse Rod. Sunteţi siguri că erau vii?

— Cum putem fi siguri? replică Jock. Nu mai fiţi preocupaţi de *ei.* — Vocea îi era dispreţuitoare. — Nu reprezentau în mod corespunzător rasa noastră. Ritualurile lor includeau sacrificii ale membrilor subspeciilor inteligente.

— Dar câţi adoratori din aceştia, ai demonilor, există? se interesă Hardy. Nu mi s-a amintit niciodată despre ei.

— Nu ne mândrim cu existenţa lor, răspunse Jock. Voi ne-aţi dat detalii despre rebeli? Despre excesele celor din sistemul Sauron? Sunteţi încântaţi că ştim că oamenii sunt capabili de asemenea lucruri?

Se auziră murmure stânjenite.

— La naiba, mormăi Rod. Erau deci vii... după ce străbătuseră atâta drum...

Gândul acesta era plin de amărăciune.

— Eşti tulburat, spuse Jock. Suntem încântaţi că n-aţi vorbit cu ei înainte de a ne cunoaşte pe noi. Expediţia voastră ar fi avut un caracter cu totul diferit, dacă aţi fi...

Se opri, privind nedumerită. Horowitz se ridicase de la locul său şi se aplecase spre ecran, examinând imaginea maşinii timpului. Apăsă câteva taste, mărind una dintre statuile demonilor. Silueta din navetă dispăru, fiind înlocuită de altă imagine, care crescu întruna... o creatură cu bot de şobolan şi colţi ascuţiţi, ghemuită pe un maldăr de sfărâmături.

— Aha! strigă triumfător xenologul. Mă-ntrebam care ar putea fi genealogia şobolanilor! Forme degenerate ale acestor...

Se răsuci spre payeni. Expresia lui era doar curioasă, ca şi cum nici n-ar fi fost atent la conversaţia care se purtase până atunci.

— La ce folosiţi subspecia aceasta? întrebă el. Sunt soldaţi, nu-i aşa? Altceva nu pot fi. La ce altceva ar putea sluji?

— Nu. Sunt doar legende.

— Prostii! Demoni cu arme? Domnule capelan, îţi poţi închipui diavoli înarmaţi cu aruncătoare de grenade? — Horowitz acţionă alte comenzi şi silueta din navetă reapăru. — La naiba, asta nu-i o statuetă! Fiţi serioşi, este o subspecie payeană. De ce o ascundeţi? Fascinant... N-am văzut niciodată ceva atât de bine adaptat pentru...

Glasul i se stinse.

— Este o subspecie de războinici, vorbi încet Fowler. Nu-i de mirare că aţi ascuns-o de noi. Domnule Horowitz, consideri că această... creatură poate fi la fel de prolifică precum celelalte subspecii payene?

— De ce nu?

— Vă repet că demonii sunt nişte legende, insistă Jock. Poemul! Domnule capelan, îţi aminteşti poemul? Acestea sunt creaturile care au prăbuşit cerurile...

— Cred asta, spuse Hardy, dar nu pot afirma cu siguranţă că ele ar fi dispărut. Le păstraţi urmaşii în grădinile zoologice. Domnule ministru, îţi pun o întrebare pur ipotetică: Dacă payenii au o subspecie foarte prolifică destinată războiului, dacă stăpynii lor deţin o mândrie a independenţei asemănătoare leilor terrani, dacă au cunoscut câteva războaie catastrofale şi dacă sunt limitaţi, fără speranţă de ieşire din sistemul lor solar – care este extrapolarea cea mai normală a istoriei lor? Horvath se înfiora, la fel ca şi ceilalţi din jurul mesei.

— Aşa cum s-a întâmplat pe *MacArthur,* murmură Horvath. Cooperarea între stăpyni încetează atunci când presiunile demografice devin îndeajuns de serioase... *dacă* această subspecie există cu adevărat.

— V-am spus şi vă repet, protestă Jock, sunt personaje de legendă!

— Mă tem că nu credem tot ce ne spuneţi, vorbi Hardy cu tristeţe. Eu unul n-am acceptat niciodată tot ce ne-aţi spus. Preoţii aud o mulţime de neadevăruri. Dintotdeauna, m-am

întrebat ce ne ascundeţi. Ar fi fost mai bine dacă am fi văzut contingente militare sau forţe poliţieneşti. N-aţi putut însă s-o faceţi, aşa-i? Ele erau - arătă spre ecran - aceştia.

— Rod, spuse Fowler, pari destul de încruntat.

— Da, aşa-i. Mă gândeam cum ar fi să lupţi împotriva unei rase care a creat războinici de zece mii de ani... Ei sunt probabil adaptaţi şi la luptele în spaţiu. Dacă le oferim payenilor tehnologia Câmpului... Nu cred că-i vom putea învinge vreodată! Este ca şi cum am încerca să ne luptăm cu milioane de ciborgi Sauron! La dracii', ei n-au fost mai mulţi de două mii şi au prelungit războiul cu ani buni!

— Dar dacă Jock spune adevărul? interveni Sally patetic. Nu s-ar putea să aibă dreptate? A existat o subspecie de războinici, care a dispărut, iar sectanţii aceia payeni... doresc să-i readucă la viaţă.

— Este uşor de aflat, zise Fowler. Şi ar fi bine s-o facem cât mai repede, înainte ca ingynerii să construiască o flotă care ne-ar putea opri.

— Dacă n-au făcut-o deja, murmură Rod. Ei lucrează foarte rapid. Au reconstruit nava-ambasador chiar în timp ce se îndrepta spre *MacArthur.* O modificare completă, efectuată de doi cafenii şi nişte ceasornycari. Domnule senator, apreciez că estimarea lui Cargiil poate fi puţin conservatoare.

— Chiar dacă nu-i, rosti Renner, ar trebui ca fiecare navă a noastră să fie condusă de un amiral Kutuzov.

— Exact! aprobă senatorul. Jock, cred că înţelegi poziţia noastră.

— Nu tocmai.

Payeana se aplecase în faţă, uşor ghemuită, şi părea extrem de alienă.

— O s-o explic atunci. Noi nu avem resurse pentru a ne război cu un milion de creaturi evoluate pentru luptă. Poate că vom învinge, poate că nu... Voi păstraţi subspecia aceea în jurul vostru pentru că aveţi nevoie de ea – sistemul vostru solar este şi aşa prea ticsit ca să hrăniţi indivizi inutili. Dacă aveţi nevoie de ei, purtaţi războaie.

— Am înţeles, rosti cu prudenţă Jock.

— Nu cred, mârâi Fowler. Cunoaşteţi câte ceva despre sistemul Sauron, dar nu îndeajuns. Jock, dacă voi, payenii,

creşteţi subspecii de războinici, oamenii or să vă identifice cu Sauronii şi nu cred că aveţi habar cât de mult i-a urât Imperiul pe ei şi ideile lor de supraoameni.

— Ce veţi face? întrebă Jock.

— Vom investiga sistemul vostru. *Amănunţit*

— Şi dacă veţi găsi războynici?

— Nu trebuie să-i căutăm, aşa-i? Ştii bine că-i vom găsi. Senatorul suspină adânc. Tăcu şi căzu pe gânduri – dar nu mai mult de o secundă –, după care se sculă şi se apropie de display, mergând încet, ca o forţă oarbă a distrugerii...

— Ce să facem? se tângui Jock. Nu-l putem opri?

Ivan rămase calm.

— N-ar sluji la nimic, iar tu n-o poţi face. Puşcaşul acela nu-i un războynic, însă ţine mâna pe armă. Se teme de noi.

— Dar...

— Ascultă!

— Teleconferinţă, se adresă Fowler centralistei de la consola de transmisiuni. Apelează-i pe prinţul Merrill şi pe ministrul de Război Armstrong. Puţin îmi pasă unde se află ei acum – vreau legătura imediat!

— Da, domnule senator.

Centralista era tânără şi înspăimântată de maniera lui Fowler. Începu să-i caute pe cei doi pe liniile private şi sală amuţi.

Armstrong se afla în cabinetul său. Îşi scosese tunica, iar cămaşa îi era descheiată. Biroul era acoperit de documente. Ridică ochii iritat, îşi văzu apelantul şi mormăi:

— Da?

— O clipă, zise Fowler. Îl accesez şi pe vicerege, pe un circuit de teleconferinţă.

Urmă altă aşteptare prelungă.

Pe ecran apăru numai chipul înălţimii Sale. Părea că de-abia îşi trăgea răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat, domnule senator?

— Înălţimea Voastră, cunoaşteţi autoritatea care mi-a fost conferită de împărat?

— Da.

— Îmi acceptaţi autoritatea în toate problemele privind alienii?

— Desigur.

— Ca reprezentant al Maiestăţii Sale imperiale, vă ordon să convocaţi în cât mai scurt timp posibil flota de război a Sectorului. Comanda ei va fi atribuită amiralului Kutuzov, care îmi va aştepta dispoziţiile.

Ambele ecrane rămaseră tăcute. Murmure de iritare umplură sala de conferinţe. Fowler făcu un gest poruncitor din mână şi rumoarea se stinse.

— Conform dispoziţiilor oficiale, domnule senator, rosti încet Merrill, voi solicita confirmarea ordinului din partea altui membru al Comisiei.

— Mda. Rod!

„Acesta-i momentul adevărului”, îşi spuse tânărul. Nu cuteză să privească spre Sally. „O subspecie de războynici? Stăpyni independenţi? Nu-i putem lăsa să iasă în spaţiul oamenilor. N-am rezista nici măcar un secol. Payenii au încremenit! Ştiu bine ce vom găsi. Înmulţire lipsită de orice control şi demoni. Coşmarurile tuturor copiilor… totuşi, mie *îmi plac* payenii. Nu! Îmi plac medyatorii. Pe ceilalţi nu i-am cunoscut niciodată. Iar medyatorii nu deţin controlul în cadrul civilizaţiei payene.” Pe furiş, trase cu ochiul spre Sally. Fata era la fel de nemişcată ca alienii. Rod trase aer adânc în piept.

— Înălţimea Voastră, confirm.

24. ULTIMA SPERANȚĂ

Apartamentul lor părea micuţ acum, în ciuda plafoanelor înalte. Nu se modificase nimic. În bucătărie existau toate delicatesele pe care Imperiul le putea oferi. O singură apăsare pe un buton ar fi adus zece, o sută de servitori. Puşcaşii de pe coridor erau politicoşi şi respectuoşi.

Erau însă întemniţaţi. Undeva, la periferia sistemului Noua Caledonie, navele Imperiului fuseseră chemate la o bază numită Dagda, iar când aveau să ajungă...

— Nu-i vor ucide pe toţi, bolborosi Charlie.

— Ba da. — Glasul lui Jock era o tânguială tremurătoare.

— Războynicii vor lupta. Marina va pierde nave. Şi Kutuzov va fi la comandă. Îşi va risca navele ca să ne cruţe pe unii dintre noi? Sau ne va transforma planeta într-un bulgăre de zgură?

— Şi asteroizii? scânci Charlie. Niciodată n-a existat vreun Ciclu în care să piară ambele societăţi. Stăpyne, trebuie să facem ceva! Nu putem îngădui asta! Dacă le-am fi spus adevărul...

— Flota lor ar fi fost deja pe drum, în loc să fi început mobilizarea, replică dispreţuitor Jock. Am fost atât de aproape! I-am avut în mână! — Trei degete de mărimea unor cârnaţi se încleştară în pumn. — Erau gata să accepte... şi apoi... — Se tângui, ajungând în pragul nebuniei, dar îşi reveni în ultima clipă. — Trebuie să existe ceva ce am putea face.

— Să le spunem totul, zise Charlie. Ce s-ar mai putea înrăutăţi? În clipa de faţă, ei ne consideră ticăloşi. Cel puţin, le putem explica de ce i-am minţit.

— Gândeşte-te la ce le putem oferi, porunci Ivan. Ia în considerare interesele lor şi gândeşte-te la modalităţi de a-i proteja fără distrugerea Rasei.

— Să-i ajutăm? Întrebă Jock.

— Bineînţeles. Să-i ajutăm să se protejeze de noi.

— Ei se tem de războynici. Stăpynii ar fi de acord să-i ucidă pe toţi războynicii? Atunci ne-am putea alătura Imperiului.

— Eddie Nebunu'! strigă Charlie. Câţi stăpyni ar ascunde câteva exemplare de războynici, pentru prăsilă?

— S-a mai încercat asta, încuviinţă Ivan. Gândeşte-te la altceva.

— Nu-i putem determina să creadă că nu putem construi Câmpul? întrebă Charlie.

— În ce scop? Vor afla adevărul foarte repede. Nu! Ei nu vor pătrunde în sistemul nostru până ce nu se va mobiliza flota – asta-nseamnă vreo douăsprezece nave de război. Dacă flota intră în sistemul nostru, războinicii se vor lupta şi Rasa va pieri. Nu trebuie s-o *trimită. NU TREBUIE!*

Jock folosi un grai pe jumătate uitat, necunoscut stăpynilor.

— Este aproape nebun.

— Ca şi noi. — Charlie se convulsionă într-un râs payen mut, amar. — Îl compătimesc pe stăpyn. Temerilor lui se adaugă spaima că noi vom înnebuni. Fără noi, va fi mut şi va privi cum se formează flota, fără să poată scoate un cuvinţel de protest.

— Gândeşte-te! Porunci Ivan. Ei îl trimit pe Kutuzov, care a distrus o planetă a oamenilor – ce milă va dovedi faţă de alieni? Gândeşte-te! Gândeşte-te, altfel Rasa este sortită pieirii!

* * *

Când intră în cabinetul lui Rod, Sally îl auzi pe tânăr vorbind la telefon. El n-o văzuse. Pentru o clipă, fata şovăi, apoi rămase nemişcată, ascultând.

— Sunt de acod, Lavrenti. Civilizaţia asteroizilor trebuie rezolvată prima. Este posibil să fie principala lor bază navală.

— Nu-mi place să-mi divid flota, se auzi accentul puternic al rusului. Lord Blaine, îmi dai două misiuni care nu sunt compatibile. Să atac payenii fără avertisment şi să le paralizez activitatea - da, asta-i posibil. Să provoc atacul lor, rămânând pasiv – asta va costa vieţi şi nave de care nu ne putem lipsi.

— Astea sunt misiunile!

— Am înţeles. Mâine dimineaţă, ofiţerii mei îţi vor aduce planurile preliminare şi estimările de pierderi. Ce ofiţer sugerezi să pun la comanda navei-momeală, lord Blaine? Un coleg al dumitale de promoţie? Un străin? Îţi aştept propunerile.

— La dracu'!

— Lord Blaine, te rog să-mi ierţi impertinenţa. Ordinele îţi vor fi urmate. Ecranul se întunecă. Rod rămase privind în gol, până ce Sally i se alătură. Statuetele războynicilor nu se şterseserăde pe retina tânărului.

— Ai auzit?

— O parte. Chiar aşa de rău stau lucrurile?

— Depinde cu ce ne confruntăm, ridică el din umeri. O cale ar fi să pătrundem în forţă, trăgând cu tot armamentul, şi să pârjolim planeta şi asteroizii. A doua cale ar fi să intrăm, să-i anunţăm pe payeni ce intenţii avem şi să aşteptăm atacul lor. Primul gest ostil ar putea veni din partea tunurilor-laser care au lansat naveta!

Fata îl privi cu un aer nefericit.

— Dar de ce trebuie să procedăm aşa? De ce nu-i putem lăsa pur şi simplu în pace?

— Pentru ca într-o bună zi să apară aici şi să ne măcelărească nepoţii?

— De ce trebuie s-o facem *noi?*

— Spune-mi, Sally, chiar mai ai îndoieli în privinţa asta? Chiar mai ai îndoieli despre ce sunt, în realitate, payenii?

— Nu sunt monştri!

— Nu. Doar duşmanii noştri. Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Aşadar, ce se va-ntâmpla?

— Flota va pătrunde în sistemul Pay şi le va cere să se predea Imperiului. Poate că vor accepta sau poate că nu. Dacă o vor face, echipe de voluntari vor coborî pe planetă ca să supravegheze dezarmarea. Dacă se vor lupta, flota va ataca.

— Cine... Cine va asoliza pe Pay-alfa? Cine va conduce... *Nu*! Rod, nu te pot lăsa să faci *asta*!

— Cine alţii ar putea s-o facă? Eu, Cargill, Sinclair... vechiul echipaj al lui *MacArthur.* Poate că se vor preda. Cineva trebuie să le ofere şansa asta.

— Rod, eu...

— Putem devansa nunta? Niciuna dintre familiile noastre nu are urmaşi.

* * *

— Inutil, spuse Charlie. Câtă ironie a sorţii! Milioane de ani am fost închişi într-o sticlă. Forma ei ne-a modelat rasă în detrimentul nostru. Acum am găsit ieşirea, dar prin ea pătrunde Marina ca să ne distrugă lumea.

— Cât de vii şi de poetice îţi sunt imaginile! pufni Jock.

— Cât noroc avem să beneficiem de sfaturile tale constructive! Eşti...

Charlie se opri brusc. Mersul lui Jock devenise... straniu. Se plimba cu braţele răsucite inconfortabil înapoia ei, cu capul plecat înainte, cu tălpile apropiate, conferindu-i un echilibru la fel de precar ca al oamenilor.

Charlie îl recunoscu pe Kutuzov. Făcu un gest autoritar, pentru a-l opri pe Ivan să comenteze.

— Am nevoie de un cuvânt omenesc, spuse Jock. Nu l-am auzit niciodată, dar ei trebuie să-l aibă. Cheamă un slujitor! Se răsti ea cu glasul lui Kutuzov şi Charlie sări să-i îndeplinească porunca.

* * *

Senatorul Fowler stătea înapoia unui birou micuţ în cabinetul alăturat sălii de conferinţe. Pe un alt birou de stejar, altfel complet gol, trona o sticlă mare de whisky. Uşa se deschise şi intră Horvath, care se opri nesigur.

— Bei? întrebă Fowler.

— Nu, mulţumesc.

— Vrei să trecem direct la subiect, da? Perfect. Solicitarea de a face parte din Comisie a fost respinsă.

— Înţeleg, rosti Horvath ţeapăn.

— Mă-ndoiesc. Ia loc. – Fowler scoase un pahar de sticlă din sertarul biroului şi-l umplu. — Ia – chiar dacă nu bei, ţine-l măcar în mână. Prefă-te că bei cu mine. Să ştii că-ţi fac o favoare.

— Eu n-o consider aşa.

— Nu? Fii atent! Comisia îi va extermina pe payeni. Ce va-nsemna asta pentru tine? *Vrei să* faci parte dintre cei care iau decizia asta?

— Să-i extermine? Crezusem că ordinele fuseseră de înglobare în Imperiu.

— Sigur că da, nici nu pot fi altfel. Presiunea politică e prea mare ca să dăm buzna şi să-i radem de pe faţa planetei. De aceea, îi vom lăsa pe ei să ucidă câţiva oameni. Inclusiv pe tatăl singurului urmaş pe care-l voi avea vreodată. — Buzele senatorului erau atât de strânse încât se albiseră. — Se vor lupta, Horvath. Sper doar că nu vor face mai întâi o falsă

propunere de predare, astfel ca Rod să aibă o şansă. Vrei cu adevărat să intri în aşa ceva?

— Înţeleg... Cred că acum am înţeles într-adevăr. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Fowler vârî mâna în tunică şi scoase o cutiuţă. O deschise, privi o clipă înăuntru, apoi o închise şi o împinse peste birou.

— Ia-l. E al tău.

Bărbatul deschise cutiuţa şi zări un inel cu piatră verde, mare, lipsită de însemne.

— Cu ocazia primei Aniversări, poţi grava pe ea blazonul de baron. Eşti mulţumit?

— Da. Foarte mulţumit. Mulţumesc, domnule senator.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Eşti un om bun, Horvath. Perfect - haide să intrăm şi să vedem ce vor payenii.

Sala de conferinţe era aproape plină. Membrii Comisiei, consilierii lor, savanţii lui Horvath, Hardy, Renner şi... amiralul Kutuzov. Fowler se aşeză.

— Începe şedinţa membrilor Comisiei extraordinare, reprezentanţii Maiestăţii Sale imperiale. Vă rog pe toţi să specificaţi numele şi organizaţia pe care o reprezentaţi. — Aşteptă până ce toţi terminară de scris pe minicompuri, apoi anunţă: Întrunirea aceasta a fost convocată la solicitarea payenilor. Nu ne-au explicat motivele. Înainte de a-i chemă înăuntru, are cineva ceva de spus? Nu? Bine. Kelley, adu-i!

Payenii se aşezară în linişte la capătul opus al mesei. Păreau extrem de alieni; dispăruse imitarea oamenilor. Rămăseseră zâmbetele permanente, iar blănurile le străluceau pieptănate.

— Aveţi cuvântul, rosti senatorul. Vă anunţ din capul locului că, indiferent ce ne-aţi spune, este improbabil să vă credem.

— Nu vor mai fi minciuni, vorbi Charlie.

Până şi glasul îi era diferit, alien, nu ca o combinare a tuturor vocilor auzite vreodată de payeni, ci cu un accent distinct.

Rod nu-l putu identifica. De fapt, nu era un accent, ci aproape perfecţiunea – idealul anglicii.

— S-a încheiat cu minciunile. Stăpynul meu a fost din capul locului de părerea asta, dar stăpyna lui Jock a căpătat jurisdicţie asupra negocierilor cu oamenii. Tot aşa cum voi aţi căpătat aceeaşi jurisdicţie din partea împăratului vostru.

— Este vorba, aşadar, despre un conflict între facţiuni? făcu

Fowler. Îmi pare rău că nu l-am întâlnit pe şeful tău. Acum este cam târziu, nu?

— Poate. Acum însă eu îl voi reprezenta. Dacă doriţi, îi puteţi spune regele Peter – aşa au făcut sublocotenenţii.

— Cum?! — Rod se sculă brusc şi scaunul lui se răsturnă cu zgomot. — Când?

— Înainte de a fi ucişi de războynici. Lord Blaine, dacă mă vei ataca, nu vei obţine nicio informaţie suplimentară. În plus, nu războynicii stăpynului meu i-au ucis. Cei care au făcut-o primiseră ordin să-i captureze vii, dar sublocotenenţii n-au vrut să se predea.

Rod se aplecă şi ridică scaunul, apoi se aşeză.

— Nu, murmură el, Horst nu s-ar fi predat niciodată.

— Nici Whitbread şi nici Potter. Poţi fi mândru de ei, lord Blaine. Ultimele lor clipe au reprodus cele mai nobile tradiţii ale Marinei imperiale.

Vocea alienă nu fusese câtuşi de puţin ironică.

— Dar de ce i-aţi omorât? întrebă Sally. Rod, îmi pare rău... nu ştiu ce altceva să spun...

— N-a fost vina ta. Lady Sally te-a întrebat ceva, Charlie.

— Descoperiseră adevărul despre noi. Bărcile de salvare îi coborâseră lângă un muzeu. Nu unul dintre cele de divertisment, aidoma celui ce vi s-a îngăduit să-l vizitaţi. Acela avea un scop mult mai serios.

Charlie continuă cu glas scăzut. Descrise muzeul şi lupta de acolo, zborul peste planetă, începutul războiului între facţiunile payene şi intrarea în Castel. Le povesti bătălia finală.

— Propriii mei războynici au pierdut, încheie ea. Dacă ar fi învins, regele Peter i-ar fi trimis pe sublocotenenţi înapoi la voi. Însă dacă muriseră... mi s-a părut că ar fi mai bine să încercăm să vă păcălim.

— Dumnezeule, şopti Rod. Deci ăsta-i secretul vostru! Iar noi aveam toate indiciile, dar...

În celălalt capăt al sălii, cineva murmură. Era capelanul Hardy.

— Requiem aeternam donum est, Domine, etlux perpetuae...

— Şi cum dracu’ credeţi c-o să vă ajute faptul că ne-aţi spus toate astea? exclamă Fowler.

Charlie ridică din umeri.

— Dacă tot ne veţi extermina, puteţi cunoaşte şi motivele. Încerc să vă explic că stăpynii nu se vor preda. Regele Peter poate s-o facă, dar el nu controlează Pay-alfa şi cu atât mai puţin civilizaţia asteroizilor. Cineva se va lupta.

— Aşa cum am prezis, rosti apăsat Kutuzov. Navele şi oamenii trimişi să accepte predarea vor fi sortiţi pieirii. Poate chiar întreaga flotă. Dacă pătrundem în sistemul Pay, trebuie s-o facem în forţă.

— Dumnezeule, mormăi Fowler. Mda, v-am priceput planul. Credeţi că nu putem ordona un atac nejustificat şi poate că *nu vom* trimite mai întâi o misiune sinucigaşă. Ei bine, ne-ai descifrat greşit, Charlie. Poate că voi plăti pentru asta cu capul, dar n-ai făcut decât să mă convingi să-i dau amiralului mână liberă. Îmi pare rău, domnule capelan, dar aşa văd lucrurile. Domnule amiral! Menţii flota în stare de alertă şi nu accepţi niciun fel de comunicaţii, din partea nimănui, fără acordul meu prealabil. Repet: din partea *nimănui.* Ai înţeles?

— Da, domnule senator. — Kutuzov duse un comunicator la buze. — Mihailov? Începu să vorbească cu silabe fluide. S-a executat, domnule senator.

— N-am terminat, interveni Charlie. Există o alternativă.

— Care anume? se strâmbă Fowler.

— Blocada.

25. TOATĂ ARTA TRĂDĂRII

Tinerii rămaseră mult timp pe balconul apartamentului lui Rod. Dinspre oraşul cufundat în noapte, se înălţau spre ei sunete slabe. Călugărul urcă pe cer, privindu-i indiferent cu ochiul lui roşu şi ameninţător: doi îndrăgostiţi care aveau să trimită escadrile de nave chiar în Ochi, menţinându-le acolo până ce ei înşişi n-aveau să mai existe.

— Nu pare foarte mare, murmură Sally. — Îşi lipi capul de umărul tânărului şi-i simţi braţele cuprinzând-o. — Un pai galben în Ochiul Domnului... Crezi că va reuşi, Rod?

— Blocada? Sigur că da. Am stabilit deja planul la statul-major al flotei. Cargill l-a propus: o escadră chiar în interiorul Ochiului, ca să exploateze şocul post-Salt. Payenii nu ştiu ce se va întâmpla şi navele lor vor fi lipsite de comandă cel puţin câteva minute. Dacă vor încerca să le trimită cu autopiloţi, va fi şi mai rău.

Fata se înfiora.

— De fapt, nu la asta mă referisem. Întregul plan… va reuşi?

— Ce alte opţiuni avem?

— Niciuna. Şi mă bucur că eşti de acord. N-aş fi putut trăi alături de tine, dacă… N-aş fi putut, asta-i tot!

— Da.

„De aceea, ar trebui să le fiu recunoscător payenilor, pentru că au venit cu ideea asta… deoarece nu-i putem lăsa să iasă de acolo. O molimă galactică, pentru care există numai două leacuri: carantina sau exterminarea. Cel puţin, bine că am avut de ales."

— Ei sunt... — Sally tăcu şi-l privi. — Mi-e teamă să-ţi vorbesc despre asta. N-aş putea să mai trăiesc nici chiar *cu mine*... dacă blocada nu va reuşi.

Tânărul nu spuse nimic. De undeva, dincolo de parcul palatului, se auziră râsete. Păreau nişte copii.

— Vor trece de escadra din stea, vorbi fata cu voce sugrumată.

— Bineînţeles. Şi de minele pe care le proiectează Sinclair. Dar unde se pot duce? Din sistemul Ochiului există o singură ieşire, dar ei nu ştiu unde se găseşte, iar când o vor descoperi, vor fi aşteptaţi de nave militare. Între timp, se vor afla în

interiorul unei stele şi nu vor avea unde-şi disipa energia. Probabil vor fi avariaţi. Ne-am gândit la absolut toate posibilităţile. Blocada este *compactă.* Altfel, n-aş fi fost de acord cu ea.

Sally se destinse din nou şi se lipi de el. Braţele lui Rod o strânseră. Priviră Călugărul şi ochiul lui imperfect.

— Nu vor ieşi de acolo, încheie tânărul.

— Şi vor continua să rămână întemniţaţi. După un milion de ani... cum vom fi noi peste un milion de ani? Ca ei? Există ceva esenţial la payeni, pe care noi nu-l înţelegem. O trăsătură de fatalism pe care nici măcar n-o pot concepe. După câteva eşecuri, este posibil ca ei, pur şi simplu, să abandoneze.

— Oricum, vom menţine blocada, înălţă el din umeri. Peste vreo cincizeci de ani, vom intra şi vom vedea ce se-ntâmplă acolo. Dacă s-au prăbuşit atât de complet pe cât susţine Charlie, îi putem îngloba în Imperiu.

— Şi apoi?

— Nu ştiu. Va trebui să ne gândim la ceva.

— Da. — Fata se desprinse din braţele lui şi vorbi surescitată. — Ştiu ce trebuie să facem! Rod, va trebui realmente să examinăm problema payenilor. Îi putem ajuta.

— Cred că în direcţia asta acţionează deja cele mai strălucite minţi ale Imperiului.

— De acord, însă ele lucrează pentru Imperiu, nu pentru payeni. Avem nevoie de... de un institut. Ceva condus de oamenii care-i *cunosc* pe payeni. O instituţie apolitică. Iar noi o putem face. Suntem îndeajuns de bogaţi...

— Poftim?!

— Putem cheltui jumătate din ceea ce avem împreună.

Se repezi pe lângă el, revenind în apartamentul tânărului, apoi ieşi pe coridor şi intră în propriile ei camere. Rod o urmă şi o găsi scotocind printre maldărele de cadouri de nuntă care acopereau complet masa uriaşă din lemn de tec aflată în holul de la intrare. Sally scoase un chiot de satisfacţie, găsindu-şi minicompul.

„De ce să mă enervez?” îşi spuse Rod. „Cred c-ar trebui să mă-nvăţ să mă bucur când ea este aşa. Va dura destul până voi reuşi.”

— Şi payenii lucrează asupra problemei, îi reaminti el.

— Prostii, îl privi Sally scurt. Ei nu văd lucrurile la fel ca noi. Fatalism, ţii minte? Şi nu există nimeni care să-i silească să adopte vreuna dintre soluţiile pe care le găsesc. — Reveni cu atenţia spre minicomp. — Bineînţeles, vom avea nevoie de Horowitz. El zice că pe Sparta există un tip foarte priceput – va trebui să trimitem după el... După aceea, Hardy...

Rod o privea de-a dreptul copleşit.

— Când te-apuci de-o treabă, te pui în mişcare, nu stai cu braţele-ncrucişate!

„Şi ar fi bine să mă pun în mişcare alături de tine”, completă el în gând, „dacă vom rămâne toată viaţa împreună. Mă-ntreb cum este să fii însurat cu un vârtej?”

— Dacă ţi-l doreşti pe capelanul Hardy, cred că-l poţi obţine. Cardinalul l-a desemnat să se ocupe de problema payenilor... şi cred că Eminenţa Sa îi pregăteşte ceva mult mai important. Hardy ar fi putut să fie episcop de multă vreme, dar nu are porţia normală de mitroză. De fapt, cred că nici nu va avea de ales. Va fi primul delegat apostolic la o rasă aliena, sau aşa ceva.

— Conducerea va fi formată atunci din tine, eu, Horvath, Hardy... şi Ivan.

— Ivan? „De ce nu? Şi dacă tot facem aşa ceva, măcar s-o facem bine. Vom avea nevoie de un director executiv priceput. Sally n-are nicio calitate administrativă, iar eu nu voi avea timp. Poate Horvath...” Sally, ştii cu ce ne vom confrunta? Cu problema biologică: Cum să transformi o femelă în mascul, fără a rămâne însărcinată sau permanent sterilă? Şi chiar dacă găseşti o soluţie, cum îi vom convinge pe payeni s-o *folosească*?

Ea nu-l asculta cu atenţie.

— Vom găsi o cale. Suntem destul de pricepuţi la guvernare...

— De-abia reuşim să guvernăm un imperiu *omenesc*!

— Dar o facem, nu? Într-un fel sau altul.

Împinse în lături un morman de pachete cu ambalaje vesele, pentru a face mai mult loc. O cutie mare fu cât p-aci să cadă şi Rod izbuti s-o prindă în ultima clipă, în vreme ce Sally continua să scotocească prin memoria minicompului.

— Care naiba-i codul pentru *Savanţi imperiali?* întrebă ea. Pe Meiji trăieşte un tip care a reuşit nişte chestii excelente în ingineria genetică, dar nu-mi pot aminti numele lui...

— O să-l caut eu, oftă tânărul. Dar cu o condiţie...

— Care anume? Îl privi ea curioasă.

— Să termini toată nebunia asta până săptămâna viitoare, fiindcă dacă iei cu tine blestematul de minicomp în luna de miere, îl arunc cu mâna mea în convertorul de resturi!

Ea chicoti, dar Rod nu se simţi deloc mai liniştit. Minicompurile nu erau deloc scumpe şi-i putea cumpăra altul nou, după ce reveneau din luna de miere. Ba chiar, poate că ar fi trebuit să facă un târg cu Bury; s-ar fi putut să aibă nevoie de stocuri masive de minicompuri, dacă dorea să-şi meninţă familia fericită...

* * *

Horace Bury îşi urmă garda prin palat, ignorându-i deliberat pe ceilalţi puşcaşi care li se alăturaseră în ariergardă. Chipul îi era calm şi doar privindu-i îndeaproape ochii, puteai zări desperarea care-l cuprinsese pe comerciant.

„Fie voia lui Allah”, suspină el şi se minună că gândul repectiv nu-l mai irita. Poate că predarea lui avea să aibă o parte bună... altceva nu reuşea să-l consoleze. Puşcaşii îi descărcaseră servitorul şi toate bagajele din naveta de asolizare, pentru ca apoi să-l separe de Nabil chiar pe terasa palatului. Înainte de a fi dus în altă direcţie, Nabil îşi şoptise mesajul: mărturia lui Jonas Stone ajungea chiar acum la palat.

Stone se găsea tot pe Noul Chicago, dar orice ar fi spus serviciului de informaţii al Marinei era îndeajuns de important ca să fie trimis printr-un şlep de mare viteză. Informatorul lui Nabil nu ştia ce declarase liderul rebel, însă Bury o ştia – o ştia la fel de bine ca şi cum ar fi citit cu ochii lui benzile codificate. Mesajul avea să fie scurt şi avea să conţină condamnarea la moarte prin spânzurătoare pentru Horace Bury.

Deci ăsta-i sfârşitul. Imperiul acţiona rapid împotriva trădătorilor: câteva zile, câteva săptămâni, nu mai mult. Nu exista posibilitate de scăpare. Marina este politicoasă, dar foarte alertă. Fuseseră avertizaţi şi erau mulţi, mult prea mulţi. Poate că unul ar fi acceptat o mită, însă nu sub ochii camarazilor săi.

„Fie voia lui Allah! Totuşi, este păcat. Dacă n-aş fi fost atât de îngrijorat din pricina alienilor, dacă nu m-aş fi ocupat de relaţiile

dintre Imperiu şi comercianţi, aş fi scăpat de mult. Levantul este mare. Ar fi trebuit însă să plec de pe Noua Scoţie, iar deciziile se iau aici – ce rost are să fug, când alienii ne pot distruge pe toţi?”

Puşcaşul cu grad de sergent îl conduse până în faţa unei uşi bogat împodobite şi o deschise larg, făcându-i semn lui Bury să intre. Apoi, în mod incredibil, gărzile se retraseră. În odaia în care intrase levantinul se mai aflau doi bărbaţi.

— Bună dimineaţa, lord Blaine, rosti prompt şi politicos Bury, deşi îşi simţea gura uscată. — Apoi, cu un gust acru în fundul gâtlejului, se înclină spre celălalt bărbat: – N-am fost prezentat senatorului Fowler, dar, desigur, chipul lui este cunoscut tuturor supuşilor Imperiului. Bună dimineaţa, domnule senator.

Fowler încuviinţă din cap fără să se scoale de pe scaunul său, de la masa lungă de conferinţe.

— Bună dimineaţa, domnule comerciant. Mă bucur că ai venit. Ia loc, te rog, îi indică scaunul din faţa sa.

— Mulţumesc.

Bury se aşeză. Apoi, spre totala lui uluire, Rod aduse cafea. Comerciantul o adulmecă precaut şi recunoscu varietatea pe care o trimisese la palat pentru Blaine.

„Pentru numele lui Allah, se joacă cu mine, dar în ce scop?” Simţea cum furia i se împletea cu spaimă, dar orice speranţă pierise. Un râs isteric, de nestăvilit, i se urca încet din piept.

— Pentru ca să ştim exact care-i situaţia, domnule Bury..., rosti Fowler şi făcu un gest din mână.

Rod activă un ecran mural. Trăsăturile masive ale lui Jonas Stone dominară peretele lambrisat al sălii. I se distingeau perfect broboanele de transpiraţie de pe tâmple şi obraji, iar tonul său alterna între ameninţare şi implorare.

Bury ascultă impasibil, cu buza răsfrântă a dispreţ pentru slăbiciunea lui Stone. Nu exista îndoială: Marina avea suficiente dovezi ca să-l condamne la moartea rezervată trădătorilor. Totuşi, surâsul nu-i pieri de pe buze. Nu avea să le ofere nicio satisfacţie. N-avea să implore milă.

În cele din urmă, înregistrarea se sfârşi. Fowler făcu alt semn şi imaginea liderului rebel dispăru.

— Domnule Bury, rosti încet senatorul, doar noi trei am văzut banda asta.

„Nu se poate! Ce vor? Să existe totuşi o speranţă?”

— Nu ştiu dacă merită să discutăm despre ea, urmă Fowler. Eu unul aş prefera să vorbim despre payeni.

— Aha, făcu Bury.

Sunetul slab aproape că i se opri în gât. „Şi vrei să negociezi sau să mă-ngrozeşti cu oroarea finală?” înghiţi o gură de cafea, ca să-şi umezească limba înainte de a răspunde.

— Sunt sigur, domnule senator, că-mi cunoşti părerea. Consider că payenii sunt ameninţarea cea mai teribilă cu care s-a confruntat vreodată omenirea.

Îi privi pe cei doi bărbaţi din faţa sa, dar chipurile lor rămaseră inexpresive.

— Suntem de acord, vorbi Rod.

Aproape imediat, în vreme ce speranţa se înălţa în ochii comerciantului, Fowler adăugă:

— În privinţa asta, nu există multe neclarităţi. Ei sunt prinşi într-un ciclu permanent de explozie demografică, urmată de război total. Dacă vor ieşi vreodată din sistemul lor... au o subspecie de soldaţi care şi-ar bate joc de Sauroni. Ce naiba, cred că i-ai văzut.

Blaine tastă un cod pe minicomp şi altă imagine apăru: sculptura cu maşina timpului.

— Aceştia? Dar payenul meu spunea că sunt... — Bury se opri brusc, înţelegând, apoi izbucni în râs – râsul unui om care nu mai are nimic de pierdut. — Payenul meu.

— Exact. — Senatorul surâse vag. — Nu pot spune că ne încredem prea mult în payenul tău. Domnule Bury, chiar dacă ar evada numai cafeniii cei mici, am putea pierde planete întregi. Ei se înmulţesc ca bacteriile. Nimic din ceea ce se poate vedea cu ochiul liber nu are ritmul ăsta de reproducere. Dar ştii asta.

— Da.

Bury se controlă cu dificultate. Chipul i se destinsese, însă pe retine îi scânteiau nenumăraţi ochişori minusculi. „Pe splendoarea lui Allah! Am fost pe punctul de a-i aduce eu însumi în Imperiu! Lăudat fie Milostivul...”

— La dracu’, opreşte-te din tremurat! se răsti Fowler.

— Vă rog să mă scuzaţi! Fără îndoială, aţi auzit despre episodul meu cu creaturile alea...

Privi spre Blaine şi-i invidie calmul exterior. Payenele mici nu puteau să nu fie la fel de neplăcute pentru căpitanul lui

MacArthur.

— Sunt încântat să aflu că Imperiul înţelege pericolul, adăugă el.

— Mda. Vom institui o blocadă asupra sistemului Pay. O să-i obligăm să rămână închişi acolo.

— N-ar fi mai bine să-i exterminăm, câtă vreme putem? întrebă încetişor Bury. Glasul îi era calm, dar ochii lui negri fulgerau.

— Cum?

— Desigur, încuviinţă din cap comerciantul, vor apărea unele dificultăţi de ordin politic. Eu însă aş putea găsi oameni care să formeze o expediţie spre Pay-alfa şi, cu ordinele cuvenite...

Fowler făcu un gest scurt de respingere.

— Dacă ar fi nevoie, am propriii mei *agenţi provocatori.*

— Ai mei ar fi mult mai dispensabili, preciza Bury, privind stăruitor spre Blaine.

— Mda.

Senatorul nu mai adăugă nimic, iar Rod se tensionă în mod vizibil. Apoi Fowler continuă:

— Nu ştim dacă va fi bine sau rău, domnule comerciant, dar am decis asupra blocadei. Guvernul este îndeajuns de fragil ca să mai suporte şi acuzaţia unui genocid. În plus, nu ştiu dacă-mi place ideea unui atac nejustificat asupra unor fiinţe inteligente. Vom acţiona aşa cum s-a stabilit.

— Dar ameninţarea lor! — Bury se aplecă în faţă, fără să-şi dea seama de strălucirea fanatică a ochilor săi. Ştia că era în pragul nebuniei, dar nu-i mai păsa. — Credeţi că l-aţi închis pe djinn, pentru că sticla este din nou astupată cu un dop? Dacă altă generaţie nu va avea aceeaşi părere despre payeni? Dacă vor elibera din nou djinnul? Glorie lui Allah! Închipuiţi-vă roiuri de nave de-ale lor revărsându-se în Imperiu, fiecare comandată de creaturi care arată *aşa* şi care gândesc ca amiralul Kutuzov! Războynici specializaţi, depăşind cu mult căpeteniile Morţii Sauron! Şi voi îi lăsaţi să supravieţuiască? Vă repet: trebuie distruşi...

„Nu! Oamenii nu sunt niciodată convinşi doar pentru că trebuie să creadă. Ei nu vor asculta, când...” Se relaxă vizibil.

— Văd că aţi decis. Cum vă pot fi de folos?

„De fapt, doriţi ceva de la mine? Este doar un joc?”

— Cred că ne-ai fost deja, rosti Blaine. — Ridică ceaşca de cafea şi sorbi. — Şi-ţi mulţumesc pentru cadou.

— Blocada este cea mai costisitoare dintre toate acţiunile navale, reflectă Fowler. În plus, niciodată n-a fost prea populară.

— Aha!

Bury simţi încordarea destrămându-i-se. Îi ţineau în palme viaţa, dar aveau nevoie de el... poate că reuşea să obţină mai mult decât viaţa.

— Vă îngrijorează Asociaţia Comercianţilor Imperiali.

— Exact, încuviinţă Fowler impasibil.

Uşurare. „Pentru asta, voi ridica o moschee. Tata va fi fericit peste măsură şi, cine ştie?, poate că Allah există, la urma urmelor.” Chicotitul isteric nu-i pierise din gâtlej, dar ştia că dacă avea să înceapă nu se va mai putea opri.

— Le-am subliniat deja colegilor mei dezavantajele unui comerţ nelimitat cu payenii. Am înregistrat un oarecare succes, deşi prea mulţi comercianţi seamănă cu acel vecin al lui Alladin, care l-a urmat în peştera vrăjitorului. Bogăţia incalculabilă străluceşte mai puternic decât pericolele.

— Mda. Îi poţi însă opri? Poţi afla cine intenţionează să ne saboteze, pentru a le stopa planurile?

Bury ridică din umeri.

— Dacă sunt ajutat... Va fi foarte costisitor. Bănuiesc că va trebui să apelez la fondurile imperiale secrete, nu?

Fowler rânji diabolic.

— Rod, ce mai zicea Stone? Ceva despre...

— Nu-i necesar să amintim aberaţiile debitate de individul acela, protestă Bury. Cred că sunt suficient de avut ca să mă descurc pe cont propriu.

Se înfioră; cu ce avea să rămână, când totul se va fi sfârşit? Lui Fowler n-avea să-i pese nici dacă l-ar fi golit de tot sângele din corp.

— Dacă va exista ceva care să necesite şi alte resurse decât ale mele...

— Vom discuta atunci, încuviinţă senatorul. Sunt sigur că va exista. De pildă, blocada va consuma o mulţime de resurse pe care Merrill le prevăzuse pentru unificarea Trans-Coalsack-ului. Eu unul consider că un comerciant inteligent are unele contacte printre rebeli. Ar putea chiar să-i sensibilizeze faţă de punctul

nostru de vedere. Evident, nu ştiu cum s-ar putea face aşa ceva.

— Am înţeles...

— Ştiam eu, aprobă Fowler. Rod, ia te rog banda şi pune-o într-un loc sigur. Mă-ndoiesc că vom mai avea nevoie de ea.

Blaine îşi manipula minicompul; un bâzâit subţire anunţă un nou fel de viaţă pentru Horace Bury.

„Nu vor exista eschive”, se gândi comerciantul. „Fowler va accepta numai rezultate, nu scuze, şi viaţa mea va fi permanent în joc. Nu va fi uşor să fiu agentul lui politic. Totuşi, care-i alternativa? Pe Levant, aş putea doar să aştept, mereu temându-mă. Cel puţin, în felul acesta voi şti cum tratează cu payenii... şi poate că voi reuşi să le influenţez politica generală.”

— Încă un lucru, adăugă senatorul.

Făcu un gest şi Rod se apropie de uşă şi o deschise. În sală pătrunse Kevin Renner.

Era prima dată când vreunul dintre cei prezenţi îl vedeau pe navigatorul-şef în haine civile. Renner optase pentru nişte pantaloni viu coloraţi şi o tunică şi mai ţipătoare. Eşarfa era făcută dintr-un material ce simula mătasea naturală. Cizme moi, bijuterii – pe scurt, semăna cu majoritatea căpitanilor comerciali încununaţi de succes ai lui Bury.

— Da, lord Blaine? întrebă el.

— Cam devreme, nu crezi? comentă Rod. Demobilizarea ta intră în vigoare abia după-amiază.

Renner rânji larg.

— Nu m-am gândit că intendenţa s-ar putea supăra. Şi, în tot cazul, mă simt excelent aşa. Bună dimineaţa, domnule Bury!

— Vă cunoaşteţi, aşadar, observă Fowler. Este foarte bine, deoarece de acum vă veţi vedea frecvent.

— Poftim?

Chipul navigatorului căpătă o expresie de prudenţă.

— Domnul senator, explică Rod, doreşte să-ţi solicite o favoare. Mai ţii minte cum ai fost înrolat?

— Bineînţeles.

— Pe o durată de patru ani, sau pe durata unei stări de urgenţă imperiale, clasa I, sau pe durata unui război oficial, reaminti Rod. Apropo, domnul senator a decretat situaţia payeana ca fiind o stare de urgenţă clasa I.

— Staţi puţin! strigă Renner. Nu-mi puteţi face una ca asta!

— Ba da, pot, încuviinţă Fowler.

— Dumnezeule, se prăbuşi navigatorul într-un scaun.

— Nu s-a anunţat nimic public, preciza senatorul, deoarece nu intenţionez să stârnesc panică generală. Ai fost însă anunţat oficial chiar acum. — Aşteptă câteva clipe, după care continuă: – Pentru tine, ar fi însă posibilă o alternativă.

— Doamne-ajută!

— Cam neplăcut, nu? râse Rod şi navigatorul simţi că-i venea să-l omoare.

— Ai lucrat bine pentru noi, începu Fowler, şi Imperiul îţi este recunoscător. *Eu* îţi sunt recunoscător. Când am venit încoace, am adus cu mine o valiză de autentificări în alb... nu ţi-ar plăcea să devii baron cu ocazia viitoarei Aniversări?

— Nu, nu! Nu eu! Am terminat cu milităria!

— Sunt convins că privilegiile te vor atrage, interveni Rod.

— Pe naiba! Mai bine aş fi aşteptat până dimineaţa, în loc să ţi-l aduc pe senator în cameră. *Ştiam* eu că trebuia să fi aşteptat! Nu, în niciun caz nu veţi face un aristocrat din Kevin Renner! Mi-a rămas prea mult de explorat din Univers! N-am timp de aşa ceva...

— Este adevărat, s-ar putea să-ţi strice viaţa lipsită de griji pe care o visezi, zise Fowler. În plus, n-ar fi simplu de aranjat – invidia şi altele... Totuşi, eşti o persoană extrem de utilă, domnule Renner, şi să nu uităm de starea de urgenţă clasa I.

— Dar... dar...

— Căpitan civil de navă, anunţă Fowler, grad nobiliar. Şi... cunoaşterea problemei payene. Da, eşti exact ceea ce ne trebuie.

— Nu am grad nobiliar.

— O să ai. Nu poţi refuza *aşa* ceva. Domnul Bury va insista ca pilotul său personal să deţină cel puţin crucile Sf. Mihai şi Sf. Gheorghe, nu?

Bury se strâmbă. Era inevitabil ca Imperiul să pună oameni care să-l supravegheze şi era de dorit o persoană care să se poată înţelege cu căpitanii navelor comerciale. Dar... clovnul ăsta? Pe Barba Profetului, individul avea să fie insuportabil! Suspină în faţa inevitabilului. Bine măcar că era un clovn inteligent. Poate că avea să fie chiar util.

— Cred că sir Kevin, rosti el cu numai o undă vagă de

neplăcere în voce, ar fi un căpitan excelent pentru nava mea. Bun sosit în Asociaţia Comercianţilor Imperiali, sir Kevin!

— Totuşi…

Renner privi în jur, căutând ajutor, însă nu găsi nimic. Rod ţinea în mână o hârtie – ce era? Demobilizarea lui Renner! Fostul lui căpitan o făcu bucăţele.

— Bine, fir-ar a dracu'! — Înţelegea că din partea *lor* nu exista milă. — Însă numai în calitate de civil!

— Bineînţeles, aprobă Fowler. Evident, vei avea şi o funcţie în serviciile de informaţii ale Marinei, dar asta vom şti doar noi.

— Pe buricul Domnului! — Exclamaţia îl făcu pe comerciant să tresară şi Renner surâse. — Ce-i, domnule Bury? Dumnezeu n-are buric?

— Prevăd vremuri foarte interesante, şopti încetişor Bury. Pentru amândoi.

26. POATE CĂ VOR CÂNTA CAII

Razele strălucitoare ale soarelui scânteiau pe terasa palatului. Nori scămoşaţi, incredibil de albi, goneau pe cer, dar la nivelul platformei de asolizare se simţea doar o briză blândă. Soarele radia o căldură plăcută.

Un amiral şi doi căpitani stăteau lângă rampă de acces a unei navete. Aveau în faţa lor un grup mic de civili, trei alieni cu ochelari negri şi patru puşcaşi înarmaţi. Amiralul îi ignoră deliberat pe payeni şi escorta lor şi se înclină spre civili.

— Scuzele mele, lady Sally şi lord Blaine. Se pare că, totuşi, nu voi putea fi prezent la nuntă. Probabil că lipsa mea nu va fi simţită, însă regret că-i iau atât de repede pe prietenii voştri. — Îi indică pe căpitani şi făcu încă o plecăciune. — Îi las acum să-şi ia rămas bun.

— Mult noroc, amirale, rosti Rod. Domnul fie cu tine!

— Mulţumesc.

Kutuzov se răsuci şi dispăru în navetă.

— Nu-l voi înţelege niciodată pe omul acesta, comentă Sally.

— Ai dreptate.

Glasul lui Jock era direct, exprimând o realitate. Sally o privi pe alienă cu surprindere, înainte de a se întoarce către ceilalţi ofiţeri.

— Mult noroc, Jack, spuse ea. Şi ţie, Sandy.

— Mulţumim la fel. (Cargill îşi privi şnurul împletit de pe mânecă. Cele patru inele de căpitan erau noi şi strălucitoare.) Mulţumesc pentru că mi-ai obţinut o navă, Rod. Crezusem că voi rămâne pe vecie la statul-major.

— Mulţumeşte-i amiralului. Eu te-am recomandat, dar decizia i-a aparţinut lui. Sandy însă va duce greul – el va fi în nava-amiral.

Sinclair ridică din umeri.

— Ca inginer-şef al flotei, mă aştept să petrec destul timp şi pe celelalte nave. Locul cel mai bun de observaţie pentru noile şmecherii va fi în interiorul Ochiului. Aşa că voi fi cu englezoiul ăsta, ceea ce nu-i rău. O să am grijă să nu-i crape nava.

Cargill îl ignoră.

— Ne pare rău că vom lipsi de la nuntă, Sally. Voi solicita însă acum dreptul nuntaşilor. Se apleacă şi o sărută pe obraz. — Dacă

te plictiseşti de el, există şi alţi căpitani în Marină.

— Aşa-i, încuviinţă Sinclair. Iar numirea mea a fost semnată cu două minute înainte de a lui Cargill. Să nu uiţi asta, Jack!

— Cum aş putea? Să nu uiţi că *Patton* este nava mea. Joncţiunea n-o să fie simplă în condiţiile astea. La revedere, Jock, Charlie!

Şovăi**,** apoi salută cu un gest stângaci.

— Adio, răspunse Charlie. Ivan ciripi şi Jock adăugă:

— Ambasadorul vă urează mult noroc.

— Mi-aş dori să fiu sigur că vorbiţi serios, comentă Cargill.

— Bineînţeles c-am vorbit serios, răspunse Charlie. Dorim să vă simţiţi *în siguranţă.*

Cargill se îndepărtă cu o expresie gânditoare şi intră în navetă. Sinclair îl urmă, apoi soldaţii îndepărtară rampa. Motoarele ţiuiră, iar oamenii şi payenii se retraseră la adăpost. De acolo priviră tăcuţi cum naveta se înălţă şi dispăru în cerul luminos.

— Vor reuşi, spuse Jock.

— Citeşti gândurile, aşa-i? întrebă Rod, scrutând cerul; nu mai putea distinge însă decât norii.

— Bineînţeles că vor reuşi, spuse Sally apăsat.

— Cred că, în sfârşit, vă înţeleg pe voi, oamenii, rosti Charlie. V-aţi citit vreodată istoria antică?

Rod şi Sally o priviră nedumeriţi.

— Nu.

— Domnul Hardy ne-a arătat un pasaj-cheie, zise aliena. Aşteptă până ce sosi ascensorul. Doi puşcaşi intrară şi, după payeni şi oameni, îi urmară şi ceilalţi. Charlie îşi continuă povestea, de parcă gărzile înarmate n-ar fi fost prezente:

— Unul dintre cei mai vechi scriitori ai voştri, un istoric pe nume Herodot, a povestit despre un hoţ care urma să fie executat. Când a fost adus la eşafod, el i-a propus regelui un târg: într-un an de zile, avea să-l înveţe pe calul favorit al regelui să cânte imnuri.

— Şi? Făcu Sally.

Derutată, se uită cu atenţie spre Charlie. Aceasta părea calmă, dar Hardy spusese că-l nelinişteau alienii…

— Ceilalţi prizonieri l-au privit pe hoţ cântându-i calului şi au râs de el. „Nu vei reuşi”, i-au spus, „nimeni n-ar putea s-o facă.”

Iar hoţul le-a replicat: „Am la dispoziţie un an şi cine ştie ce se poate întâmpla între timp. Poate moare regele... Poate moare calul... Poate mor eu... Sau poate că va cânta calul.”

Se auziră râsete politicoase.

— N-am spus-o foarte bine, se scuză Charlie. Oricum, am încercat să fiu amuzantă. Istoria aceasta m-a făcut în sfârşit să înţeleg cât de *alieni* sunteţi voi, oamenii.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Când ascensorul se opri, Jock întrebă:

— Cum merge cu institutul?

— Foarte bine. Am solicitat deja câteva persoane ca şefi de departamente. — Sally râse stânjenită. — Trebuie să acţionez rapid – Rod mi-a spus că după nuntă n-o să mă mai lase să-mi pierd tot timpul cu institutul. Veniţi şi voi, nu-i aşa?

Medyatoarele ridicară din umeri la unison, iar una privi spre puşcaşi.

— Vom fi încântaţi, dacă ni se va permite, răspunse Jock. Nu avem însă cadouri pentru voi. Nu există cafenii care să le facă.

— Ne descurcăm şi fără ele, spuse Rod.

Uşa ascensorului se deschise, dar ei aşteptară ca doi puşcaşi să iasă şi să verifice coridorul.

— Vă mulţumesc că mi-aţi îngăduit să-l întâlnesc pe amiralul Kutuzov, spuse Jock. Aşteptasem să vorbesc cu el din clipa când nava noastră a sosit lângă *MacArthur.*

Rod îi privi gânditor pe alieni. Conversaţia lui Jock cu Kutuzov fusese scurtă, iar una dintre întrebările cele mai importante ale payenei fusese: „Vă place ceaiul cu lămâie?”

„Sunt atât de al naibii de politicoşi şi agreabili, şi din cauza asta vor petrece sub pază puţinii ani care le-au mai rămas de trăit, în vreme ce Departamentul Informaţiilor îi bălăcăreşte pe ei şi rasa lor. Am angajat până şi un scriitor care să realizeze un scenariu de film despre ultimele ore ale sublocotenenţilor mei.”

— N-a fost mare lucru, zise Rod. Noi...

— Da. Nu ne puteţi lăsa să plecăm acasă. — Glasul lui Charlie se modifică, imitându-l pe cel al unui tânăr de pe Noua Scoţie: – Ştim despre oameni mai mult decât este îngăduit.

Făcu un gest spre puşcaşi. Doi porniră pe coridor şi payenii îi urmară. Ceilalţi paznici veniră după ei şi procesiunea parcurse coridorul până ajunse la apartamentele alienilor. Uşa

ascensorului se închise silenţios.

EPILOG

Defiant stătea aproape nemişcată în spaţiu, la periferia sistemului Murcheson. Alte nave erau grupate în jurul ei, în formaţie de luptă, iar la tribord se zărea *Lenin,* ca un ou negru, imens. Cel puţin jumătate din flota principală de război era permanent pe picior de luptă, şi undeva jos, în iadul roşu al Ochiului, alte nave descriau cercuri şi aşteptau. *Defiant* tocmai încheiase un tur cu escadrila Eddie Nebunu'.

Denumirea era aproape oficială. Oamenii aveau tendinţa să utilizeze mulţi termeni payeni. Când cineva câştiga un pot mare la pocher obişnuia să strige: Fyunch (clic)! „Totuşi”, se gândi căpitanul Herb Colvin, „cei mai mulţi dintre noi n-au văzut niciodată un payen. De-abia le vedem navele, simple ţinte, neajutorate după tranziţia Saltului.”

Câteva izbutiseră să iasă din Ochi, însă toate fuseseră atât de avariate încât nu mai erau aproape deloc în stare de manevre spaţiale. Era întotdeauna timp suficient să avertizeze navele din afara Ochiului că altă payeana venea spre ele – dacă Ochiul nu le venise deja de hac.

Ultimele nave ieşiseră din punctul Eddie Nebunu' cu viteze iniţiale de până la 1 000 km/s. Cum naiba puteau intra payenii într-un punct de Salt cu asemenea viteze? Navele din interiorul Ochiului nu le puteau prinde din urmă. Nici nu era necesar, deoarece echipajele payene – şi autopiloţii – zăceau inconştiente în urma şocului Saltului, incapabile să decelereze. Micile nave negre fuseseră acoperite de toate culorile curcubeului, după care explodaseră de fiecare dată. Când payenii foloseau câmpurile lor unic expandabile, explodau mai devreme, acumulând căldură mai rapid din fotosfera galbenă şi dogoritoare.

Colvin puse jos ultimul raport despre şiretlicurile şi tehnologia payeana. Mare parte a acestuia îi aparţinea chiar lui şi totul se încheia cu concluzia că payenii nu-şi puteau recupera handicapul. Nu puteau învinge nave care nu erau nevoite să poarte la bord un generator Alderson, nave staţionare ce aşteptau payenii care încă nu suspectau dezorientarea produsă de Salt... aproape că-i părea rău pentru ei.

Căpitanul scoase o sticlă din dulăpiorul fixat pe batardoul

cabinei de monitorizare şi-şi turnă expert în pahar, în ciuda forţelor Coriolis. Îşi luă paharul şi se lăsă greu în scaun. Pe biroul său se afla un pachet de corespondenţă; cea mai recentă scrisoare de la soţia lui fusese deja deschisă – se asigurase că acasă totul era bine. Acum le putea citi pe toate, în ordine. Ridică paharul spre fotografia lui Grace de pe birou.

Ea nu aflase multe despre Noul Chicago, însă situaţia era calmă acolo ultima dată când îi scrisese sora ei. Serviciile poştale ne-electronice cu Noua Scoţie erau lente. Casa pe care o găsise Grace se afla în afara sistemului defensiv al planetei, totuşi femeia nu-şi făcea griji, deoarece Herb îi spusese că payenii n-aveau să poată ajunge până acolo. Ea o închiriase pentru cei trei ani cât urmau să stea acolo.

Herb încuviinţă tăcut. În felul acela aveau să economisească bani – trei ani petrecuţi în blocadă, apoi acasă, în funcţia de comandor al flotei locale a Noului Chicago. Trebuia să reinstaleze generatorul Alderson în *Defiant*: la revenirea acasă, avea să fie nava-amiral. Câţiva ani de serviciu în blocadă reprezentau un preţ mic pentru concesiunile oferite de Imperiu.

„Payenii au declanşat toate astea”, se gândi Colvin. „Fără ei, am fi şi acum pe picior de război. În exteriorul Imperiului există şi vor exista întotdeauna planete, însă în Trans-Coalsack unificarea decurge fără probleme şi se exercită mai degrabă influenţe, nu se recurge la lupte. Oricum, o datorăm payenilor.”

Un nume îi atrase atenţia. Lord Roderick Blaine, preşedinte al Comisiei imperiale extraordinare... Colvin ridică ochii spre batardou, căutând locul în care *Defiant* fusese peticită după confruntarea cu *MacArthur. „Est*e un individ competent”, acceptă căpitanul fără tragere de inimă, „totuşi ereditatea mi se pare o modalitate tare păcătoasă de a-ţi alege conducătorii. Nici democraţia rebelilor de pe Noul Chicago n-a avut mai mare succes.” Reveni la scrisoarea lui Grace.

Lord Blaine avea încă un moştenitor, al doilea. Iar Grace lucra la institutul înfiinţat de lady Blaine. Soţia lui Colvin era foarte încântată, deoarece stătuse adesea de vorbă cu lady Sally, ba chiar fusese invitată la conac, ca să-i vadă pe copii.

Scrisoarea continua şi Colvin o citi cu atenţie, deşi fără interes. Oare femeia n-avea niciodată să se plictisească de subiectul aristocraţiei? „în privinţa politicii, nu vom avea

niciodată aceleaşi opinii”, decise el şi-i privi cu dragoste fotografia. „Dumnezeule, mi-e dor de tine...”

Soneriile zbârnâiră în navă şi căpitanul îndesă scrisorile în sertar. Era timpul să se apuce de treabă; a doua zi, comandorul Cargill avea să vină la bord pentru inspecţia flotei. Colvin îşi frecă palmele încântat. De data asta, avea să le arate imperialilor cum se conduce o navă. Echipajul care ieşea cel mai bine la inspecţie căpăta zile suplimentare la proxima permisie, şi el intenţiona să-şi mulţumească oamenii.

Când se ridicase în picioare, zărise un punctuleţ de lumină alb-galbenă fulgerând pe display-ul de exterior. „într-o bună zi”, se gândi căpitanul, „vom pătrunde acolo. Cu toate minţile pe care Imperiul le-a pus la treabă, vom găsi o modalitate de a guverna payenii. Şi atunci, cum ne vom numi oare? Imperiul Omului şi al Payenului?” Surâse şi porni să-şi verifice nava.

Conacul Blaine era mare, cu grădini bogate în arbori, care le protejau ochii de soarele strălucitor. Camerele erau foarte confortabile şi mediatoarele se obişnuiseră cu puşcaşii omniprezenţi. Ca întotdeauna, Ivan îi trata ca pe propriii săi războynici.

Era multă treabă. Zilnic aveau şedinţe de lucru cu savanţii institutului, iar medyatoarele se jucau şi cu copiii Blaine. Cel mai mare dintre ei putea rosti câteva cuvinte din Lymbă şi citea gesturile ca orice tânăr stăpyn.

Payenii se simţeau confortabil, totuşi se aflau în cuşcă, iar nopţile vedeau Ochiul roşu-strălucitor şi Pay-ul său micuţ. Coalsack se găsea sus pe bolta nopţii. Semăna cu un stăpyn chior, purtând glugă de călugăr.

— Mă tem, spuse Jock. Pentru familia mea, pentru civilizaţia mea, pentru rasa mea, pentru lumea mea.

— Foarte bine, gândeşte-te la lucruri măreţe, comentă Charlie. De ce să-ţi iroseşti creierul tău uluitor cu fleacuri? Măi... — Glasul şi postura ei se modificară; avea să vorbească serios în continuare. Am făcut tot ce am putut. Institutul lui Sally este un eşec de mică importanţă, totuşi continuăm să cooperăm. Demonstrăm cât de prietenoşi, inofensivi şi oneşti suntem. Între timp, blocada funcţionează şi va funcţiona mereu. N-are nicio

fisură.

— Ba da, o contrazise Jock. Niciun om nu pare să creadă că stăpynii pot ajunge în Imperiu prin spaţiul normal.

— N-are nicio fisură, repetă Charlie şi modifică poziţia a două braţe, ca să-şi sublinieze afirmaţia. Nicio fisură până la următorul colaps. Blestem! Cine ar putea construi altă navetă Eddie Nebunu', înainte să înceapă foametea? Şi încotro ar trimite-o? Aici, în mijlocul flotelor oamenilor? — Semnală dispreţ. — Poate în Coalsack, spre inima Imperiului? Te-ai gândit la laserele lansatoare – de putere mult mai mare, ca să compenseze praful din Coalsack? Nu! Noi am făcut tot ce am putut şi Ciclurile au reînceput.

— Atunci, ce putem anticipa? — Braţele drepte ale lui Jock erau îndoite, iar cel stâng întins, cu palma deschisă: gata de atac, şi astfel exprimând retoric lipsa de milă. — Pot exista tentative eşuate de străpungere a blocadei. Eforturi zadarnice. Colapsul va fi grăbit. Apoi, va urma o lungă perioadă, în care Imperiul s-ar putea să uite pe jumătate de existenţa noastră. Se vor inventa noi tehnologii – militare, aşa cum sunt totdeauna tehnologiile de vârf. Ei vor şti deja despre oameni. Poate că vor putea să păstreze sau să reinventeze Câmpul. Când vor ajunge la apogeul puterii, înainte de declin, vor fi crescut războynici şi vor ieşi cucerind totul: Pay-alfa, asteroizii, totul. Şi mai departe – spre Imperiu.

Charlie ascultă, după ce aruncase o privire scurtă spre stăpyn. Ivan stătea impasibil, ascultând flecăreala medyatoarelor, aşa cum făceau adesea stăpynii, şi era impospil de ştiut la ce se gândea.

— Cucerire, spuse Jock. Însă cu cât vor progresa mai mult faţă de Imperiu, cu atât mai cumplit se va răzbuna acesta. Ei sunt mulţi. Deşi vorbesc atâta despre controlul populaţiei, sunt mulţi şi se răspândesc prin spaţiu. Până ce nu vom putea ieşi complet din spaţiul uman pentru a ne înmulţi, ei vor fi mereu mai numeroşi. Ne ţin închişi până ce ne înmulţim în asemenea măsură încât colapsăm. Iar la următorul colaps - exterminarea!

Charlie îşi ridicase genunchii, apropiindu-i de abdomen, ţinând braţele drepte strâns lipite de piept şi cu braţul stâng protejându-şi capul. Un prunc, gata să se nască într-o lume crudă. Vocea ei se auzi înăbuşit.

— Dacă aveai idei mai bune, ar fi trebuit să le prezinţi.

— Nu. Nu există idei mai bune.

— Am câştigat timp. Sute de ani de timp. Sally şi institutul ăsta prostesc vor avea sute de ani ca să studieze problema pe care le-o propunem oamenilor. Cine ştie, poate că va învăţa calul să cânte.

— Vrei să facem prinsoare? Charlie ridică ochii de sub braţ.

— La probabilităţile astea? Blestem, da!

— Eddie Nebunii'!

— Exact. O soluţie Eddie Nebunu'. Ce altceva a mai rămas? Într-un fel sau altul, Ciclurile se încheie acum. Eddie Nebunu' a învins în războiul său etern împotriva Ciclurilor.

Jock privi spre Ivan şi i se răspunse printr-o ridicare de umeri. Charlie devenise Eddie Nebunu'. Era prea puţin important acum; de fapt, era o demenţă minunată, de invidiat - amăgirea că toate întrebările au răspunsuri şi că orice poate fi atins de un braţ stâng puternic.

Ei n-aveau să ştie niciodată. Nu aveau să trăiască atât de mult. Dar câştigaseră timp; cei doi Blaine ştiau ce trebuiau să găsească şi copiii lor aveau să crească ştiind că payenii erau mai mult decât o simplă legendă. Două generaţii de putere n-aveau să-i urască pe payeni.

Dacă cineva reuşea să înveţe un cal să cânte imnuri, acela nu putea fi decât un medyator.

Cuprins